ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-14-Ledova_spolecnost-velrybi_lide.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-14-Velrybí lidé
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.7.2004
Modification Date: 13.7.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud - 14. Ledová společnost

Velrybí lidé

1

Nebyla to stanice a nebylo to dokonce ani město. Pouze neskutečný spletenec kolejí, nádor, křečová žíla nastražená na trati vedoucí směrem ke Společnosti mořského ledovce.
Stanice Amertume! Při pouhém vyslovení tohoto jména naskakovala tisícovkám lidí na celém světě husí kůže. Právě zde nacházeli útočiště nejhorší bandité, štvanci a zločinci na útěku před spravedlností. Stanice Amertume představovala další očistec po prožitém pekle, když nedaleko od ní už začínal ráj, ohromné území spravované Koncesí Společnosti mořského ledovce, kterou řídil legendární muž jménem Kid. V téhle ledové díře už navždy uvízly tisíce lidí, a živořily tu mezi jinými lidskými troskami a nepřehlednou změtí vyřazeného železničního materiálu.
Harl Mern sem doputoval po dlouhé týdny trvající anabázi mimo prostor a čas. Najednou se mu zdálo nepochopitelné, že ještě před nějakými šesti měsíci či snad rokem byl v Transevropské, a stál v čele výzkumného a studijního centra, bádajícího o "Intelektuálních a dokumentačních ložiscích" nebo "Rozvrstvených ekonomických ložiscích". Za podivných okolností se tam s ním tehdy setkal jeho starý přítel, glaciolog Lien Rag. Navzájem si svěřili svá tajemství a krátce nato se etnolog ocitl ve vězení. Odtud ho vysvobodila dcera guvernéra 17. provincie Floa Sadonová a pomohla mu vycestovat do Afrikanie.
Vystoupil z vlaku s hlavou ještě otupělou dlouhými týdny prožitými v útrobách odporného vagónu. Mnohokrát si sliboval, že až se jednou konečně dostane na hranici, nechá naplno rozeznít a roztancovat své štěstí. To, co spatřil, ho však rychle zbavilo veškerých iluzí. Podvědomě zatoužil stáhnout se někam zpátky do svého kupé, ale hustý dav jeho společníků v nouzi ho strhával dál a dál, až ke konci nástupiště. Vlastně to ani nástupiště nebylo, pouze neupravená ledová plocha, zčernalá od nejrůznější špíny. Žádná báň. žádná kopule, a dokonce ani žádný věkem sešlý a léty zanesený skleněný příklop tohle pochmurné město nechránil. Jako vždy byla velká zima, a on na sobě neměl ani izotermickou kombinézu, pouze kožich, dvojitý oblek a přes obličej nataženou kápi. Zmítal s ním ledový antarktický vítr a on v té chvíli nebyl schopen soustředit své myšlenky na nic jiného, než na misku něčeho teplého do žaludku.
"Do fronty, dědo," pokřikovali na něho ostatní, kterým se zdálo, že je chce předběhnout.
"Co se to tam vepředu děje?"
V první chvíli nic nechápal, teprve za nějakou chvilku se ta zpráva jako blesk rozšířila mezi shromážděným davem.
"Musíme přece měnit tisíc dolarů. Je to tak? Opravdu jste říkal tisíc?"
"Tak proč najednou chtějí o pět tisíc víc?"
"Kalorie. Co to je, tyhle kalorie… To se jí, nebo to snad hřeje?"
"Tak se jmenuje měna platící ve Společnosti mořského ledovce," ozval se Harl Mern. "Za jeden dolar jich je pět set padesát."
Nikdo ho však neposlouchal. Podráždění a beznaděj davu dosahovaly vrcholu. Na smrt unavenými lidmi zmítal šílený hněv, pociťovali živočišnou touhu ničit a zabíjet. Etnolog stále ještě neznal pravou příčinu jejich pobouření. Nadále uctivě přešlapoval ve frontě, dokud se nerozdrobila na malé rozvášněné skupinky. Harl se tak mohl i se svými zavazadly přiblížit k vlaku, nehybně stojícímu na křížení kolejí a blokujícímu celou trať. Překvapilo ho, že je obrněný. Na prostředním vagónu se bělal nalepený cár papíru. Nápis na něm pouze v angličtině oznamoval, že pro obdržení časově omezeného víza je nutné směnit jeden tisíc dolarů, a dalších pět složit v ústřední bance, která pak při jejich zpětném vyplácení přiznává dvacetiprocentní úrok.
"Tisíc dolarů," opakoval si sám pro sebe.
V kapse jich neměl ani sto. Stále si však ještě plně neuvědomoval situaci, do které se dostal. Lienu Ragovi sice psal, ale odpověď od něho očekávat nemohl, vzhledem k tomu, že neměl stálé bydliště a po malých etapách cestoval do hlavního města Společnosti mořského ledovce Kaempolisu.
"Už je to tak, dědo, tisíc dolarů" utrousil vedle něho mladík v kombinéze. "Cožpak vám to před odjezdem nikdo neřekl?"
Jejich vlak se dával dohromady v Atlantic Station na západním pobřeží bývalého Portugalska, náležejícího teď ke Společnosti Afrikánie. Ze všech těch vyhnanců byl on jediný, kdo věděl, kde se vlastně nalézají. Aby vlak vůbec mohl vyjet, bylo potřeba zaplatit sto dolarů a posbírat tři tisícovky cestujících. Konvoj složený z pouhých dvaceti vagónů,

stařičkých a špatně izolovaných, a jedné staré a funící lokomotivy, se jen pomalu plížil kupředu. Brzy bylo potřeba připočíst dalších dvacet dolarů na úplatky, různá povolení a víza. Den před odjezdem všem kandidátům na putování až na konec světa oznámili, že v některých stanicích nebude možné si žádným způsobem opatřit potravu a tak budou muset žít pouze z vlastních zásob. Agentura, která uprchlické vlaky organizovala, hned nato prodávala zájemcům i potraviny, celé pytle mouky, sušené maso a zeleninu. Harl Mern se obložil desítkami kilogramů podezřelých potravin, aby později zjistil, že se všude po cestě dá pohodlně a chutně najíst. Žádné peníze mu však už nezbývaly, a tak musel dál polykat svoji mouku a snažit se nevnímat, jak si ostatní cpou břicha lákavě vonícími dobrotami.
"No tak, dědo, přece tady nebudete takhle trčet? Se ženou a přáteli jsme obsadili jedno pěkné kupé ve starém vagónu. Je tam deset postýlek, a jedna z nich vás přijde na dolar za noc."
"Topí se tam?"
"Jsou tam kamínka i pár kanystrů s velrybím nebo tulením olejem, ani dost dobře nevím. Trochu to sice smrdí, ale aspoň se zahřejeme."
Až o něco později Harlu Mernovi došlo, že ho ten člověk denně okrádá o půl dolaru. Ale tenkrát, uprostřed oné chmurné noci byl šťasten, že natrefil na místo, kde by mohl složit hlavu.
Kupé bylo tak úzké, že se tu dospělý člověk nemohl ani postavit. Jeho obyvatelé se mohli pouze vyškrábat na své lehátko a dál se nehýbat. Jeho samozřejmě vystrčili až úplně nahoru. Naproti němu se mačkaly tři děti, jejichž rodiče se bez ustání kvůli něčemu hádali, případně se mu bůhví proč posmívali.
Měl však alespoň malé místečko pro sebe, na zapáchajících kamnech si mohl ohřát i trošku vody na svoji sójovou mouku, kterou pak po lžících polykal. Ostatní se vyvalovali na dolních lehátkách, stále o něčem diskutovali a žertovali.
"Vypadá to, že v téhle špinavé díře je pořád co dělat. Každé dva dny sem přijíždí jeden vlak a v něm dva nebo tři tisíce dalších emigrantů."
"Neprojde z nich ani jeden ze sta," řekl starší muž a dopřál si mohutný doušek alkoholu z polní láhve. "Ani jeden ze sta. V agentuře nikomu neřeknou, že emigranti musí mít alespoň šest tisíc dolarů na to, aby mohli hranici překročit. Je to podvod. Celá tahle slavná cesta je na nic. A navíc se odtud nelze nikam vrátit. Na západ žádné vlaky nejezdí."
"To snad nemyslíte vážně? Přece jsme na druhé koleji nějaké konvoje viděli, takové pohodlné a dost luxusní."
"Ty se v téhle špíně ani nezastaví. Jedou přímo z hranice, a ta je odtud ještě dost daleko. Může to být tak deset kilometrů."
"Takže se odtud vůbec nedá odjet?"
"Oficiálně ne, ale určitě se tu najde někdo, kdo vlastní nějakou drezínu. Na té se dostanete na západ, do jedné malé stanice, a v ní si můžete koupit lístek na vzdálenost přesahující tisíc kilometrů. Na menší vzdálenost to možné není."
"Takže jsme se dostali do pěkné bryndy," vykřikl někdo, kdo se už uvelebil na jednom z lehátek pod etnologem.
A ještě dodal:
"Možná, že by bylo lépe říci do pasti."
Je to tak, jsme v bryndě, pomyslel si stařec a snažil se natáhnout si nohy. Chtělo se mu na záchod, ale raději čekal, až ostatní v kupé usnou.
"Měli bychom zhasnout lampu, olej stojí peníze. A to jsme teď blízko míst, kde se loví nejvíce velryb a tuleňů na celém světě."
Lampa visela přímo nad kamny. Teplo vydávaly prostřednictvím knotu namočeného v nádržce s olejem, stejně tak jako lampa, jejíž knot byl přece jenom o něco jemnější a delší.
"Jenom ji trochu stáhněte, ať tak nečadí. Děcka se ve tmě bojí."
Pořád pokračovali v pití a ve svém nekonečném dohadování. Nakonec se Harl Mern vzdal myšlenky na to, že by brzy usnuli, a odhodlal se slézt. Omlouval se přitom na všechny strany. Chodbička byla celá pokrytá ledem, a prudký rozdíl teplot mu na okamžik vyrazil dech. V tomhle vagónu nebyly žádné kabinky a tak musel sestoupit až dolů na ledovou kru. Aby se mohl vymočit a nespálil se přitom ledových vzduchem, musel použít svůj starý kapesník, načurat do něj a okamžitě ho zahodit, když se tekutina už už proměňovala v chřestící kousky ledu.
V kupé ho přivítalo hrobové ticho, přestože jeho společníci ještě zdaleka nespali. Určitě o něm museli celou tu dobu mluvit, a zcela určitě si vyčítali, že si toho otravného dědka uvázali na krk.
Rychle usnul, ale krátce na to ho ze spánku probudil dětský pláč. Když po nějaké době ustal, vydechl si úlevou, ale hned nato ho znovu přivedl do bdělého stavu mlaskavý zvuk. Naklonil se z lůžka a spatřil kojící ženu. Široce si rozepjala halenku a vystavila tak na odiv svoji mladou a živoucí hruď. Kojenec zuřivě sál. Žena zvedla hlavu a neskrývala svoji nelibost. Měla ho za čumila.
Druhý den ráno ho pak její manžel probodával krvelačným pohledem, a tak se raději snažil být už co nejdříve venku, když si jen v teplé vodě umíchal svoji trošku sojové mouky.
Přemýšlel o tom, zda by se přece jenom neměl pokusit promluvit s úředníky Společnosti. Jakmile se Lien Rag dozví o jeho přítomnosti zde, přijede si pro něj. Mohl se dokonce odvolat i na Kida.
V mrazu se tu však opět táhly nekončící fronty. Uvědomil si, že všichni tihle lidé, nemající v kapse jediný ze šesti tisíc požadovaných dolarů, jsou přesvědčeni o tom, že mají spoustu dobrých důvodů pro obdržení vstupního víza. Buď to byla požadovaná odborná kvalifikace, případně znali někoho, který znal zase někoho dalšího…
Vstoupil do vagónu, upraveného na bar. Tři hostesky oblečené do kraťoučkých šatiček a čekající tu na své zákazníky při pohledu na něho vyprskly smíchy. Raději se odporoučel a vydal se hledat nějaké méně nápadné místo. Dostal tam horký čaj stříknutý několika kapkami alkoholu. Stál ho celé dva dolary. Byla to neskutečná suma. Při takových cenách tu dlouho nevydrží. Jeden dolar denně už dával za prachmizerné složení hlavy, a také jeho zásoby jídla se rychle tenčily. Odnesl si čaj do tmavého koutku a přes dvojité okénko se zadíval ven.
Stanice Amertume byla jedna velká popelnice, ve které se hromadilo všechno, co tahle na kolejích žijící společnost

vyřazovala a čeho se zbavovala. Přes opuštěné tratě s konvoji obydlených vagónů se klenuly rezavějící kovové viadukty. K vagónům se bylo možné dostat pouze přes vysoká točitá schodiště, vyvolávající závrať. V ledovém krunýři bylo vytesáno několik pater, a celá čtvrť byla vlastně vystavena na šesti různých úrovních.
"Přijel jste sem, abyste se dostal za hranice?" ozval se najednou zpoza pultu majitel baru.
Harl Mern se pozorně rozhlédl, než se úplně ujistil, že se svou otázkou obrací právě na něho.
"Ano, samozřejmě. Kvůli tomu sem snad přijeli všichni, nebo ne?"
"To není tak jisté. Taky se sem jezdí nakupovat zboží a dokonce i lidi. Tady je na prodej úplně všechno, třeba i vaše vlastní krev, pokud byste měl náhodou zájem. Pinta za čtyři dolary."
"K čemu může být někomu dobrá krev starého člověka?" zašeptal etnolog se smutným úsměvem na rtech.
"Co na tom záleží! Přijel jste z Transevropské, nebo se mýlím?"
"Máte pravdu. Vy také?"
"I já a spolu se mnou také osmdesát procent lidí, které tu potkáte. Pořád neskončila válka se Sibiřskou?"
"Bohužel ještě ne."
"Právě proto jsme tady."
"Také jste si myslel, že přejdete na druhou stranu?"
"Jo. Právě v době, když dostali ten nápad s tisícem dolarů a pěti dalšími navíc jako vklad. Tisíc jsem ještě měl, ale těch šest už ne. A tak jsem koupil tenhle podělaný bar a bylo to. Teď už ty prachy mám, ale co bych v Kaempolisu dělal? Není tam o nic líp než tady, a všechno je daleko dražší. A navíc je tam plno Zrzavců. A já mám Zrzavců až nad hlavu."
Rozchechtal se a Harl Mern v jeho žertování vycítil narážku nad ty Zrzavé, kteří v Transevropské po celý dlouhý den čistili kopule měst. Kdykoli člověk zvedl hlavu, spatřil vysoko nad sebou postavy seškrabující led. Nedalo se přitom nevšimnout si jejich pohlaví. Lidé z Tepla a zvláště pak muži pohled na jejich mohutně vyvinutý orgán bytostně nesnášeli, protože se s tím svým cítili tak trochu směšně.
"Sem Zrzavci ani nepáchnou. Jen ať si to zkusí. Čas od času tu máme safari. Jezdíme na ně na jih, podél trati. Vždycky nejdříve postřílíme samce, potom popadneme samice, narveme je do vagónů a tam jim dáváme co proto."
"Ale ony přece," ozval se Harl Mern, "do hodiny umírají, protože uvnitř je na ně moc teplo."
"To je na tom trochu pitomé… Ale na druhou stranu i skvělé. Když to začíná lapat po dechu, tak mě to o to víc rajcuje."
Etnolog vstal a vyšel na chodbu. Chtělo se mu zvracet. I tady, na opačném konci světa, narážel na naprosto stejné sadistické způsoby. Kráčel dál vedle kolejí, aniž by vlastně věděl kam. Ve svém kupé není zrovna vítaným hostem. Nakonec se vydal podívat, zda se před obrněným vlakem nepohnuly fronty čekajících lidí. Stále však byly stejně beznadějně dlouhé. A vůbec, jak by vlastně mohl svá tvrzení prokázat, tváří v tvář nějakému lhostejnému úředníkovi, otrávenému z věčných kliček a lstí všech těch žadatelů?
Vtom k němu přistoupila žena oblečená do bílého kožichu, ušitého z vlčí, nebo snad i medvědí kožešiny. Možná byl i z tuleního mláděte, nemohl to rozpoznat.
"Dobrý den," pozdravila.
Byla skrytá pod kápí z průhledné hmoty, skrývající v sobě systém, činící její hlas srozumitelným. Zavrtěl hlavou v domnění, že mu přišla nabídnout nějaký ten okamžik radosti.
"Co si o mně myslíte, já nejsem děvka. To, co mám na prodej, je o dost zajímavější, než roztažené nohy. Máte pro mně chvilku?"
"Chtěl bych si stoupnout tady do fronty," řekl jí.
"V téhle zimě tu nevydržíte ani tři hodiny. A já bych vás mohla převést."
O existenci převaděčů samozřejmě věděl. Stačilo se jenom dostat o něco víc na západ do Cross Station, a vydat se dál po síti vedoucí směrem k Antarktidě. Tam pak nutně musela vést trať, stoupající od jižního pólu k mořskému ledovci.
"Není v tom nic nelegálního, nemusíte mít strach. Vše se odehrává v mezích zákona a hranice přejdete klidně a se vztyčenou hlavou. Tady po vás za přechod chtějí šest tisíc dolarů. A já vám klíče od ráje prodám za pouhé tři."
"Já ale nemám ani stovku," povzdechl si.
Pozorněji se na něho zadívala a teprve teď si povšimla, jak je pod svým hustým kožichem hubený.
"Co se dá dělat," řekla. "A já jsem si myslela, že právě vy byste mi zaplatit mohl. Ale když nemáte ani sto dolarů, jak tady chcete vydržet déle než týden?"
"Celou dobu o ničem jiném nepřemýšlím. A co jste mi vlastně za ty tři tisícovky chtěla nabídnout?"
"Akcie společnosti. S deseti akciemi byste se už směl zúčastnit schůze správní rady, a dostat se tak na území Koncese. Vůbec nic tak složitého na tom není."
"Máte pravdu, vždyť je to vlastně prosté. A těch deset akcií stačí?"
"Zatím stále ještě ano, ale nebude to dlouho trvat a dojde jim, kolik lidí tak vlastně prochází."
"Prodáte jich hodně?"
"Ujde to… Já jsem ale jenom zprostředkovatelka. Ale všude tady můžete vidět směnárny. Tam po vás budov chtít už tři tisíce pět. Je pravda, že poslední dobou šly kursy hodně nahoru. Stejně jako stoupá i Kalorie. Za jeden dolar jich už dnes není víc než čtyři sta osmdesát. V Panamerické z toho mají pěkně zamotanou hlavu."
Harl Mern se rozhlédl a teprve teď si začal všímat malých kanceláří, okolo kterých neustále postávaly skupinky lidí. Porovnával kursy akcií, a mohl se přesvědčit že mu ona neznámá žena v bílém kožichu ani v nejmenším nelhala. Své akcie nabízela na prodej v kursu nižším, než byl ten právě platný.
Dozvěděl se také, že je možné koupit si akcie i jednu po druhé na úvěr. Vyšlo to samozřejmě o něco dráž. Z jedné z kanceláří vycházel muž a v ruce vítězoslavně třímal jednu akcii. Čas od času si na ni mohl našetřit.
V zamyšlení se postavil na konec dlouhé fronty, ale už za necelou hodinu mu došlo, že až do odpoledne nemá sebemenší šanci na to, že by nějak postoupil. Trápily ho hlad a žízeň. Okolo čekajících lidí bez ustání pobíhali

prodavači a za vysoko vyšroubované ceny nabízeli něco teplého k jídlu a k pití.
"Tak co, kamaráde, dáme si spolu jeden čajíček?" nabídl mu muž stojící před ním. "Je ho tam dost pro oba, a žádného z nás to nebude stát víc než dolar."
Za ty peníze jim z termosky do kalíšků odlili trochu čaje. Museli ho vypít rychleji, než by v okolním chladu zmrzl na led.

2

Kaempolis se utápěl v modrozeleném večerním oparu. Ještě nikdy se vrstva měsíčního prachu nezdála ležet tak nízko jako právě dnes. Kid na město shlížel z výšin mobilních kanceláří, postavených na jeho nejstrmějším místě. Tomu kopci se říkalo vládní věž. Lidé dobře věděli, že ředitelem téhle nové společnosti je někdo, kdo nemá do výšky víc než metr a deset centimetrů.
Toho večera pociťoval Kid svou malost ještě silněji než kdy jindy. Přemáhal nekonečný smutek pramenící z jeho samoty. Vlastně se ještě nikdy necítil tak osamělý. Za celé ty dlouhé měsíce čekání neměl žádné zprávy ani o Lienu Ragovi, ani o Jdrienovi a Yeuze.
Byli uvězněni na mořském ledovci kdesi daleko v severním Pacifiku? Nebo snad už byli mrtví? Mohli se také stát zajatci Panamerické, řízené zběsilou Lady Dianou. Neměl tušení, kterým směrem by měl své myšlenky obrátit.
Jednou bude Síť 160. poledníku dokončená a spojí se s bývalou Sítí Raka, více či méně opisující obratník. Teprve potom se možná dozví, co se vlastně stalo s jeho přáteli, i s jeho adoptivním synem Jdrienem. Kolik let však bude muset ještě čekat?
Kaempolis se dmul uprostřed své naduté prosperity a čím dál víc přestával být dominantou šílené megapole. utápějící se v radovánkách a honbě za ziskem. Tam na východě, v blízkosti vulkánu dodávajícího koncesi rozhodující množství energie, chtěl on stvořit Titanpolis. Dočkal se však hořkého zklamání. Byl to jeden velký neúspěch, fiasko. Za celý rok tam přibylo sotva tisíc obyvatel, a to navzdory všem novým továrnám postaveným za cenu nesmírných nákladů, navzdory ledovému viaduktu, postupujícímu rychlostí jednoho až dvou kilometrů za den východním směrem k Panamerické, k bývalému pobřeží Peru. Pět tisíc pracovních dní, dvanáct let? Tak dlouho čekat nemohl. Bylo nanejvýš nutné, aby se co nejdříve vrátil Lien Rag. Právě glaciolog byl jediným, kdo by si s něčím podobným uměl poradit, kdo by mohl vyzrát na všechny překážky brzdící postup díla. Mluvil o rychlosti nejméně deseti kilometrů za den, prý také nalezl způsob jak konstruovat mostní oblouky a zpevňovat je pro případ klimatických změn. Oceán v sobě neustále skrýval četná překvapení, hlavně jeho teplé proudy, z ničeho nic narušující mořský ledovec. Obrovská tíha ledovců, obepínajících celou zeměkouli, vyvolávala mohutné podmořské erupce a zvedání dna oceánů.
Znovu usedl za svůj pracovní stůl a ponořil se do posledních depeší. Stále jen vzestup kalorie a akcií. Vzestup stejně pozoruhodný jako zneklidňující. Velice dobře si uvědomoval, že podobný vývoj nikdy nemůže být zdravý. Jeho společník Mikado své akcie potají prodával. Nenáviděl mořský ledovec, který ho tenkrát, během onoho trestuhodného osmidenního oteplení, málem stál život.
Trvalo celé týdny, než se Mikadův hindský chrám vynořil z ledových spárů. A tlustý společník neuměl odpouštět ani mořskému ledovci, ani Kidovi. A ve stanici Amertume se akcie prodávaly i za desetinásobnou cenu. Už samo toto jméno bylo klamem. Nebyla to žádná oficiální stanice, pouze nezákonně vytvořený nádor, vlhký vřed hemžící se mátožnými troskami, odpuzujícími tvory, které na území koncese nikdy nemohli přijmout.
Bylo by potřeba zvýšit minimální počet akcií potřebných k účasti na správní radě. Současně tu však také byly Dohody z NY Station, upravující činnost železničních společností. I tak už bylo mimořádným úspěchem, že mohli počet akcií, obvykle se pohybující okolo pěti. zvýšit právě na oněch deset.
"Čtyři sta sedmdesát kalorií za dolar."
Když své bankovky s vyobrazením sopky Titan nebo bílé velryby začínal vydávat, platilo se za dolar devět set kalorií a přesto je tehdy nikdy nechtěl. Noví zbohatlíci jeho měnou pohrdali, teď ovšem dělali všechno možné, jen aby si ji mohli opatřit. Tiskárna jela dnem i nocí, jen aby stále se zvyšující poptávku uspokojila. Kalorie se pomalu stávala jednou z nejsilnějších měn na celé zeměkouli.
Přiblížila se chvíle patřící šéfovi policie Golovi. Pravidelně přicházel se svým hlášením, i když Kid velice dobře věděl, o čem bude. O Zrzavcích na Skládce a o situaci na západní hranici. Vřed Amertume!
Gola si stále uchovával svoji pověstnou skromnost, třebaže stál v čele veškerých policejních jednotek na území koncese. Okolnosti je donutily zavést pro muže od osmnácti do třiceti let dvouměsíční odvodní povinnost. Šlo samozřejmě o opatření velice málo populární v zámožnějších rodinách, na rozdíl od chudších tříd, jejichž příslušníci uměli ocenit především slušný žold, činící tři tisíce kalorií denně. Všichni povolanci sloužili v policejních jednotkách, ve městě, podél železničních sítí nebo na hranicích. Právě sem, na ochranu proti ilegálním přechodům, bylo třeba vyčlenit dobré dva tisíce mužů. Mnozí z těch, kteří se o něj pokoušeli, byli objeveni dokonce i uvnitř izotermických cisternových vagónů, zabaleni v uzavřených plastikových kapsách plovoucích v naftě dovážené z Australasijské. Mnozí umírali zimou ve vagónech plně naložených zbožím, navzdory kožešinám i kombinézám. Teplota na mořském ledovci klesala až na osmdesát stupňů mrazu.
"Tady máte seznam lidí, kteří včera dostali vízum. Je jich třicet dva. Čtyřiadvacet z nich zaplatilo požadovaných tisíc dolarů, a dalších pět tisíc složili v bance. Zbývajících osm jsou akcionáři, pochopitelně vlastnící deset akcií na hlavu."
Kid si zapálil cigaretu s povzbuzujícím účinkem a pár okamžiků slastně vychutnával její chuť, předtím, než ji uhasil v popelníku.
"Mikado je držitelem jednoho miliónu akcií. Pomalu je pouští, přesto však stále zůstává po mně nejvýznamnějším akcionářem."

"Akcie se tu vykupují za dvě stě padesát dolarů."
"To je podle dnešního kursu jedenáct tisíc sedm set padesát kalorií," opravil ho Kid, který byl jako vždy mimořádně citlivý na všechno, co se týkalo jeho měny.
"Omlouvám se."
"Kšeftuje se s nimi?
"Hlavně to dělají železniční zaměstnanci, provozní personál. Co s nimi můžete dělat? A co taky naděláte s překupníky, kteří nijak nemohou svoji přítomnost na tomto území zdůvodnit? Chtělo by to tvrdý policejní režim a neustálé kontroly totožnosti."
"Osm za den je počet, který se dá ještě tolerovat. Pokud si dokázali opatřit akcie, znamená to, že se nebojí práce."
"Najdou se mezi nimi ale i prostitutky, a to nejenom ženy, ale i muži, a ti u nás pokračují ve svém řemesle."
"Bylo by třeba akcie skoupit. Za dvě stě padesát dolarů za jednu na tom vydělám."
"Lidi by se mohli ocitnout na mizině."
"To ano, a my bychom byli stejnými intrikány, jako ti ostatní. Policie využívající nepoctivých lidí… něco takového by se vám líbilo?"
"Samozřejmě, že ne," opáčil Gola.
Kid jej vždy pokládal za poctivce, nebyl o tom však vždy zcela pevně přesvědčen.
"A co je nového se Zrzavými?"
"Druhá skládka začíná více méně normálně fungovat. Můžete odtud dokonce zahlédnout její světla."
Kid přiložil k očím dalekohled a zadíval se východním směrem. Skutečně spatřil zář několika ohňů plápolajících pod kotly.
"Gilda zvýhodňuje druhou skládku drženou Lidmi z Tepla, na úkor Zrzavců, kteří obsadili první. Oni si však nijak nestěžují."
"Kolik je u nás podle posledního sčítání Zrzavců?"
"Pořád méně než jeden tisíc, ale přicházejí sem i poutníci, uctívající matku svého živého boha."
Jdrou, matka Jdriena a bývalá manželka Liena Raga. spočívala v mauzeoleu postaveném z průsvitného ledu.
"Za týden jich ale není více než stovka nebo dvě. Dá se to vydržet. V okolí stanice Amertume se však stále častěji stávají terčem útoků."
"To není žádná stanice, to není vůbec nic. Stoka."
"Jak ji tedy mám nazývat?"
"Vřed Amertume."
"Ne, takhle já mluvit nemohu. Možná Amertumepolis? - Město hořkosti."
"Jak je to s těmi útoky?"
"Nacházejí Zrzavce pobité jako zvěř. Jejich ženy jsou násilím zatahovány do přetopených drezín. Do hodiny tam umírají horkem, když ještě předtím jsou mnohokrát znásilněny."
"Řekl jste ženy. Obvykle přece mluvíte o samicích."
Gola se sotva znatelné pousmál.
"Začínám si zvykat. Je pro mně stále obtížnější jednat s nimi jako s živočichy, i když vyššími. Na rozdíl od většiny ostatních je začínám tolerovat. Máme právo zasahovat i mimo naše hranice?"
"Ano, ale pouze se souhlasem Mikada. Už jsem na to také myslel, měli bychom ten vřed zcela odříznout a nechat je v té jejich hnilobě vymáchat. Vlaky by mohly jezdit jinudy. Stačilo by pár kilometrů nových kolejí. Vřed by vyschl sám od sebe."
"Najdou si na síti jiné místo a tam se znovu usadí."
"Asi máte pravdu. Stejně tomu neujdeme. Už dokonce existují i cestovní kanceláře, které k nám posílají nejméně jeden vlak týdně, někdy i víc. Stáváme se oběťmi našeho vlastního způsobu života."
"A také vzestupu kalorie."
"Přesně tak. Já si ovšem nedělám žádné iluze, moc dobře vím, jak je umělý."
"Zítra odjíždím na Síť 160. poledníku. Jsou tam hlášeny incidenty s kolonisty usazujícími se podél kolejí. Gilda se obává konkurence jejich tuleních stanic."
Kid přejel po klávesnici svého osobního počítače a vyvolal na obrazovce poslední měsíční statistiku týkající se tuleního oleje.
"Vypadá to na desetiprocentní vzrůst. Do roka vyráběné množství zdvojnásobí, a navíc dokonale ovládají i proces rafinace a dezodorace. Každý den posílají několik cisternových vagónů."
"Odjíždím brzy ráno."
"Já zase musím zajet na konečnou stanici. Podle všeho se tam práce nehýbe z místa. Udělím staveništi zvláštní taxu na tulení olej."
Kdekdo by proti něčemu podobnému protestoval v domnění, že práce urychluje jenom proto, aby se znovu setkal s přáteli a se svým adoptivním synem.
"Dnes jsme naverbovali dalších osmdesát mladých. Většina z nich to přijala s nadšením, ale desítky rodin doslova zuří. Například ředitel obchodního domu. Jeho syn mu dělal účetního."
"Je to jen na dva měsíce, a když přidáte pár opušťáků, tak to snad není tak strašné."
"Roste i počet zproštěných… z psychologických důvodů."
"To je přece úplně normální. Ti lidé většinou utekli před válkami v Transevropské, Sibiřské, před malými konflikty v Afrikanii a v Australasijské a my jim ze synů děláme vojáky."
"Policisty."

"Řekněme, že je to půl na půl. Máme teď několik tisíc lidí. To je víc než v kterékoli jiné společnosti v Australasijské."
"Musím už jít."
Kid se podíval na hodinky.
"Nezůstanete se mnou na večeři?"
"Slíbil jsem ženě, že dnes večer přijdu domů. Budeme mít návštěvu. Je mi líto."
Kid nenuceně mávl rukou. Dokud byl ještě šéf policie v místnosti, snažil se usmívat. Pak osaměl. Cítil se tragicky opuštěný. Míval kdysi ženu, Miele, tak se však od něho postupně odvracela, a stále více se oddávala snobským známostem. A potom, během oteplení, prchala z Kaempolisu a mořského ledovce směrem do vnitrozemí. Její konvoj se na křehkém ledu probořil a zmizel v nekonečných hlubinách oceánu.
Nechal si donést tác s jídlem a dlouho do noci, osamocený, pracoval.

3

Lien Rag nehnutě pozoroval oceán, pravidelně narážející na ledový převis tyčící se uvnitř rozlehlé jeskyně pod ledovým krunýřem. Jdrien se rukama opíral o průhlednou komoru, ve které navěky spočinul starý Pavie. Pohřbili ho právě zde, v katakombách velrybích lidí, lidí - Jonášů. Pavie zemřel už před pěti týdny a od té doby se na něho dítě chodilo každý den dívat. Snažilo se vypozorovat, zda věčný spánek nic nemění na jeho podobě.
Smrt starého horníka zasáhla náhle, padl k zemi právě když si z praženého ječmene vařil čaj. Nebylo mu pomoci. Dítě velmi dobře vědělo, že se jeho čas pomalu naplňuje, přesto se však po celé dny a noci neubránilo pláči.
"Tolik toužil po tom, aby mohl odejít s lidmi - Jonáši."
Lien Rag si stále ještě nezvykl. Jdrien hovořil přímo k jeho mozku a on se pokaždé neznatelně zachvěl, jako kdyby jeho duši přepadl nějaký neznámý fantom.
"Možná by ani nesnesl hlubiny oceánu. Některé velryby se mohou potápět až do tisícimetrové hloubky, říkal jsi to přece?"
"Snad i hlouběji, ale jestliže lidé s nimi dokáži žít v symbióze, určitě dokáží i překonat nesmírný podmořský tlak."
Lidé - Jonáši. Co se stane, až se o nich dozvědí lidé, žijící dlouhá léta v zajetí svých stanic… Byli tedy lidé vymykající se přísným zákonům z NY Station a pohybující se mimo koleje. Lien Rag se při této představě zachvěl úzkostí.
"Vrátíme se," zašeptal do ucha svému synovi.
Uprostřed obrovské arény se na hlavu dítěte snášel jeho ochočený mořský racek a cosi křičel. "Ptá se mě, kde je Pavie. Je to každý den stejné," dával mu telepaticky na vědomí Jdrien. "Nikdy neuvěří tomu, že by lidé mohli umírat."
Chystali se znovu vyrazit západním směrem na staveniště. Připravili si velkou zásobu kolejí. Celé kilometry. Byla to nejbláznivější a nejnejistější práce, do které se kdy pouštěl. Co však zbývalo jiného? Na východě už skončily veškeré naděje. Dva Panamerické návěstní čluny Síť Raka zcela zablokovaly. Ve směru k Storm-Station byla oblast neustále zmítána vyjícími bouřemi, vichřice zde dosahovala rychlosti tří set až čtyř set kilometru za hodinu.
"Vrátíme se sem ještě?"
"Určitě ještě několikrát, ale jednoho dne už budeme příliš vzdáleni na to, abychom celou tu vzdálenost znovu projížděli."
"Pavie tu ale zůstane sám."
"Přijedou sem Lidé - Jonáši."
Dvanáct plošinových vagónů plně naložili kolejemi a dalším potřebným materiálem. Bratr Petr s Warkem a Yeuze ještě zašli do knihovny. Lienu Ragovi bylo od první chvíle jasné, že Yeuze s mechanikem spí. Snažil se hrát si na liberála, ale ve skutečnosti nesmírně trpěl. Ještě nikdy po ní netoužil tak silně, jako právě v těchto dnech. A ona brzy vycítila směr jeho myšlenek a vždy, když měla Warkovi prokázat svoji něhu, vypadala celá nesvá.
"Nikdy," řekl řeholník. "Nepočítejte s tím, že bych takový plán mohl podpořit."
"Jaký plán?" obrátil se na něho Lien.
Wark nehnutě stál u veliké mapy zobrazující pacifický mořský ledovec. Pak rukou naznačil přímý směr ke Kaempolisu.
"Víte. jak daleko jsme od něj vzdušnou čarou?"
"A k čemu by nám to bylo dobré?" rozkřikl se na něho kněz. "Vždyť je to kacířství. Nemáte žádné právo na něco podobného jenom pomyslet."
"Necelých šest tisíc… I když nakrásně obnovíme Síť Raka, nemůžeme si být nikdy jisti tím, že se dostaneme na Síť 160. poledníku. Nikdy nebudeme mít tolik kolejí. Vy sám jste to řekl, gang železářů musel rozkrást tisíce kilometrů."
"Tihle hanební lidé - Jonáši, jak jim říkáte, vám do hlavy nasadili samé nesmyslné myšlenky," pokračoval bratr Petr. "Pokud byste to udělal, stal byste se vyděděncem. Zavrhla by vás celá země a církev, uznávající odůvodněnost Dohod z NY Station, by vás exkomunikovala."
Wark jen pokrčil rameny. Naproti tomu Yeuze znatelně pobledla. Lien při pohledu na ni pocítil jisté uspokojení. Byl si téměř jist, že ona se podobného šílenství nikdy nemůže zúčastnit.
"Jakým způsobem byste vlastně tu vzdálenost chtěl překonat?" zeptal se.
"Na saních opatřených plachtami. Na ledové plachetnici. Mořský ledovec je téměř všude rovný jako deska. Nějakou pahorkatinu nebo území pokryté kamenitou sutí je vždycky možné objet. A vítr v těchto končinách vane téměř pravidelně od severovýchodu."
"Stejně jako bouře."
"Stačil by na to necelý měsíc… Máme tady veškerý materiál potřebný ke stavbě takové plachetnice, i s palubou a kabinou pro pilota. Jeden nebo dva měsíce by bylo potřeba na stavbu, a další měsíc na vlastní cestu. Jinak se tu

budeme další rok nebo dva nelidsky dřít a na konci toho všeho si pro nás přijede Lady Diana. Zvláště teď, když ví, že otec i syn jsou opět pohromadě… geolog a jeho zázračné dítě."
"Warku," ozvala se Yeuze, "začínáš být odporný."
"Rag by takovou plachetnici mohl sestrojit. Na kolejovém plavidle už jezdil, a tak dobře ví, jak postavit plachty a jak celou loď vystrojit. Sanice bychom udělali kloubové, ty přední by pak byly řiditelné. Já tady umřít nechci. Už je mi všechno jedno. Tady vynakládáme veškeré naše síly na to, abychom vozili koleje a montovali je na dlouho opuštěné pražce. Nikdy druhý břeh sítě nespatříme, víte to stejně dobře jako já."
"Raději zemřít než být posedlý démonem. Mimo koleje není žádná spása, vy všichni se tady třesete hrůzou při pouhém pomyšlení na to, že byste koleje ztratili z očí. Nikdy to neuděláte. Snad byste nechtěli klesnout na úroveň Zrzavců?" skoro křičel bratr Petr.
Lien Rag si vzpomněl na to, že neokatolíci kdysi na severu Transevropské používali motorových saní.
O něco později, když spolu s řeholníkem osaměli, přivedl na tuto otázku řeč.
"Především vám děkuji za vaši diskrétnost," řekl mu řeholník. "Asi vám budu muset něco vysvětlit. V oné době se Svatá stolice domnívala, že je možné pokusit se hlásat Zrzavcům evangelium, nebo se jim alespoň přiblížit a prozkoumat možnosti jejich obrácení na víru. Svatá stolice však velice brzy zjistila, že se jedná o omyl. Bylo to naše milosrdenství, které nás svádělo k tomu, abychom opomíjeli Dohody z NY Station. Právě tehdy jsme pochopili, že Smlouvy jsou darem božím, stejně jako Desky Mojžíšova zákona. Spása naší duše a naší lidské důstojnosti jdou ruku v ruce s přísným dodržováním těchto Dohod. A vy sám jste se už ocitl v pokušení jednat proti nim?"
Lien Rag zakroutil hlavou a přiznal se, že při takovém pomyšlení okamžitě pociťuje nejasnou hrůzu a chuť zvracet.
"Musíme proti tomu udělat všechno, co jen bude v našich silách," pokračoval kněz.
"Já s tím nesouhlasím. Wark je svobodný muž a sám je zodpovědný za své činy. Pokud ho jeho osobní filozofie dovádí k závěrům odlišným od filozofie naší, musíme to respektovat."
"Vy ale myslíte především na tu ženu," opáčil mu suše řeholník. "Jste do ní celý pryč. Vaše touha páchat smilstvo vám vnucuje liberální myšlenky, i když je v jádru neschvalujete. Vy se toužíte Warka zbavit a vydat do ho spárů démona Zimy. Nemáte na to právo."
Lien Rag, popuzený bratrovými slovy, se raději vydal hledat svého syna. Právě chtěl rybou nakrmit mořského racka. Pták dlouho vyčkával kdesi ve výšinách zborcené klenby a v okamžiku, kdy mu Lien hodil kousek ryby, vrhnul se dolů a několik metrů nad zemí ji v pádu uchopil do zobáku.
"Jde mu to, viď?"
"Máš pravdu," odvětil Lien Rag.
"Je silný a svobodný. On se nemusí držet kolejí. On by mohl letět až do Kaempolisu a říci tam Kidovi, kde jsme."
"To by opravdu mohl. Ale je to zvíře, ne člověk."
"Ty nechceš mořský ledovec přejet na plachetnici s bruslemi?"
"Nemám na to právo. Bylo by to něco jako zabít, krást nebo způsobit bolest. Kdesi uvnitř v nás se nachází smysl pro morálku, i když je po tolika stoletích velice zúžený. Kdysi řídil každé z našich gest, ale nyní se už vztahuje pouze na některé z našich činů. Jedním z nich je ale odvrácení se od kolejí."
"Já takový smysl pro morálku necítím," řekl mu Jdrien. "Já, když před sebou vidím mořský ledovec, cítím touhu vydat se na cestu a po celé dny a noci se nezastavit. Netoužím zabíjet, ani krást, ani škodit druhým, ale toto chci. Koleje jsou jako vidlička. Je pohodlné s ní jíst, ale dá se velmi dobře jíst i rukama. Dělají to Zrzaví a to jsou mí bratři."
Lien Rag ho raději odtáhl co nejdále od řeholníka, který se k božskému dítěti stavěl se stále větší nedůvěrou. Tušil, že Jdrien zná způsob, jak pronikat do jeho mozku a pátrat tam po jeho myšlenkách. Nikdy se však o tom nikomu nezmínil.
Druhého dne ráno všichni, i s Warkem, opět vyjeli směrem ke staveništi. Lien Rag jim stále zamlčoval, že před sebou mají ještě dvakrát nebo i třikrát tolik práce než předpokládali, a že síť l60.poledníku do těchto končin vůbec nedosahuje.
"Jakou rychlostí postupují Kidovi lidé?" ozval se Indirah, který toho jinak příliš nenamluvil.
Stále se jen na ostatní mile usmíval a beze slova odporu vykonával určenou práci.
"Kid se snaží co může, ale musí se neustále potýkat s nezměrnými těžkostmi.'"
"Vždyť vám to říkám," vybuchl Wark, "naše práce tady nemá vůbec žádný smysl."
Po celých osmačtyřicet hodin jeli bez přestávky, a tak se střídali u řízení.
"Musíme tu plachetnici postavit, Liene Ragu. Yeuze, pomoz mi ho přesvědčit."
"Ne," odpověděla mladá žena, "Nikdy bych nemohla nasednout na vozidlo, které by mě zavedlo mimo koleje."
"Kdysi uměli lidé dokonce létat. A přitom bylo v té době náboženství našeho kněze stejně mocné jako je dnes. Cožpak nikdo z vás nevidí, že tu nejde o nic jiného než o mocenskou hru velkých totalitních Společností?"
"Lžete," zahřímal řeholník, který se náhle objevil v pilotní kabině. "My nejsme žádní komplicové Společností. Přesto však velmi dobře víme, kde se nachází dobro a kde zlo. A pokud dobro nakonec zlo překonává, je to výhradně zásluhou kolejí, disciplíny a podřízení se božské vůli."
"Jak dětinská a hloupá symbolika!" zasmál se Wark. "Děláte všechno pro to, aby lidé zůstávali ubohými podřízenými hlupáčky."
"Jak jste právě vy mohl být vybrán pro práci ve Společnosti Mořského Ledovce! Uvědomte si, že jste na Dohody z NY Station přísahal. A teď je chcete zradit!"
Tentokrát se Wark jeho slovy cítil opravdu zaskočený. Zmateně těkal očima a hledal podporu u Yeuze a Liena.
"Nic jsem nezradil. Přísahal jsem i na to, že ochráním toto dítě a Yeuze a podle mého názoru by jízda na mé plachetnici…"
"A co až se ocitnete sám na širém mořském ledovci, tváří v tvář smečkám vlků, hordám divokých Zrzavců…"
"Mí bratři nejsou vrazi." vykřiklo dítě, "a vy sám jste špatný člověk. Čtu to ve vašich myšlenkách. Vy si vlastně

přejete, abychom zůstali tady a aby nás tu Lady Diana našla. Věříte, že s ní uzavřete dohodu a ona vám za to povolí neokatolické náboženství."
Bratr Petr zůstal ohromeně stát. Okolo jeho otevřených úst se tvořily bělavé kroužky. Vypadal jako přízrak.
"Jste špatný člověk," opakoval Jdrien. "A já pojedu Warkovou plachetnicí."
"Ty špinavý, špinavý…"
Jen stěží lapal po dechu. Lien Rag ho uchopil za rameno.
"Bratře Petře, laskavě se uklidněte a neurážejte mého syna. Jinak vás ujišťuji, že vás jednou ranou pošlu k zemi. Už když jste mně přesvědčoval o tom, že mne budete doprovázet a pomůžete mi zachránit Jdriena, tušil jsem, že se za tím něco skrývá."

4

Každý den kladli dalších dvacet kilometrů kolejí. Jejich strojové vybavení jim nyní umožňovalo postupovat velice rychle, a navíc byli nyní na práci čtyři statní muži. Řeholník se snažil odvádět ještě větší díl než ostatní. Pociťoval zuřivost při pomyšlení, že by ho ostatní mohli obviňovat z piklů proti nim. Každý položený kilometr je teď vzdaloval Panamerické a Lady Dianě.
"Je pravda," přiznal se hned následujícího dne po oné prudké scéně, "že jsem měl určitý plán na vyjednávání s Lady Dianou, pokud by nás jednoho dne přece jenom dostihla a vzala do zajetí. Hluboce toho lituji a chtěl bych se z mé viny nějak vykoupit.'"
Jejich zásoba kolejí se opět začala tenčit a tak se Wark vrátil zpátky do North Pacific Station, aby tam připravil další zásoby. Ostatní se za ním měli brzy vydat, aby si pak všichni před návratem na staveniště tři dny odpočinuli.
Mnohokrát za den šplhala Yeuze nahoru na lokomotivu a pozorně zkoumala daleký obzor. Nikdy však neuviděla nic jiného než opuštěné pražce, v dálce v jejích očích splývající v tmavou šmouhu.
"Určitě to dokážeme," řekl jí Lien Rag ve snaze alespoň trochu ji potěšit.
"To už ale budu stará, se šedivými vlasy. A také nás dostihne Lady Diana."
"To by nejdřív musela dát dohromady tak udatnou posádku, aby se vůbec na mořský ledovec mohla odvážit."
Okamžitě po návratu do NP Station se dítě rozeběhlo podívat na Pavieho. V hrůze však zůstalo stát. V ledu byly zřetelně vidět stopy bosých nohou. Někdo musel hodně dlouho postávat před ledovou hrobkou, ve které spočíval starý horník, aby teplo vyzařující z nohou začalo led rozpouštět.
"Vrátili se," řeklo dítě, "a přitom na hřbitově žádný mrtvý nepřibyl. Možná, že sem nějaká velryba připlula přivést na svět mládě, nebo zemřít."
Žádné stopy však nenalezli a tak si dítě pomyslelo: "Mohou se tedy vrátit jen tak pro nic za nic, navštívit své mrtvé. Myslíš, že Pavieho přijali mezi své?"
"Vůbec se ho nedotkli. To znamená, že ho mezi sebou chtějí."
"To je dobře."
Během krátkého období odpočinku se Wark na celé dlouhé dny někam ztrácel a tak se Lien Rag jednou ocitl o samotě s Yeuze. Dítě si hrálo s mořským rackem. Pták je stále odmítal na staveniště doprovázet a Jdrien si proto neustále kladl otázku, zda se k nim připojí, až se jednou budou vracet do Kaempolisu.
"Ještě jsem ti ani nepoděkoval za to všechno, co jsi pro něho udělala," řekl glaciolog. "Hodila jsi svoji kariéru za hlavu jenom proto, aby ses mu mohla věnovat."
"Já jsem se ale jako velvyslankyně stejně nikdy necítila dobře. Jsem přece jenom bývalá prostitutka. V Kaempolisu jsem měla své klienty v podniku, kde jsem pracovala. Pak i díky Jdrienovi, který uhodl kde jsem, přijel Kid a dostal mě odtamtud."
"Na pár okamžiků jsem tě spatřil v Angola Station. Dělala jsi tam zprostředkovatelku Lady Dianě."
"A ty jsi tenkrát byl s tou krásnou zrzavou míšenkou Leouan."
"Vrátila se do Západní zóny ke svým."
"Uvidíš se s ní ještě někdy?"
"Nemám tušení."
Do dvou skleniček rozlil trochu alkoholu a jednu jí podal.
"Pojedeš Warkovou plachetnicí?"
"Ne. Nemohu přece hodit za hlavu celý svůj život. Když se jen trochu vzdálím od kolejí, vždy propadám panice, mám pocit, že se zblázním."
"Máš ho ráda?"
"Spím s ním. I když bych to raději dělala s Indirahem, který je hezčí a mladší. On však dává přednost mužům. Jednou mi ale chtěl udělat radost… Moc jsem tehdy potřebovala ucítit na sobě jiné tělo než je to moje."
Zimomřivě zkřížila ruce na prsou.
"Tohle město fantomů mi nahání strach. Fouká tu vítr, jsou slyšet zvuky, připomínající šepot. Při té historce o lidech - Jonáších mi vždycky tuhla krev v žilách, zatímco Pavieho a dítě tak zaujala. Tolik jsem někoho potřebovala…"
"A také jsi na to měla chuť."
"Ano, také jsem na to měla chuť."
Podívala se mu zpříma do očí.
"Toužila jsem po mužském pohlaví, teď jsi spokojený?"
"Nejde o to, jestli jsem spokojený nebo ne, prostě vím, že to potřebuješ, to je všechno."

"Samozřejmě, že to potřebuju, všude, zepředu, zezadu, mezi ňadry, v ústech i v uších. Takový obrázek o mně máš, o baculaté děvce. Musíme tu dost těžce pracovat, a tak také hodně jíme."
Vypil svoji skleničku a vydal se pro další láhev.
"Dáš si ještě?"
"Ve způsobu, jakým mi nabízíš pití, je cosi symbolického."
"Nezačínej s tím zase, dáš si nebo ne?"
Jeho oči se přitom zastavily na Jdrienovi, bavícímu se tím, že mořského racka učil chodit pozpátku. Pták každou chvíli klopýtal.
"Kdy jsi naposledy viděla Kida?"
"Miele je mrtvá."
"Řekli mi to. Musela mít příšerný konec."
Vlak po střechu nacpaný cestujícími spočíval kdesi hluboko na dně Tichého oceánu, v hloubce přibližně šest nebo sedm tisíc metrů, možná i víc. Jednou se možná tento fantastický obraz zjeví velrybím lidem.
"Ona ho nemilovala. Nikdy ho neměla ráda. Ze začátku ještě věřila, že spolu budou žít manželským životem jako ostatní. Prozradila mi, že mu v mnohém musela nadbíhat, protože on sám se za svou malinkatou postavu styděl a nikdy se neodvažoval udělat první krok."
"Také jste spolu mluvily o tom, jak malý má ocas?" vykřikl na ni hněvivě.
"Ty jsi opravdu posedlý jedinou věcí! Proč jsi vlastně na mně tak zlý? Máš Leouan, nebo snad ne? My dva jsme se přece rozešli a nikdy té nenapadlo, že by ses po mně sháněl. A najednou se tu zničehonic objevíš a děláš, jako kdybych ti snad celou tu dobu měla být věrná."
"Toho ty opravdu nejsi schopná."
"A ty snad ano?"
"Dobře víš, že v tomhle městě duchů můžeme prožít ještě dlouhá léta. Cesta na staveniště nám bude trvat pět nebo šest dní, a stejně tak i návrat. Zůstávat tam nemůžeme. Musíme se vracet pro koleje, musíme doplňovat nádrže s olejem a doplňovat zásoby. A Wark už zatím dávno bude v Kaempolisu."
"To ano, ale všemi zavržený, štvaný jako zvěř a vystavený veřejné hanbě. Stejně ho nakonec zlynčují."
Uchopil ji za zápěstí.
"Pojď se mnou."
"Mohl bys mě laskavě pustit?"
Nevzpouzela se, přesto se však odmítala pohnout z místa.
"Pojď, pomilujeme se."
"Ne. Teď jsem s Warkem a je mi s ním dobře. Poskytuje mi potěšení, ale také něhu a přátelství."
"Mluvíte spolu i o těch saních s plachtou?"
"Ano, ale nejenom o nich."
Náhle do místnosti vstoupil řeholník. Byl tak rozčilený, že si ani nepovšiml, v jak nezvyklé pozici se oba nalézají.
"Našel jsem zásoby kolejí… Pojďte se rychle podívat, Liene. Určitě jich tam jsou celé kilometry."
Bylo to až na druhém konci města a tak s sebou Lien vzal i Jdriena. Nad hlavami jim poletoval mořský racek, každou chvíli usedal na zborcené nosníky a neklidným hlasem na ně cosi pokřikoval.
"Jsem si naprosto jistý tím, že o nich Wark věděl, po celou dobu to však před námi tajil. Teď už nebudeme muset koleje odmontovávat. Zbývá je pouze pokládat. Získáme tím hodně času."
Skladiště se nacházelo v místě pod probořenou kopulí. Při pohledu na jeho rozlehlost Lien Rag na chvíli ztratil řeč. Byly tu před nimi naskládány stovky kilometrů kolejnic.
"Už několik dnů tohle místo hledám. Věděl jsem, že tu někde musí být. Viděli jste přece ty plány v kanceláři? Připravovali stavbu nové sítě vedoucí z města směrem na jih. Vše bylo důkladně připraveno. Je tomu už alespoň sto let, možná i víc."
"Je to opravdu nádherný objev," řekl jen Lien Rag a rukou přitom pohladil složené kolejnice. Na vrcholu hromady se usadil racek a stále cosi podivně křičel. Zdálo se jim, že v jeho hlasu slyší cosi jako smutek. "Myslí si, že nás tyhle koleje od sebe navždy oddělí," dal mu v duchu vědět Jdrien. "Opravdu nechce opustit místo, kde prožil celý svůj život."
"Warkovi zatím nic neříkejte. Se speciálním vybavením je můžeme nakládat i my sami. Až s tím budeme hotovi, tak mu to prostě oznámíme."
"Já takovou hru na schovávanou nesnáším."
"Musíme být opatrní."
"Wark je skvělý železničář. Je schopný, výkonný, potřebujeme ho."
Při večeři Lien Rag chvilku vyčkával, a potom s řeholníkovým objevem seznámil ostatní. Pozvedl sklenici piva a prohlásil, že pije na zdraví někoho, kdo objevil obrovské množství dosud nikdy nepoužitých kolejnic.
"'Vaše práce vám půjde rychleji od ruky,'" podotkl jenom klidně Wark.
"Je to přece i vaše práce," připomenul mu kněz.
"Už ne. Do tří dnů chci začít stavět ledové sáně. Už mám pohromadě všechno, co k tomu potřebuji. Předtím bych ale ještě rád věděl, s kým z vás mohu počítat."
Podíval se na Yeuze a ta zavrtěla hlavou. Stejně tak i Lien Rag a kněz. Indirah váhal.
"A co ty, Jdriene?"
"Nesetkal jsem se se svým otcem jenom proto, abych ho nyní opustil, i když bych s tebou jel opravdu velmi rád."
"Já pojedu," ozval se Indirah. "Ale předtím než vyrazíme, budu ostatním pomáhat."

5

Úředník přistěhovaleckého oddělení byl mladý muž nejistého vystupování, snažící se však ve své parádní policejní uniformě vypadat co nejdůstojněji. Bylo mu jasné, že Harl Mern nemá ani dolar, přesto si s ním však domluvil schůzku. Společnost potřebovala specialisty všeho druhu. Překvapil ho pouze jeho věk. Vyzval ho, aby se posadil.
"Vy tedy přijíždíte z Transevropské, čím jste se tam zabýval?"
"Pracoval jsem na výzkumech IDL a REL."
Musel úředníkovi dopodrobna vysvětlovat, o jakou práci šlo.
"Na mořském ledovci žádná ložiska nejsou. Pouze oceán, a ten je tak hluboký, že nikdo neví, co v něm vlastně je."
"Jsem také etnolog, specialista na Zrzavé. Je mi známo, že máte velice početnou populaci Zrzavých."
Mladý policista neříkal nic. Nic z toho pro něj nebylo příliš zajímavé. Problémy se Zrzavci se ho nikterak netýkaly, to jenom jeho otec občas prohlašoval, že na skládce zabírají příliš místa Lidem z Tepla.
"Jsem také přítelem glaciologa Liena Raga."
Ani toto jméno mladému muži očividně nic neříkalo, přesto si je však poznamenal.
"Je pravou rukou vašeho ředitele. Pracoval na východě, na stavbě viaduktu v blízkosti velké sopky."
"To je možné," odpověděl jenom úředník. "Další odbornost nemáte?"
"Jsem i historik. Profesor."
"Znamenám si to. Papír s údaji o vás podstoupím univerzitě."
"Kdy se mohu zastavit?"
"Ode dneška za čtrnáct dní."
Stařec se roztřásl.
"Ale já tu přece nemohu tak dlouho vydržet. Nemám už skoro žádné peníze."
"Je mi líto. Mohu dopis poslat spěšně. Přijďte tedy za týden. To je vše, co pro vás mohu udělat."
"Nemohl byste zatelefonovat Lienu Ragovi? Nebo Kidovi?"
"Kdepak, pane, to je naprosto vyloučeno. Na něco takového nemám právo."
Harl Mern jako omámený vyšel z kanceláře. Usadil se v jednom z barů a tam pomalu popíjel čaj stříknutý alkoholem. Zůstal nehybně sedět až dlouho do noci. Jednu chvíli dokonce zalitoval, že nezůstal v Transevropské ve vězení, tušil však, že se ho tímto způsobem v tichosti zbavili. Od Floy Sadonové to nebylo žádné gesto lidskosti, dodržela pouze instrukce správní rady. Byla přece významnou akcionářkou.
Akcie! Pouhých deset jich stačilo na to, aby mohl vstoupit do koncese, která byla pro všechny ostatní ztělesněním ráje.
"Tak zavíráme." zahulákal na něho majitel baru. "Noc je jenom pro pobudy. A s ochmelkama tady vyrážím dveře."
Vrátil se do svého vagónu. Ostatní ho ignorovali, nemohli ho mezi sebou vystát. Kojící žena s ním jednala jako se sexuálním deviantem, přesto však nevynechala jedinou příležitost k tomu, aby se před ním schválně obnažovala a co nejhlasitěji milovala se svým druhem.
Ohřál si trochu vody a rozmíchal v ní mouku, zbývající na dně pytlíku. Chtěl dát vařit fazole. Bylo jich ale hodně a tak by vaření zabralo mnoho času. Jak by asi zareagovali jeho spolunocležníci z kupé, kdyby si pro sebe na celé dvě hodiny zabral jediná kamínka? Pokud by to možné bylo, uvařené fazole by zmrazil, ukryl a celý týden by na nich vydržel. Zapíjet by je mohl vodou ochucenou citrónem, kterou prodávají na každém rohu za desetinku dolaru. Desátek.
Nazítří znovu potkal ženu v bílém kožichu. Dohonila ho, a po chvilce, kterou potřebovala na vydechnutí, začala rozhovor.
"Můžeme zajít ke mně a něco si vypít? Musím s vámi mluvit."
Nic na práci neměl a tak ji následoval. Bydlela v přepychovém historickém pullmanu, kdesi vydolovaném z ledu. Měla v něm sama pro sebe celé jedno kupé.
"Kdysi to býval lůžkový vagón s odděleními pro jednu osobu. Pochází z roku 1920, co tomu říkáte? Někteří sběratelé by za něj byli schopni zaplatit celé jmění. Dáte si svařené víno?"
"Opravdu jste řekla víno?"
"Ano. Když nic jiného, je to alespoň červené a je v tom alkohol. Neznamená to sice, že by to bylo opravdové víno, ale s kouskem citrónu a špetkou koření to je docela dobré."
S rozkoší nápoj vychutnával. Chvilku počkala a pak začala vyprávět o sobě.
"Pracuji pro hodně lidí, například i pro cestovní kancelář, která sem posílá lidi jako jste vy. Dávám jim vědět, když tu začne být těsno, aby trošku přibrzdili a posílali sem méně vlaků s emigranty. Oni si z toho ale nikdy nic nedělají. Také kupuji akcie a dál je prodávám. Občas sice mám potíže se směnárníky, zatím se mi to však vždycky podařilo nějak vyžehlit. A teď musím odjet do Kaempolisu a chtěla jsem vás požádat, abyste to vzal za mně."
Nemohl uvěřit svým uším.
"Mám jet do Kaempolisu?"
"To samozřejmě ne," vyprskla smíchy. "Chci, abyste mně vystřídal tady. Cesta určitě potrvá alespoň týden. Budu tam vykupovat akcie od lidí, kteří tam díky nim mohli odcestovat, dávám jim za ně něco mezi dvě stě padesáti a dvě stě osmdesáti dolary. Dráž to ani nemá cenu, protože i tak je můj podíl, který mi dává velkoobchodník, dost velký."
"Já ale neznám…"
"Vysvětlím vám všechno, co je třeba. Nic těžkého na tom není. Do dvou dnů přijede velkoobchodník a předá vám sto akcií. Řeknete mu, že zaplatím, až se vrátím. Trvejte na tom. Jinak by byl schopen i odmítnout. Vy ale vypadáte tak

důvěryhodně, že se to určitě nestane. Máte obličej jako hodný dědeček ze starého filmu. Někomu jako jste vy prostě nelze nic odmítnout. Až přijedu, dám vám za to… třicet dolarů."
"To je málo," ozval se nesměle.
"Je to lepší než nic. Práci nenajdete a tady můžete zůstat celý týden, co budu pryč. Na konci chodbičky je dvakrát týdně možné se osprchovat. Neurážte se, prosím."
"Chtěl bych nějaké peníze předem. Nemám už skoro nic."
"Velkoobchodník sem přijde někdy večer. Po sedmé hodině. Dokud nepřijde, nesmíte odtud odejít. Akcie pak schováte v této skříňce."
Vyklopila kus nábytku, zakrývající nočník. Odstranila dno a z úkrytu vyndala ocelový trezor, propojený masivním řetězem s přepážkou vagónu.
"Ta příčka je celá z oceli. Takže akcie dáte sem a trezor znovu zavřete. Bez mého klíče ho už pak nikdo znovu neotevře."
"Je mi to jasné, všechno dám do trezoru."
"Až tady ty akcie budou, nesmíte za žádných okolností vagón opustit. V téhle skříni máte zásoby všeho druhu."
"Mohu si přece vzít deset akcií, nechat tu zbývajících devadesát a odjet do Společnosti Mořského Ledovce."
"Každý jiný by to udělal, ale vy ne," odvětila mu s úsměvem. "Pozoruji vás už několik dní. Podle všeho jste poctivý člověk, jednou jsem vás zahlédla v baru, kdy jste mohl klidně odejít bez zaplacení a neudělal jste to. Poctivě jste čekal, až se majitel vrátí, abyste mu ty jeho penízky mohl vysypat. Nejvíc vedle z toho byl právě on sám."
"Cekám odpověď z Kaempolisu. Mám šanci, že mě brzy přijmou."
"Můj ubohý příteli, takových vás tady jsou tisíce. Pokud není žádost podložená potřebnou částkou, nestává se moc často, že by někoho přijali."
"Kdy mám tedy přijít?"
"Zítra brzy ráno. Na váš podnájem klidně zapomeňte, kdykoli seženete jiný a za menší peníz. Vaši přátelé vás tam každý den obírají o půl dolaru. To jste nevěděl?"
Vrátil se do vagónu a pohodlně se uložil na svém lehátku. Chvilku čekal, až se kupé vyprázdní, aby mohl dát vařit svoje fazole. Brzy nato vešla do kupé kojící matka a při pohledu na něho významně zakroutila hlavou. Bylo mu to úplně jedno. Zítra už od nich bude mít svatý pokoj.

6

Wark před nimi nadále tajil místo, na kterém dával dohromady své saně s plachtou. Po čtrnácti dnech nepřítomnosti se do North Pacific Station vrátili vyčerpáni a sklíčeni. Indirah onemocněl a bratr Petr jako příčinu jeho nemoci určil začínající kurděje. Nutně potřeboval přísun vitamínu C. Hydroponické kultury, které s sebou měli, nijak neprospívaly od té doby, kdy obilní klíčky spořádala Pavieho koza. Lien Rag se tehdy rozzuřil na nejvyšší míru a kozu to málem stálo život. Jdrien mu tento incident nikdy nepřestal zazlívat.
I Wark se stával nedůvěřivějším. Svůj starý revolver začal nosit v pouzdře ostentativně zavěšeném na opasku.
"Máme nějaké mražené citróny," připomněl.
"To nestačí, on potřebuje čerstvé potraviny."
Wark nakonec odněkud donesl naklíčená semena a zasadil je ve sklenících opuštěného města. Lien Rag si povšiml černých šmouh na jeho rukou. Mechanik tedy pracoval bez rukavic, a to s hliníkem nebo s některou z jeho slitin. Kde asi našel tento kov, tak vzácně se vyskytující v ledovém světě?
"Měl byste se podívat na Yenzinu lokomotivu i na tu, se kterou sem přijel kněz," řekl Lien. "Byly s nimi nějaké problémy."
"Vy mně nemáte co rozkazovat," odvětil mu suše Wark. "Nemůžu si dovolit ztrácet čas."
"Stále náležíte k železničnímu personálu Společnosti," připomněl mu glaciolog. "Takže tu práci musíte udělat."
Spolu se Jdrienem pak šli na hřbitov velrybích lidí. Nalezli tam obrovitou kostru velryby, která tu asi uvázla. Obytnou buňku na ní neviděli. Všude okolo ní čeřili vodu mořští psi.
"Pavie tu stále je," řeklo dítě. "Nesundali ho z jeho lůžka."
Potom se zpříma zeptalo svého otce:
"Víš o tom, že Pavie byl Obnovitelem Slunce? Používal magii. Jednou jsem dokonce byl v jednom dole na shromáždění jeho přátel."
"Nebylo v tom nic vědeckého," opáčil Lien.
"Říkal, že existují dvě metody, jak návratu Slunce dosáhnout, a to magie a věda. Vždy dodával, že jedna bez druhé není k ničemu."
Lienu Ragovi se chtělo smát. Podle jeho názoru měla magie daleko větší potřebu vědy než by tomu bylo naopak. A oni Obnovitelé, kterým se nakonec málem podařilo měsíční prach rozptýlit, byli všichni opravdovými vědci.
"Dělal si kvůli mně velké starosti. Přál si spatřit slunce a ulehnout do zelené trávy, o které říkal, že jednou určitě vyroste na místě roztálého ledu. Věděl však také, že návrat slunce znamená i konec Zrzavých lidí a proto i moji smrt. Také si myslíš, že bych v teple nevydržel?"
"Pokud bys měl čas zvyknout si, pak snad ano. V každém případě jsou ale Obnovitelé zločinci."
"Ne."
Dítě přestalo komunikovat telepaticky a vztekle vřískalo:
"Pavie nebyl žádný zločinec."
Ke všemu onoho večera bratr Petr opět vyslovil jednu těžko přijatelnou teorii.

"Během dvanácti dnů jsme postavili dvě stě kilometrů jednokolejné trati. Ty návraty začínají být nesnesitelné. Berou nám příliš mnoho času. Místo abychom po desítkách vozili koleje, naložíme zásoby oleje a potravin a ke stavbě můžeme používat kolejnice položené za konvojem. Nemusíme přece rekonstruovat Síť Raka, ale pouze dostat se v co možná nejkratším čase na Síť 160. poledníku, aniž bychom přitom porušili Dohody z NY Station. Budeme koleje prostě pokládat na pražce, tak aby unesly váhu našich vlaků."
"Jak samolibá a oportunistická zjemnělost," posmíval se Lien Rag. "Svého času, před Velkou Panikou, se něco podobného nazývalo kasuistikou."
Řeholník na něho překvapeně vzhlédl.
"Cožpak vy jste četl Pascala? A jeho spor s jezuity?"
"Naprosto nevím, o čem tu mluvíte, ale je mi jasné, že jste všemi mastmi mazaná stará liška."
"Síť 160. poledníku neexistuje," vstoupila se špatně potlačovaným hněvem do hovoru Yeuze. "Víte to dobře. Stále se snažíte držet nás v nějaké iluzi, abychom tu snad neumřeli zoufalstvím. Proč bychom se vlastně nemohli pokusit projet obráceným směrem trasu, která vás dva přivedla k nám? Síť Zmizelých?"
"Tuhle bránu ke spáse nám ovšem bohužel zabouchla Lady Diana," odvětil jí řeholník.
"Vypadá to, že některé naše kontrolní přístroje jsou poškozené. Měli bychom se na ně podívat."
"To by znamenalo jen novou ztrátu času," ozval se Lien Rag. "A já nemám v sebemenším úmyslu setkat se znovu s Jelly. Ta améba velká jako světadíl už na severu Mořského ledovce musela pohltit úplně všechno. Snad jenom pašeráci vědí, jak do ní proniknout a jak se z ní také ze zdravou kůží dostat. Nám by se to už v žádném případě nepodařilo. A navíc bychom se pak museli střetnout i s klany Společnosti Bones. A netroufám si odhadnout, co z toho by pro nás bylo horší."
"Naší jedinou šancí zůstává cesta na západ," řekl řeholník. "Musíme to vydržet, i když vím, že jednou přijde den kdy nám mohou začít docházet koleje."
"Na Síť 160. poledníku jsme přece měli dorazit už dávno," promluvila opět Yeuze. "Víte to stejně tak dobře jako já."
Lien Rag nemluvil, pouze pomalu usrkával alkoholický nápoj s citrónovou příchutí. Nespouštěl oči ze ženy, po které vášnivě toužil, a která ho stále stejně tvrdošíjně odmítala. Ihned po návratu do stanice se opět na sedm zámků uzavřeli s Warkem a dlouho se milovali. Tam daleko na staveništi, jakoby utopeném na širém mořském ledovci, přespávala v jednom kupé spolu se Jdrienem a Lienovi do něho zakázala jenom vstoupit.
"Stále ještě se musíme vracet," prohlásil Lien. "Už jenom kvůli Jdrienovu rackovi. Ten pták město nechce opouštět. Pořád nevíme, proč vlastně. Pokud by se s ním můj syn nemohl pravidelně setkávat, byl by z toho velmi nešťastný."
"Jednou se ale už určitě nevrátíme. Naše vyčerpávající snaha přece musí někdy mít nějaký hmatatelný výsledek."
"To ano, ale prozatím jsme stále ještě nuceni putovat tam a zpátky. Nemůžeme si s sebou vzít víc potravin a velrybího oleje než na tři týdny. Když ještě naložíme koleje, je to všechno, co mohou naše ochabující lokomotivy uvézt."
Toho večera se k nim opět připojil i Wark. Souhlasil nakonec s tím, že provede revizi motorů. O řeholníkově lokomotivě se však vyjádřil velice pesimisticky. Ve válcích už nebyla žádná komprese.
"Písty jsou úplně rezavé. Daleko s tou lokomotivou nedojedete. Dříve nebo později se s ní budete muset rozloučit."
"Může za to Jelly. Ta slizká masa spolykala i zvířecí olej, který sloužil k mazání všech mechanismů. Měli jsme na to pomyslet o hodně dřív, než dnes."
"Musíte ale také vzít v úvahu fakt, že se jedná o kultovní místo. Lokomotiva byla vysvěcena, abych z ní mohl kázat slovo boží. Jde o primát Transevropské, ona ji vysvětila a já nemám žádné právo ji jenom tak někde zanechat."
Wark jen pokrčil rameny.
"Já jsem vám své řekl. Co uděláte, to už samozřejmě záleží pouze na vás," prohlásil a měl se k odchodu.
Yeuze se okamžitě chystala odejít s ním a začala si rychle oblékat kožich. Pro Liena Raga to byl tak nesnesitelný pocit, že mu z očí vytryskly slzy. Jdrien o jeho utrpení věděl, stejně tak jako o jeho vypjaté žárlivosti, a instinktivně se mu snažil nějak pomoci. Lien se však brzy vytratil a přerušil tak až příliš křehké neviditelné pouto mezi nimi.
Nakonec se přece jenom rozhodli řeholníkův vlak opustit. Bratr Petr začal přenášet svá zavazadla a kultovní předměty do jednoho z oddělení zvláštního konvoje, který Yeuze obdržela v době, kdy ještě bývala velvyslankyní. Jdrien se ovšem velice rezolutně postavil proti tomu, aby se ubytoval právě tam, kde dříve žil starý Pavie. Raději opustil svoje vlastní kupé a přestěhoval se tam sám.
Indirah se jen velice pomalu zotavoval z kurdějí a proto požádal o dovolení smět zůstat s Warkem ve městě.
"Kdy už vlastně budete hotov se saněmi na tu vaši nesmyslnou cestu?" přeptal se jednou znepokojeně řeholník.
"Co na tom záleží," vykřikl hněvivě Lien. "Když se chtějí odtrhnout od naší společnosti a naší morálky, může nám být úplně jedno, co se s nimi stane."
"Dříve jsi býval tolerantnější," oplatila mu stejnou mincí Yeuze.
"Zbyli jsme tu pouze dva muži a jedna žena," pokračoval řeholník. "Nikdy už nebudeme schopni položit více než deset kilometrů trati za den, i když práci začneme brzy ráno a pozdě večer skončíme. Náš postup vpřed se příliš zpomalil. Věřte mi, že jedinou naší šancí je udělat to, co jsem vám řekl."
"V tom případě ale s vámi nepojedu, a ponechám si u sebe také Jdriena," řekla Yeuze. "Nikdy bych odtržení od sítě nevydržela. Je to zakořeněné někde hluboko ve mně. Jsem sice schopna pochopit váš plán, a nakonec i Warkův, ale ze ztráty kolejí bych určitě zešílela. Vím to. Něco se ve mně zlomí a já začnu uprostřed nesmírného mořského ledovce hrůzou řvát jako pominutá. Ani vy to nebudete moci dlouho snášet. A ty, Liene, se stále chceš hádat o každou maličkost, přesto však v duchu pociťuješ nezměrnou hrůzu při pomyšlení, že ztratíš koleje z dohledu. Jen to hezky řeholníkovi pověz. A zapomeň tentokrát na kasuistiku."
Lien Rag pohlédl na bratra Petra.
"Má pravdu. Ať to raději trvá celé dlouhé roky, než se odtud dostaneme."

"Nebude už s námi Wark, aby nám opravoval lokomotivu. A přejezdy tam a zpět opotřebovanost mašiny ještě dvakrát až třikrát zvyšují."
"Kid nám jede naproti. Už ho brzy musíme zachytit na radaru. Jsem si tím absolutně jistý."

7

Obrněný vlak Lady Diany se zuřící bouří pomalu probíjel k západu. Vítr dosahoval rychlosti dvě stě osmdesáti kilometrů za hodinu, trhal obrovité závěje, často i dvakrát vyšší než byla lokomotiva jejich vlaku, a zmítal s nimi na horizontu jako s obrovskými koulemi. Tvořily se z nich válce, které ničily vše, co se jim postavilo do cesty, tříštily se o ledové kopce, znehybnělé podél trati po předešlých bouřích a uragánech.
S ohromením pochopili, že Železniční instrukce už přinejmenším padesát let a možná i celé století nestydatě lžou. Na síti stále existovaly malé stanice s bídnými chatrčemi, ve kterých přežívalo zcela zdegenerované obyvatelstvo.
Ve Storm-Station narazili na potíže. Místní domorodci, od hlavy až k patě prosáklí tím nejsprostším alkoholem, zaútočili svými starodávnými zbraněmi na čelní strážní vůz. Jeho přední část málem zasáhl výbušný granát vystřelený z malého kanónu. Laserem si sice velice brzy získali respekt a útok odrazili, nicméně vůz s poškozenými motory musel vyčkat až do příjezdu ostatních.
Brzy na to obklíčilo zapomenutou stanici padesát po zuby ozbrojených vojáků. Ve chvíli, kdy se na místo osobně dostavila Lady Diana, popravovali právě šéfa stanice a s ním i čtyři další, náhodně vybrané osoby. Ostatní se schovávali kdesi hluboko v zanedbaných mobilních stavbách.
Komodor velící expedici ji dovedl k zapáchajícím zařízením upravujícím glykogen získaný z tuleních a mrožích jater na alkohol, který bylo možné pít, a také na cukr. Lady Diana jen útrpně pokrčila rameny.
"Máme ty destilační přístroje zničit?"
"Není třeba."
Pak se na ni obrátil kartograf, kterého do výpravy vzali pro všechny případy. Připomněl jí, že Síť raka je zemí nikoho a že Panamerické v této části mořského ledovce nemá žádná práva. Úporně se snažil celou věc vyjádřit oklikou, až se na něho zpříma obořila:
"Chcete tím říci, že se teď nacházíme na cizím území?"
"Přesně tak."
"Někomu snad musí patřit, nebo ne?"
Kdysi se v těchto oblastech rozkládaly tisíce maličkých společností, které spolupracovaly jenom tehdy, když společně stavěly síť. Brzy nato však mezi sebou začaly vést četné lokální války. Motivem pirátských činů se nejčastěji stával velrybí a tulení olej.
Dobře věděla, že ještě v době, kdy se ona o mořský ledovec vůbec nezajímala, skoupili za směšně nízkou cenu celé balíky akcií těchto společností Kid a Mikado. Podobně jako mnoho jejích krajanů pociťovala i ona naprostý odpor k nedohledným ledovým pláním, a chvěla se při pomyšlení na to, že se pod koly jejího obrněného vlaku, pouze pod několika málo metry ledového krunýře, rozkládal oceán a jeho propastné hlubiny. Od doby, kdy ji začaly přepadávat noční můry, nikdy nespala sama. Přivlastnila si jednoho z mladých členů posádky, zamkla ho do svého speciálního kupé a tam po něm vyžadovala neutuchající sexuální práci bez jakéhokoliv oddechu.
"Pokračujeme dál?" zeptal se komodor, který si k ní přišel pro další instrukce.
"Vydrží síť ?"
"Náš průzkumník se nyní nachází asi osm set kilometrů před námi a hlásí, že se koleje na první pohled zdají být v pořádku."
"A co bouře?"
"Prý tam začíná ztrácet na síle."
"Máte nějakou představu o místě, kde by mohli být?" zeptala se.
Komodor Hiale jen potřásl hlavou, kterou zdobily překrásné dlouhé šedivé vlasy.
"Bezpochyby se nacházejí v některé z opuštěných stanic."
"Železniční instrukce jsou právě v případě těchto stanic naprosto nedostatečné."
"Nikomu už nepatři. Pupeční šňůra, která je kdysi spojovala s Panamerickou, už byla dávno přetržena. Ti lidé se stáhli do sebe, a něco takového samozřejmě nemohli dlouho vydržet."
"Jak krásná ilustrace hodnoty našich principů. Nehybnost znamená smrt. Ti pitomci určitě hrdě odmítali podřídit se naší mocné společnosti. Co se dá dělat, tím hůř pro ně."
"Jedeme dál?"
"Samozřejmě. A teď mě nějakou dobu nevyrušujte, pouze v naléhavém případě."
Zabouchla za sebou dveře, přeběhla celý vagón a vrazila do rozlehlé koupelny, kde už ji na podušce poslušně očekával její sexuální společník.
"Nejdřív mě namydli," vykřikla na něj a začala si rozepínat hedvábnou tuniku. "A hned se svlékej."

8

Prezidentem SLT, Syndikátu lovců tuleňů, byl muž jménem Stamw. Osobní návštěva samotného Kida mu velice polichotila. Už nějakou dobu měl totiž pocit, že ředitel zvýhodňuje Gildu harpunářů, protože má z těch lidí profit.

"Zajedeme se podívat do největší tuleňářské stanice, jakou znám," řekl. "Nemyslím si, že byste někde jinde na mořském ledovci takovou našel."
Syndikát na své náklady postavil celou novou linku, aby takové koncentrace tuleňů osmdesát kilometrů od stanice dosáhl.
"Dáváme si moc dobrý pozor na to, aby nás u díry, která přitahuje stále více zvířat, nikdy nebylo příliš mnoho. Uvidíte, některá z nich jsou opravdu obrovská, a jejich váha dosahuje až dvou tun."
"Jaký postup tady používáte?"
"Mladí silní samci vyhánějí staré, a my je umělou samičí vůní lákáme do našich pastí. Nezabíjíme je hned na místě, ale převážíme v cisternových vagónech na jatka."
"Živé?"
"Až do konce je o ně všestranně postaráno."
Kid ještě nikdy zařízení na zpracování oleje neviděl.
"Na kožešinu zabíjíme jenom asi deset procent tuleních mláďat."
"A co děláte s odpadem?"
"Kosti drtíme, a to, co už doopravdy nelze nijak využít, putuje do metanových digestoři. Doufáme, že se nám podaří dosáhnout toto, že z oleje, který tu vyrobíme, budeme do dvou let využívat jenom dvacet procent. Zatím stále ještě na elektřinu, topení a další účely potřebujeme čtyřicet procent."
Hole bylo opravdové vnitřní moře na mořském ledovci, jezero, na jehož druhý břeh téměř nedohlédli přes oblaka páry, stoupající vzhůru ke strupovité obloze. Tisíce a stovky tisíc tuleňů svým hemžením a svým teplem hladinu neustále udržovaly odkrytou.
"Teplý proud je plný sleďů. Právě proto je tu tolik tuleňů. Vypracovali si svůj vlastní systém na to, aby díru udrželi otevřenou. Pracuje z nich na tom celá třetina. Máme to už dobře vypozorované. Dobře vědí co dělat, aby ledovec nezískal zpátky ani jediný centimetr. Pokud by někdy toto místo opustili, do dvou týdnů by se mořský ledovec opět beznadějně uzavřel."
"Jsou tu ale také Zrzaví," vzpomněl si příjemně překvapený Kid.
"Ano, máme tu jednu hordu asi padesáti osob. Byli tady už před námi. Vaše instrukce jsme ovšem do slova a do písmene dodrželi. Nejsou to přece žádní loupežníci. Berou si jenom uhynulá zvířata. Zatím s nimi nebyly sebemenší problémy. Pouze v době velkého exodu. Lidé ze syndikátu nechtěli, aby se tu znovu usadili. Když se potom objevili, musel jsem vyvinout hodně úsilí. Málem jsem kvůli tomu přišel o prezidentské křeslo. Nebylo by dobré, kdyby měl v budoucnu jejich počet stoupat."
Kid neříkal nic. Byl přesvědčen, že by v tomto koutě mohlo žít třeba i dvě stě Zrzavých, aniž by to lov tuleňů nějak ovlivnilo.
"V době oteplení jsme se obávali nejhoršího, že se teplý proud odchýlí někam jinam. Tuleni se už pomalu začínali vytrácet, ale s novým ochlazením tu byli zase zpátky, a to dokonce v ještě hojnějším počtu."
Lovci tuleňů byli pořádně drsní lidé, přesto však Kid došel k závěru, že jsou méně záludní než velrybí harpunáři. Večer pak přednesl projev ke správní radě syndikátu a při této příležitosti prohlásil, že bude jejich podnik všemožně podporovat.
"Harpunáři si to nenechají jen tak líbit," ozval se jeden z přítomných. "Často s nimi přece máte nějaké potíže. Pokud nám ale pomůžete, pomůžeme i my vám. Během jediného týdne můžeme dát dohromady třeba i tisíc chlapů, pokud to bude zapotřebí."
Kid lovci poděkoval a řeč ukončil. Ještě téhož večera odjel na sever, na stavbu prodloužení Sítě 160. poledníku. S rostoucím napětím pročítal každý den zprávy přicházející z tohoto opuštěného kraje, a stále doufal, že v nich nalezne alespoň nějakou stopu lidské přítomnosti.
Zůstal vzhůru dlouho do noci a neustále přemítal o všem, co během celého dne na síti viděl. Soukromé i kolektivní podniky ležící na Síti 160. poledníku prosperovaly daleko lépe než ty, nacházející se na síti vedoucí k Titanopolisu. Jako kdyby měli lidé nějaký odpor k tomu, aby se na východě usazovali, a mířili raději na sever, navzdory všem možným výhodám, které jim nabízel. Ono křišťálově čisté město, které na úpatí sopky toužil postavit, bylo stále spíše utopií. Měl pocit, že mu osud Společnosti Mořského ledovce neustále uniká mezi prsty, jako kdyby mu svoji vůli diktovala nějaká neznámá vyšší moc.

9

Brzy poté, co se uvelebil v přepychovém kupé překupnice akcií, která, jak se dozvěděl, se jmenovala Nina Osel, zapomněl etnolog na veškerou pozemskou bídu a po dlouhých měsících bludné pouti, zimy, hladu a nejistoty opět vychutnával možnost začíst se do svých dokumentů. Od první chvíle, kdy se o svém odsouzení do exilu dozvěděl, začal shromažďovat svoje spisy a poznámky. Už několikrát jeho objemná zavazadla přivábila rozličné nenechavce, ti však velice brzy zakusili hořké zklamání po tom, co zjistili, že Harl Mern v nich převáží pouze objemné balíky pro ně naprosto bezcenných papírů.
Hodně dokumentů už po cestě poztrácel, nicméně to hlavní tam stále bylo, a on jen čekal, co jeho nejnovějším objevům řekne Lien Rag. Glaciolog mu jednou prozradil, že na univerzitě v Kaempolisu dokonce existuje i samostatná katedra, shromažďující veškeré poznatky o Zrzavých. Byla to ve skutečnosti dokonalá laboratoř podrobující život a zvyky Zrzavých důkladnému zkoumání. V jejím čele stál mladý profesor jménem Ikar. Harl Mern doufal, že mu jednou umožní založit celé nové oddělení zabývající se výlučně původem Lidí z Tepla. Zcela opustil své původní hypotézy o tom, že

nová rasa byla uměle stvořena pološíleným, přesto však geniálním vědcem Vily Fukem. Odřekl se i knihy, kterou napsal "Šikmá trať". To vše se v něm nyní proměnilo v nesnesitelnou a neuvěřitelnou změt'.
Právě si začal dělat nové poznámky, když tu někdo zabouchal na dveře. Okamžitě si vzpomněl na očekávanou návštěvu a běžel otevřít.
Do místnosti vstoupil muž menší postavy, od hlavy až k patě navlečený do hustého kožichu. Sejmul z hlavy kápi z umělé hmoty a zvědavě se okolo sebe rozhlédl.
"Nina Osel tu není?"
"Místo ní jsem tu po celý tento týden já. Vy jste onen člověk, kterého očekávala?"
"Přiváží m domluvené zboží. Ovšem vzhledem k termínu nového zvýšení nemohu udržovat ceny na stále stejné úrovni. Jsem nucen požadovat od ní dvě stě devadesát osm dolarů za jednu akcii. Ona je však kdykoli prodá třeba i za tři sta čtyřicet."
Profesor upadl do rozpaků. Vysvětlil příchozímu, že naprosto není oprávněn s ním o takových věcech diskutovat a že tu Nina Osel stejně žádné peníze v hotovosti nezanechala.
Neznámý na okamžik zaváhal. Jeho obličej byl pokryt tmavým plnovousem, sahajícím mu až k očím. Tam se spojoval s hustým obočím a to vše dokonale nahánělo strach. Naštěstí alespoň v této černé záplavě probleskoval pár laskavě vyhlížejících očí.
"V každém případě vám tu těch sto akcií nechám," vyrazil ze sebe nakonec. "Nemám mnoho času, musím rychle odjet."
"Odjíždíte na západ?"
"Na takové věci byste se opravdu neměl ptát," pronesl vousatý muž s výčitkou v hlase.
I přes svou občasnou naivitu uměl Harl Mern odhadnout nebezpečné lidi. A tento člověk, i přesto, že se zaštiťoval svým přívětivým pohledem, byl kdykoli schopen ho s úsměvem na rtech uškrtit.
"Odpusťte mi moji otázku, ale jsem v téhle příšerné stanici už dlouho totálně zablokován kvůli tomu, že nemám peníze, a pořád musím myslet na to, jestli mě na druhé straně vůbec někdy přijmou."
Muž na něho nejprve upřel svůj pohled, a po chvíli stočil hlavu k hromadám papírů rozložených na stolku i na lavici kupé:
"Na co vám tohle všechno může být dobré?"
"Jsem etnolog… Studuji život, zvyky a původ Zrzavých lidí."
Návštěvník si svou jemně elegantní rukou podrbal vousy.
"Opravdu jste řekl etnolog? Nechtěl jste snad říci zoolog?"
"Zrzaví jsou lidé," odvětil skoro vesele Harl Mern, který již dávno podobným sporům přivykl. "Ostatně vše to dokazuje."
"S takovými názory máte asi spoustu přátel," prohodil s úsměškem onen muž. "Už jsem dvakrát nebo třikrát v životě něco tak absurdního slyšel, a vždycky to bylo z úst ubohoučkých človíčků žijících na okraji společenství. Ovšem je pravda i to, že také na druhé straně hranic je jeden takový, co tyhle pitomosti vykládá. A dokonce je to šéf celé Společnosti. To je také jeho jediné štěstí, protože všichni ostatní si přece jenom myslí něco úplně jiného."
"Já vím," řekl Harl Mern, "ale my jednou dokážeme, že to jsou lidé a že nám jsou o hodně bližší, než si Lidé z Tepla mnohdy myslí."
"Opravdu? Přeji vám sice hodně zdaru, ale nikdy ničemu podobnému neuvěřím."
"Jen počkejte, až budu mít v Kaempolisu svoji katedru. Zveřejním takové důkazy, že budou všichni koukat."
Vousáč vyňal z kožichu stovku akcií a položil je na starcovy dokumenty.
"Přepočítejte si je. Je jich přesně sto čtyři. Tady je lístek, nejdřív ho podepíšu já a až si je překontrolujete, tak i vy. A přece jenom byste se neměl o ta zvířata tolik zajímat," dodal ještě.

10

V noci se Lien Rag probudil, a napadlo ho, že to snad byl jenom zlý sen. Raději vstal a šel se do přední části vlaku přesvědčit. Nebyl to sen. Na kolejích před nimi se stále tyčila obrovská ledová hora. Místo se nacházelo asi hodinu cesty od NP Station. Nevěděli nic o bouři, která zuřila na východě mořského ledovce. Silná vichřice sebou přinesla tisíce tun ledu a navršila i tento šedesát metrů dlouhý hřbet, jehož kolmá stěna se zvedala do výše nějakých třiceti metrů.
"Musíme prorazit tunel," prohlásil lakonicky bratr Petr, zatímco ostatní stále ještě nemohli uvěřit, že to, co před sebou vidí, je skutečnost.
Radar i indikátor plynulosti překážku sice signalizovaly, domnívali se však, že se jedná pouze o hejno obřích velryb valících se přes koleje, které je bude stát jenom nepatrné zdržení.
Když vešla Yeuze, překvapením skoro nadskočila. Silný kužel světla vrhaný lokomotivou propůjčoval křišťálové mase fialový nádech.
"Kolik dní?" zeptala se jenom.
"Týden až dva. S laserem a motykami."
"Nemáme už skoro nic k jídlu."
"Také nám dochází olej do motorů. Laser jeho spotřebu zvyšuje téměř třikrát."
"Zběsilé šílenství nekončí," zašeptala. "Jak dlouho budeme vůbec schopni takový život ještě snášet? Já už jsem se silami u konce."
Vzal ji za ruku, a ona se nebránila. Horečně hledal její ústa, a pevně k sobě přitiskl její hruď. Rozepnul její noční košili a

na chvilku přivřel oči, když pocítil teplý závan její vůně. Položil si ji před sebe na řídící pult, stále však zůstávala chladná a nedávala najevo sebemenší známku nějaké spolupráce. Celý bez sebe vzteky se vrátil do kupé.
Během tří dnů se jim podařilo prorazit jen asi desetinu ze stometrové ledové masy. Jejich zásoby oleje se mezitím ztenčily na kritickou mez. Nemohli nadále používat laser, jenom ruční nářadí a občas i výbušninu, ta však obyčejně nadělala víc škody než užitku.
"Říkali jsme si, jestli by nebylo rychlejší položením několika kolejnic a přenosných výhybek se té hoře vyhnout," řekl jednou večer řeholník, za stavu všeobecného vyčerpání.
Z misek pili podivnou polévku, do které Yeuze nasypala všechno, co ještě mohla najít. Uvařila jí velký kotel, který jim musel vydržet na celý příští týden. Jen tak se už nemusela zdržovat vařením a mohla pomáhat mužům. Na odklízení ledu pracoval i Jdrien.
"Škoda těch tučňáků."
Alespoň padesát statných kusů přešlo přes koleje nějakých dvě stě metrů za konvojem. Uviděli je, když už bylo pozdě..
"Z každého z nich by bylo čtyři až pět litrů oleje," prohodil Lien Rag. "Byli velcí."
"Jenom nepřehánějte," ozval se řeholník. "Maximálně dva litry."
"Já jsem tučňáky lovil," zařval jako smyslů zbavený Lien a byl připraven se za svou pravdu i poprat.
"Já na severu také, tady jsou jenom malí, z Antarktidy."
"Nacházíme se na sever od rovníku," křičel Lien už na vrcholu zuřivosti.
Brzy si uvědomili, že jejich nervy jsou napnuté k prasknutí. Raději se odmlčeli. V dalších dvou dnech už žádné tučňáky nespatřili, a nepostoupili ani dál než o pouhé dva metry. Jejich síly znatelně ochabovaly. Po hodině práce s motykou a lopatou byli nuceni stejnou dobu odpočívat, a zároveň vysušit kombinézy a boty od rychle umrzajícího potu.
"Žádná kombinéza tak namáhavou práci nemůže vydržet," přemýšlel nahlas Lien Rag. "A tady je jí ještě minimálně na jeden měsíc."
"Pokud se ovšem dostaneme k nějakému oleji," skočila mu do řeči Yeuze. "Po dobu práce budeme vždy vypínat topení."
"A co když nám všechno zamrzne?"
Návraty do sotva zatepleného vagónu byly nesnesitelné. V okamžiku, kdy se vraceli z venkovního prostředí, byl rozdíl teplot ještě zřetelný, ale během několika málo minut se už opět třásli zimou. V noci se přikrývali vším možným, co měli po ruce.
"Pečené mládě tučňáka je opravdová lahůdka," vyrazil ze sebe řeholník s výrazem sadisty, který by u něho nikdy nečekali. "U nás na severu jsme je dávali vařit s bramborami a polévali jsme je čerstvou smetanou. To byla vždycky hostina. Když už jsou potom tučňáci starší, zapáchají rybinou."
"Alespoň jste se mohl postit!" zavrčel nevlídně Lien Rag.
"Teď bych se ale spokojil i se starým, i kdyby smrděl třeba treskou."
Radar se bez ustání otáčel a pátral po jakékoliv známce života, jeho siréna však zůstávala němá. Docházely jim i výbušniny.
"Měli jsme se ještě vrátit pro nějaké koleje," řekl řeholník. "Teď už je na to pozdě, když nemáme olej."
Yeuze trpěla omrzlinami na nohou a musela vždy dlouho odpočívat v promrzlém kupé. Na nohou měla hluboké rány, a její svaly pomalu začínaly odumírat. Lien ji pečlivě ošetřoval.
Jednou ráno si pomyslel, že se mu snad zakaluje zrak. Jako kdyby led najednou ztratil svoji obvyklou bělost a čím víc pronikali do hloubky, tím se stával tmavším. Neodvažoval se o tom se svým společníkem promluvit, nakonec si ale i on začal protírat oči.
"Cožpak může být led černý?"
"Už jsem si myslel, že začínám slepnout," vydal ze sebe s ulehčením Lien Rag. "Potom jsem se podíval na stranu a tam je čistě bílý."
"Něco tam musí být. Necelé dva metry od nás."
Ve vrtání pokračovali pouze na jediném místě. Řeholník se i s krumpáčem v ruce vsunul do úzkého otvoru. V díře zůstal o něco déle, než byli domluveni. Lien ztratil nervy a začal ho za nohy vytahovat ven, ze strachu, aby se neudusil.
Bratr Petr se ale smál na celé kolo. Na krumpáči měl nabodnutý kus jakési hmoty.
"Nešlo mi to moc dobře, ale s elektrickou pilou nebudeme mít žádné problémy."
Lien Rag si onu věc dlouho prohlížel, a stále nemohl poznat, o co se jedná.
Je tam velryba. Obrovské zvíře, určitě váží víc než dvě stě tun. Vítr ji sem přivál už mrtvou. Právě ona byla příčinou přehrazení trati. Málem zavinila naši smrt, teď nás ale zachrání."
Utvořili řetěz a začali z ní vyřezávat několikakilogramové kusy sádla. Dále sekali led, aby se obrovskému živočichu mohli dostat i na záda. Také Yeuze navzdory svým omrzlinám vstala a připravovala kotel na rozpouštění sádla.
Dostaneme z ní celé tuny oleje, bohatě nám postačí pro laser i pro pohon motoru. Musíme se provrtat skrz naskrz."
Zvíře na výšku měřilo asi deset metrů. Potřebovali vyhloubit tunel nebo alespoň prokopat příkop. Hora masa se však zdála být nezdolná.
"Má nezvykle velká žebra," vykřikoval ještě řeholník, když je noc donutila skončit s prací a jít si odpočinout. Celý vlak i jeho posádka zapáchaly rozpouštěným tukem. Yeuze v oleji doslova plavala, plnila jím všechny zásobníky, a začínala přemýšlet i o sudech z umělé hmoty.
Lien zatím vypočítával, kolik oleje bude potřeba na to, aby mohli znovu uvést do chodu laser.
"Rozsekání velryby na kusy nám zabere ještě nejméně dva dny. Je zmrzlá na kost, i když jsou její útroby měkčí než všechno ostatní."

"Slétají se rackové a albatrosi. Brzy uvidíme i mořské psy, vlky a krysy. Stáhnou se sem ze vzdálenosti i sto kilometrů. Nemůžeme se tomu vyhnout," oznámil jim řeholník.
Brzy ráno začal mezi mořskými racky tvrdý boj o zledovatělé vnitřnosti, které předtím vynesli ven. Brzy potom začali ptáci pronikat i dovnitř tunelu, a zvláště albatrosi se svými velkými křídly neohrabaně naráželi do stěn a někteří z nich za to dokonce platili i svými životy.
Několika výstřely je zahnali. Yeuze zastřelila dva mořské psy, dva gigantické žraloky, přizpůsobené životu na mořskému ledovci. Dýchat mohli díky částečně vyvinutým plícím. Všude okolo nich se hemžily krysy.
Večer připravila Yeuze hodně teplé vody. Ale ani hodinová koupel z nich zápach nesmyla.
"To bychom do kádě museli ponořit celý vlak."
Lien se ve svém odhadu spletl. Tři dny potřebovali na to, aby se propracovali skrz celé zvíře, a celý další den pak strávili čištěním kolejí od zmrzlého mastného nánosu.
"Čeká nás ještě padesát metrů ledu. S laserem to ale bude hračka."
Konečně se mohli dosyta najíst, zahřát se a nemuset přitom myslet na spotřebu oleje. Díky rozpuštěnému sádlu mohli opět naplnit všechny nádrže.
"Kdybychom se tak mohli dostat k játrům. To je královská pochoutka," zasnil se bratr Petr.
"Poslouchejte."
Nejdříve zaslechli nejasné dunění, a pak i zřetelné dupání.
"To jsou vlci. Vrhli se na mořské psy."
Po celou noc se odehrávalo vraždění. Tunel se otřásal krutostmi. Šelmy z velryby vytrhávaly visící cáry masa a sádla, mezi kterými se čistě zabělely kosti. Všude probíhaly krvavé boje. Stačilo zapnout jediný světlomet a namířit jej do tunelu, aby se celý zástup šelem rychle začal drát k východu a zmizel kdesi na mořském ledovci. Na několika úrovních probleskovaly ve tmě fosforeskující tečky. Nejvýše oči vlků, a nejblíže ledu malá krysí očka.
Už téměř usínal, když tu do jeho kupé vklouzla Yeuze. Uvnitř bylo teplo a tak na svém lůžku ležel úplně nahý, bez přikrývky. Nalehla na něho a beze slova do sebe nechala vniknout jeho úd. Vše se odehrávalo v naprosté tmě, docela blízko nich byl slyšet rykot krvavých bojů navzájem se zabíjejících dravců. V těžkém zápachu masa a velrybího tuku se spojila dvě těla.
Hned ráno se Lien Rag vydal přeměřit trhlinu a opovržlivě se ušklíbnul.
Trochu to bude skřípat," řekl jen. Tření vyvolává teplo a rozpouští tuk," řekl řeholník. "Kosti nám vadit nebudou. Ale stále nejsme ani ve třetině. Z toho obra se ještě dají získat tuny masa a sádla."
"Ta bouře musela být příšerná, když se jí nechala takhle překvapit. Asi se právě plazila po povrchu mezi dvěma otvory v ledu. Yeuze mi vyprávěla, že jednou vichřice vykolejila celý vlak, tenkrát když prchali z Panamerické. Jaká síla asi touto masou může hýbat po celé kilometry?"
"Musím ještě nabrousit pilu. Nahoře je jedno žebro, které nám bude vadit."
Do boku zvířete vydlabali schody, aby se alespoň zčásti mohli dostat na jeho hřbet. Jeho plocha byla obrovská. Navíc mrtvý živočich klesl pod svou vlastní vahou, jeho měchýře se vyprázdnily ve chvíli, kdy byla zasažena životně důležitá centra.
Lien malým přenosným laserem začal rozřezávat led, spočívající na velrybím hřbetu. Plazil se po břiše, jen aby mohl světelný paprsek vyslat co nejdále a usnadnit si tak práci.
V této poloze ho také nalezl řeholník. Marně na něho volal. Chvatně vyšplhal po stupních, proplížil se pod ledovou klenbou a také on spatřil to, z čeho Lien Rag hrůzou oněměl.

11

Po návratu ze Severního mořského ledovce se ohlásil šéf Gildy Harpunářů a trval na přijetí ještě týž večer. Kid velice dobře věděl, co k němu lovce velryb přivádí.
Jednání se syndikátem lovců tuleňů ho sice trochu povzbudilo, přesto však z inspekční cesty převládal spíše trpký pocit. Jeho přátelé, jediní lidé na světě, na které se mohl opravdu spolehnout, zůstávají nadále zajatci mořského ledovce, nebo jsou možná už mrtví. Nezachytili žádný rádiový signál ani žádnou ozvěnu na radaru. Původní síť l60.poledníku jeho zásluhou po sto nebo sto padesáti letech zapomnění opět ožívala. Čas od času naráželi i na poměrně dobře zachované úseky, z nichž ty nejdelší měřily dokonce čtyřicet nebo padesát kilometrů, potom však vždy následovalo stejně dlouhé přerušení. Jedna ze skupin pracovala daleko přede všemi na čele a pokládala provizorní trať. Za ní pak následovalo těžké strojní zařízení, materiál i lidé, kteří dávali trpělivě dohromady novou, spolehlivou síť.
Spolu se stavbaři postupovali vpřed i kolonisté, podnikatelé a také různí dobrodruzi, kteří se podél nové trati usazovali a zakládali tam nová loviště ryb, sběrny planktonu, chaluh a krevet. Na deset nových zařízení zakládaných v severní části však připadalo pouze jediné ve směru na Titanopolis. A to ještě díky subvencím. Peníze nejčastěji končily ve vlastnictví skupinek nejrůznějších podivínů, nebo i celých rodin, potulujících se bez cíle po ledovci. Kid zuřil.
Yal k němu byl uveden na minutu přesně, i když ve "vládních" kancelářích posedával už dobrou půlhodinu.
"Neznám ještě přesná čísla o zahraničním obchodu," promluvil okamžitě Kid, "nicméně doufám, že výsledky budou svědčit o vzestupu. Dostáváme stále víc objednávek oleje."
"To já přece dobře vím, vždyť je ani nestačíme uspokojovat. Velryby se však stále více vzdalují od našich koncesí a proto musíme postavit dalších sto kilometrů čtyřkolejné trati, jen proto, abychom se hejnům velryb trochu přiblížili."
"To je záležitost ředitele trakce. Dostanete na to subvence…"
"Máme ztrátu čtyřiceti procent a vy deficit vyrovnáváte tulením olejem, který je u zákazníků stále žádanější. Pokud to

takhle půjde dál, spadneme až na padesát procent zahraničního obchodu se zvířecími oleji. A vy proti nám neustále kujete nové a nové pikle. Na východě jste postavili další velrybářskou stanici. Dokonce už začala dodávat mimořádně jemný olej. Byl jste to vy. kdo ji do posledního šroubku vybavil."
"Nabízel jsem vám, abyste tam odjel, vy jste však odmítl."
"Chtěl jste nás dostat pryč z Kaempolisu, a tak se nás zbavit. Potom byste naše zařízení mohl předat vašim Zrzavým přátelům."
Kid na obvinění nijak nereagoval. Pouze si zapálil povzbuzující cigaretu. Kouřil jich stále víc, navzdory svých slábnoucím plicím. Občas měl po večerech potíže s dýcháním a musel brát léky.
"To ještě není všechno. Barel už nevynáší víc než čtyři tisíce osm set kalorií."
Kid se jenom uštěpačně pousmál a pohodil hlavou.
"Když se ještě za dolar platilo devět set kalorií, vyjadřoval jste se pouze v dolarech. A teď, když se dostala nahoru a stala se jednou z nejsilnějších měn, začínáte tento termín laskavě používat i vy. Nezlobím se za to na vás, jen vám to připomínám.
"Naše příjmy už poklesly o polovinu."
"Dostanete kompenzační prémii. Expedice vás nestojí vůbec nic díky tomu, že jsem na cizích sítích odkoupil tunokilometry. Můžeme naše cisternové vagóny posílat až do Transevropské a to s garancemi společností, jejichž území projíždějí. O žádné další pojištění se už nemusíte starat."
"Zablokoval jste náš majetek v bance. Stále nás jenom z něčeho podezíráte. Přiznejte si, že jsme vám trnem v oku. Shromažďujete proti nám nejrůznější obvinění. Určitě tím musíte sledovat nějaký cíl. Mí přátelé už to dál nemohou snášet."
"Měl jste v úmyslu odkoupit akcie mého společníka, a tím se zmocnit vlády. To já nikdy nemohu připustit."
"Vaše akcie se dají ilegálně koupit téměř všude. Tady i v Amertume Station. S deseti akciemi je možné do této země vstoupit. To je naprostá zvrácenost. Neustále jsme připraveni stát se vašimi partnery, chceme však více uznání. Všichni jako jeden muž požadujeme uvolnění jedné třetiny našeho jmění v dolarech, a to bez jakýchkoliv dalších podmínek. Naši zaměstnanci jsou placeni podle stále stejného sazebníku, což znamená, že dostávají přibližně tři tisíce kalorií denně. Abychom je teď mohli zaplatit, potřebujeme šest dolarů místo dřívějších tří a půl. Při takovém úředně stanoveném kursu nemůžeme dlouho vydržet. Zvýšení je čistě spekulativní, víte to dobře. Umělé."
Kid uhasil cigaretu v popelníku vyrobeném z vulkanického kamene pocházejícího z Titanopolisu. Zpříma se zadíval na svého hosta.
"Co si ještě přejete kromě toho uvolnění?"
"Daň dva dolary na každý barel tuleního oleje."
"Ten však na rozdíl od velrybího už nedostává nepřímou daň. Když si ti lidé postaví železnici, aby se mohli dostat na místo lovu, tak si to také platí sami, aniž by dostali nějakou subvenci. Nemůžu je ještě penalizovat dalšími dvěma dolary."
"Olej se dováží i z východu. Z míst, kde táhnou ty největší velryby. Prý tam už postavili nějaké obří kotle. Teplo přitom dodává sopka. Zadarmo. My ovšem musíme celých deset procent našeho oleje obětovat."
"Nikdo vám přece nebrání ve stavbě organických digestoři na výrobu metanu. Například útroby na skládku nikdy nejdou. Vždycky je prodáte drobným obchodníkům."
"Co bude s tím uvolněním?"
"Kdyby se najednou vrhla na trh taková suma v dolarech, kalorii by to ještě více posílilo. Dosáhla by hodnoty čtyř set za dolar a vy byste na to doplatili ještě víc."
"Takže všechno odmítáte?"
"Vaše návrhy nejsou rozumné. Podobají se ultimátu."
Yal se zvedl. Jeho tvář byla zachmuřená.
"Dejte si pozor. Jestli chcete válku…" Po jeho odchodu si Kid zavolal šéfa policie.
"Ihned ke mně přijeďte."

12

Řeholník se modlil. Vlastně ještě nikdy ho Lien Rag neviděl tak rozrušeného. Vždycky se domníval, že jeho víra je jakousi směsicí cynismu a machiavelismu, v této chvíli však bratr Petr opravdu a upřímně trpěl.
V buňce, připevněné na zádech kytovce, se nacházeli dva dospělí lidé. Dva muži. Prvnímu z nich bylo přibližně čtyřicet let, druhý byl o dost mladší, asi dvacetiletý. Podle všeho se pokoušeli otevřít svrchní okno svého příbytku a v navršeném ledu si pak prokopat cestu k záchraně, brzy jim však došly síly. Lien a jeho společník si všimli průhledné hadice, vetknuté do velrybího těla a sestupující až do jejího břicha. Ještě o něco níže spočívaly další buňky.
"Žili ze zvířetem v naprosto dokonalé symbióze. Velryba jim poskytovala vzduch, potravu i teplo. Při ponoření vždy vyrovnávala vnitřní tlak, aby tím její přátelé netrpěli."
Řeholník nemohl přenést přes srdce slovo přátelé. Spíše si pomyslel něco o parazitech.
"Dvě stě let výzkumů, a možná i více, bylo jistě potřeba, aby se zrodil takový zázrak."
"Mlčte," okřikl ho kněz. "Byli to přece disidenti, porušující Božský Zákon i Dohody z NY Station. Snad vám to nemusím připomínat."
"Přesto mi připadáte dojatý," poznamenal Lien.
"To také jsem. Smrt mě nikdy nepřestane naplňovat smutkem, tím spíše, že se jedná o smrt hříšníků. Byli příliš pyšní a

proto chtěli uniknout osudu, který je společný nám všem."
Lien roztavil kus ledu, aby se mohl přiblížit až do bezprostřední blízkosti průhledné bubliny a dotknout se jí. Uvnitř rozeznával obrysy řídícího pultu. Napravo od něj pak byly umístěny další složité přístroje, podle všeho filtry čerpající z krve základní látky pro výživu oněch lidí, a dost možná, že i životodárný kyslík. Lehl si na břicho a chvíli obdivoval tunel, který jim umožňoval přecházet do dalších buněk, rozptýlených po celém těle velryby. Vtom spatřil další bílou siluetu. Zachvěl se. Byla to světlovlasá žena. Velmi mladá. Přitiskl obličej k průhledné hmotě a rozpoznal krásné dívčí ňadro.
"Kolik jich je celkem?"
"To nevím. Odvezeme je do města fantomů, na jejich hřbitov pod mořským ledovcem."
Kněz se kousl do rtů. Sliboval si, že ve jménu realismu bude proti tomuto plánu ze všech sil bojovat. Nemohli si už dovolit ztrácet další drahocenný čas, museli se co nejrychleji vrátit a odpočívat po této nové vysilující zkoušce.
"Chtěl bych se dostat dovnitř."
"To je ale šílenství."
"Tlak v bublině musel být přizpůsoben vnějšímu prostředí. Doufám, že tím neublížím jejich vzhledu. Když si dám pozor, určitě se nic nemůže stát."
Náhle se mu do hlavy bolestivě zabodla Jdrienova myšlenka a s naléhavou vytrvalostí tam zůstávala. Už několik dní tímto způsobem nekomunikovali. Jako kdyby si nějak přestávali rozumět.
"Chci je vidět."
"Teď ještě ne."
"Ne, hned teď. Přece mi to nemůžeš zakázat."
Dítě mezi nimi proklouzlo a upřelo zrak na nehybná těla uprostřed bubliny z průhledné živočišné hmoty. Wark si uvědomil, že z naprosto stejné látky jsou i velrybí měchýře. Vyslovil proto domněnku, že velryby plazící se po ledovci, jsou nadlehčovány balónky naplněnými vzduchem a rozptýlenými v útrobách těla. Přesně stejným způsobem byly nadlehčovány i kosti, což umožňovalo rychlou adaptaci na podmínky okolního prostředí.
"Ze všeho nejdřív musím změřit vnitřní tlak v buňce," přemýšlel nahlas Lien. "Zajdu si pro přístroje."
Jdrien za ním vyslal telepatickou otázku, zda je tady nechá.
"Ne, to nepřipadá v úvahu. Pohřbíme je v jejich jeskyni, v ledových hrobkách vedle tvého přítele Pavieho."
"Mám tě rád."
U východu z tunelu se Lien Rag na chvíli zastavil. Před ním stál vlak pokrytý krunýřem z jinovatky. Mohli teď uvnitř topit na plný výkon, a tak se pára okamžitě srážela.
"Tak přece je to pravda?"zeptala se ho Yeuze a její tvář prudce zbledla. "Jdrien mi říkal… nebo spíše dal mi vědět…"
"Všichni už jsou zcela jistě mrtví. Udusili se ve chvíli, kdy jim velryba přestala dodávat kyslík. Muselo se to stát už před několika týdny. V době, kdy jsme pokládali koleje, tu musela zuřit výjimečně silná bouře."
"Odvezeme je?"
Sklonil hlavu. S přístroji se vrátil do tunelu. Kněz zatím sestoupil dolů a jako kdyby se nic nestalo, vykrajoval přenosným laserem z velrybího těla další kusy masa. Dítě zůstávalo nahoře, s obličejem přitisknutým na bublině, a plakalo.
Když si byl naprosto jistý, že otevření nezpůsobí výbuch, vyřízl v bublině velký kruhový otvor. Vzhledem k okolnímu chladu neměl unikající vzduch žádnou zvláštní vůni. Po smrti velryby se nejprve začala snižovat hladina kyslíku, a brzy nato i teplota. Možná je uvnitř těla hřála velrybí krev. Měli snad ve své bublině něco jako výměník tepla? Nic tomu nenasvědčovalo. Možná stačilo i pouhé ponoření do zvířecího těla, a vlastním vyhřívacím systémem byla vybavena pouze buňka zavěšená venku na zádech.
Vklouzl dovnitř a co nejvíce se přiblížil k mrtvým tělům. Byla úplně nahá. Starší muž měl prošedivělé vlasy, mladší naopak černé. Tělo mladé ženy mu zabraňovalo v dalším postupu. Nemohl s ním žádným způsobem pohnout, protože bylo mrazem zcela znehybnělé.
"Pojďte se podívat sem," zavolal na něho řeholník. "Je tady ještě jedna."
Lien Rag si pospíšil na místo, kde už byli bratr Petr a Jdrien. První z nich laserem vyprošťoval poslední bublinu, největší ze všech, nacházející se podle všeho nejblíže k velrybímu srdci. Jako stalaktity v ní ještě visely cáry krvavého masa.
"Uvnitř jsou dvě malé děti a s nimi asi čtyřicetiletá žena. Je velmi krásná. Světlovlasá."
"Na tomto místě vydrželo teplo nejdéle," zašeptal Lien Rag. "Mohli si zvolit mezi možností vyjít ven a moci dál dýchat, ovšem ve smrtelném chladu, anebo v míru zemřít spolu s posledním zbytkem tepla."

13

Obchody se Nině Osel podle všeho dařily a tak mu no návratu zaplatila celých čtyřicet dolarů. Musel si sbalit zavazadla a pohodlný pulman opustit. Znovu vyrazil na bezcílnou pouť ulicemi. Nakonec si pronajal iglú postavené na jednom z nástupišť, podle zákona přísně mobilním, s malými kamínky, které musel dávat dohromady nějaký místní kutil. Harl Mern zaplatil na týden dopředu, koupil si nezbytný olej a odešel se zahřát horkým čajem. Prodávala jej sousedka ve vedlejším iglú, který si upravila na restauraci a výčep.
Právě tam se před ním najednou zjevil muž se zarostlou tváří. Harl Mern z tohoto opětovného setkání žádnou radost neměl.
"Přicházím za vámi, abych vám nabídl jistý obchod," začal onen muž. "Mám zájem od vás koupit nějakou, řekněme,

přednášku, referát, nebo disertační práci o původu Zrzavců. Samozřejmě přesně podle vaší hypotézy. Zaplatím vám za to třeba sto dolarů. Ujišťuji vás, že mluvím vážně. Potřeboval bych to ovšem co nejdříve, řekněme do dvou dnů."
"Počítal jsem s tím, že si veškeré své zápisky schovám až do Kaempolisu. Pokud chci založit výzkumnou laboratoř, musím přijít s něčím, co ještě nebylo publikováno. A za to, co ode mne chcete, je sto dolarů opravdu žalostně málo. Peněz se samozřejmě nezříkám, zvláště v mé nynější situaci, ale pro mně je teď hlavní moci pokračovat ve své práci. Pokud se mi dostane náležitého zacházení, můžeme si o tom popovídat."
"Co rozumíte pod slovem zacházení? Kolik požadujete?"
"Nic nepožaduji. Nicméně částka tisíc dolarů měsíčně se mi zdá být odpovídající."
"Mohl byste dostat i víc."
"Chtěl bych perfektní zařízení a hlavně v blízkosti nějakou populaci Zrzavých, bez nich by to nešlo."
"Pokusní králíci?"
Starý profesor s rozhořčením vyskočil. Zapomněl přitom, že se nachází v nízkém iglú a tvrdě se udeřil do hlavy.
"Něco takového už nikdy nechci slyšet. Znám řeč Zrzavých lidí a potřebuji se jich pouze na něco přeptat, samozřejmě pouze pokud budou oni sami chtít mi odpovídat. Snad jste si nemyslel, že proto, abych se dopátral tajemství jejich původu, je budu zaživa pitvat? Je vidět, že mě vůbec neznáte."
Hlava mu třeštila. Opět se posadil na bedničku, která v jeho iglú plnila funkci židle. Kamna táhla špatně a plnila místnost dusivým a lepkavým kouřem. V tomto odporném městě nebylo možné sehnat ani kvalitní olej.
"Teď mě nechte v klidu pracovat."
"Já se ještě vrátím a budu mít pro vás další návrhy, ale přece jenom bych rád něco dostal, nějaký dokument nebo něco podobného. Já vám sice věřím, ale…"
Odmlčel se v polovině věty. Z ničeho nic dostal nápad.
Etnolog už obrátil pozornost jinam. Otevřel svůj archív a s tužkou v ruce se začetl do jednoho z textů.
"Zítra odjíždím do Kaempolisu. Nechcete tam někomu něco vzkázat?"
"Vy byste to pro mně opravdu udělal? Měl bych vzkaz pro Liena Raga, glaciologa, který je pravou ruku ředitele Společnosti."
"Je mi opravdu líto, ale tento muž před několika měsíci zmizel na mořském ledovci. Spolu se svým synem a přáteli je všeobecně pokládán za mrtvého."
"I se synem!" vykřikl s bolestí v hlase Harl Mern.
Zdrcený touto zprávou vyšel z iglú, aby se trochu nadýchal čerstvého vzduchu. Málem na nástupišti upadl. Zarostlý muž ho uchopil za loket a vtáhl do sousedního iglú. Zaplatil mu horký čaj s alkoholem. Mern ho naráz vypil.
"Říkal jste, že zmizel?"
"Přivezu vám z Kaempolisu noviny."
"To je příšerné. Jediný člověk, který mně mohl doporučit profesoru Ikarovi."
"Kdo je profesor Ikar?"
"Jeden mladý profesor, zajímající se o Zrzavé, o jejich život a zvyky. Nemyslím si ale, že by o mně a o mých výzkumech na druhém konci světa někdy slyšel. Jedině Lien Rag mu mohl vysvětlit, kdo jsem."
"Mohu za tím profesorem Ikarem zajít. Přes hranici jezdím, kdy chci, protože mám stálé vízum. Stejně jako třeba Nina Osel."
"To mi nepomůže… Ikar musí přijet sem, abych mu mohl ukázat svůj archív. Trvalo by určitě několik hodin, než by pochopil, že nejsem žádný šarlatán."
Vousatý muž se zatvářil lítostivě.
"Nikdo nepojede do Amertume Station jenom proto, aby se setkal s někým, koho vůbec nezná. Asi to i vy tušíte. Ovšem kdybyste mohl, řekněme do zítřka, sepsat něco jako syntézu vašich výzkumů, zanesl bych mu ji a jsem si naprosto jist, že byste velice brzy obdržel odpověď, nebo dokonce rovnou místo na univerzitě."

14

Silná bouře, která zuřila po celé uplynulé dva dny a během které vítr dosahoval rychlosti až tří set kilometrů za hodinu, způsobila na Warkově ledové plachetnici závažné škody. Zadní křížový stěžeň byl přelomen a jedna ze dvou postranních výkyvných bruslí se zakřivila. Od okamžiku, kdy si Wark uvědomil, jak prudce barometr klesá, rozhodl se plachetnici co nejpevněji upevnit a zakotvit, aby mohla větru odolávat. Indirah mu bohužel nemohl pomáhat tak, jak by si přál. Jeho druh, oslabený pokračujícími kurdějemi, se jen žalostně vlekl a většinu dne trávil natažený na lůžku. Při bouři jeden z kotevních řetězů povolil a jedna postranice se pod tlakem obrovské masy ledu převrátila na druhou. Oprava křížového stěžně mu příliš vrásek nenadělala. Nebyla příliš obtížná a navíc by plachetnice mohla pokračovat v jízdě i bez něho. Daleko více jim však úkol komplikovalo poškození kyvadlového rámu. Byl nucen jej zcela demontovat a znovu vztyčit, případně nalézt jiný způsob jak jej nahradit.
Obytný prostor tvořily dvě navzájem k sobě přivařené hliníkové nádrže. Do šířky měřil asi dva a půl metru, po každé jeho straně bylo umístěno jedno lehátko. V přední části saní se nacházel prostor pro uskladnění plachet a zásob, vzadu potom byla malá kuchyňka. Vytápění bylo dílem malé cisterny naplněné velrybím olejem, která zároveň sloužila i jako zátěž. Díky teplu vyvolanému třením bruslí o led se olej stával kapalným už předtím, než začal hořet. Dvě větrné turbíny dodávaly bez ustání proud nezbytný k napájení záložního okruhu topení. Jako plachet využíval mechanik hliníkových pásů, a to na podobném principu, jaký měly kdysi dávno okenní žaluzie. Ten nápad dostal při prohlížení jedné staré ilustrované knihy. Díky tomuto systému mohl v případě příliš silného větru plachtoví kdykoliv zredukovat. Jako celek

si plachty s větrem velmi dobře rozuměly. Kormidlo centrálně pohybovalo kloubovitou částí zadních bruslí, mohlo se však i zasunout a fungovat také v přední části, zvláště během jemných manévrů za silného větru, což celému systému citelně ulevovalo. Ze všeho nejvíce se saně podobaly dřívějším katamaránům. Wark o něčem podobném přemýšlel už hodně dlouho, a sbíral veškeré dostupné časopisy, fotografie i plánky z oné doby. Při náklonu se saně opíraly pouze o jednu brusli. Kvůli vyrovnání hnal prostřednictvím čerpadla olej do připravených dutin v té brusli, která se právě ocitla ve vzduchu. Zabraňovalo to tomu, aby úhel náklonu překročil úroveň, kdy by se saně mohly převrátit.
Wark vešel do obytné části. Indirah se těžce pozvedl na loktech a upřel na něho svůj horečnatý zrak.
"Je to vážné?"
"Rám pravoboku hodně utrpěl. Musím postavit kladkostroj a do ledu zatlouci kůly tak, aby mohly vzdorovat tahu několika tun. Zároveň ale také musím neustále zahřívat rám, aby se účinkem chladu nerozlomil. Dnes ráno jsem naměřil dvaapadesát stupňů."
Celé dopoledne potřeboval na to, aby kůly do tvrdého ledu zatloukl. Potom něco pojedl a připravil také jídlo a vitamíny Indirahovi.
"Urazili jsme už dva tisíce kilometrů," oznámil mu zvesela. "Za necelý týden to rozhodně není špatný výkon. Kdybychom měli lepší automatické kormidlo, mohli bychom jet dokonce i rychleji, protože bychom mohli v noci nechat víc plachet roztažených. Neměl jsem na to ale potřebný materiál."
"Nemůžeme zamířit přímo do Kaempolisu?"
"Zatím se blížíme k bývalé Síti 160. poledníku. Pokud stále existuje, měli bychom ji už brzy spatřit. Věřím, že první obydlené stanice uvidíme tak za tři nebo za čtyři dny."
"Přiblížíš se k nim?"
Wark neodpovídal. Připravoval rybí polévku, ve které namáčel tvrdý chléb. Podal hrnek Indirahovi. Ten se pokusil trochu napít, ale brzy jen bezmocně zakroutil hlavou. Jeho stále více krvácejícím dásním způsobovala nesnesitelnou bolest i tekutá potrava. Zuby se postupně obnažovaly, jeden z nich mu Wark během bouře pro zmírnění bolestí dokonce vytrhl.
"Neodpověděl jsi mi."
"Musíme si samozřejmě dát velký pozor," řekl Wark a pomalu polykal polévku. "Cokoli co nepřijíždí po kolejích je v těchto dobách apriori podezřelé. V izolovaných krajích se k tomu navíc přidávají i nejrůznější pověry. Klidně po nás mohou začít střílet, nebo nás lynčovat."
"Proč bychom tedy neměli jet přímo do hlavního města?"
"Pokusit se o to samozřejmě můžeme, pokud nám ovšem vydrží zásoby. Tou deformací rámu jsme ztratili příliš mnoho velrybího oleje. Naštěstí plachty fungují stále dobře. To je to, co nás teď musí hřát!"
Ještě před příchodem noci postavil kladkostroj, a podrobil poškozenou hliníkovou součástku lehkému tlaku. Ve všech nádobách, které s sebou měl, nechal zahřívat olej. Teď bylo pozdě litovat, že neměl dost trpělivosti na to, aby tuto součástku stejně tak jako pět jiných, vyrobil z vyztužené umělé hmoty. Tak by se mohla zlomit třeba i několikrát po sobě, ovšem potom by ji kdykoliv mohl opět slepit, aniž by se to na její pevnosti nějak projevilo. A jako celek by saně byly o poznání lehčí.
V noci se po hodinách probouzel a postupně zvyšoval tlak kladkostroje. Bylo také nezbytné udržovat stálé teplo. Rám saní před plamenem chránil rezervní hliníkovou plachtou. Zahříval se i vzduch okolo, a tak se teplota zvedla na o poznání příjemnější nulu.
"Chceš se něčeho napít?
Připravil Indirahovi citrónovou šťávu. Nechal rozmrznout jednu sklenku, nevěděl však, zda tento proces nezničí vitamín C, který obsahovala. Indirah mu působil stále větší starosti. Každým dnem byl o poznání víc zesláblý.
V jízdě mohli pokračovat už jen za dne a to ještě menší rychlostí než dříve, vinou poškozeného křížového stěžně. Začal se teď víc obávat setkání s hejny velryb i toho, že narazí na tulení díry. Některé z nich byly dost rozlehlé a ledová plachetnice do nich mohla snadno zapadnout. Po mořském ledovci se také táhly dlouhé zlomy, hrboly a trhliny. Těm se za každou cenu museli vyhýbat. Jejich malý radar vše zachytit nemohl. Na rozdíl od jízdy po kolejích nemohli použít indikátor plynulosti.
"Také se domníváš, že jsme spáchali zločin proti lidstvu?" zeptal se ho ráno Indirah.
Wark mu položil ruku na čelo a zjistil, že horečka neustupuje. Jeho druh pomalu začínal blouznit a nechal se ovlivňovat odvěkým strachem.
"Neokatolíci jsou k smíchu, ale přece jenom na této planetě existuje nějaký morální řád, který ji musí řídit. To, co právě děláme, je nutně přečinem. Pokud by takové sáně jako máme my začal používat každý, život by se proměnil v anarchii a brzy by se stal nemožným. Ze svých děr by naráz vylezly bandy zabijáků a pirátů a začaly by s vyvražďováním všech izolovaných společenství."
"Piráti jsou i na kolejích," odpověděl mu Wark. "Najdou se tam vrazi i bandité, ale jsou to především společnosti, kdo náš strach z neznáma nestydatě využívá."
"Společnost Mořského Ledovce také?"
Wark na okamžik zaváhal.
"Vynakládá samozřejmě veliké úsilí na to, aby zachovávala svobodu jednotlivce, ovšem pouze v rámci dohod z NY Station. Kid by nikdy nepřipustil použití takových saní, jako máme my. A to i přesto, že je na dnešní poměry výjimečně tolerantní."
"Warku, co když se z nás opravdu stanou psanci? Co když s námi budou zacházet hůře než se Zrzavci? Nebo s Obnoviteli Slunce? Takový život bych nesnesl."
Vypil ještě jednu sklenici šťávy a potom znovu ulehl. Zavřel oči.

"Ani já ne," řekl mu Wark. "I přesto si jsem jistý, že se ostatní na Síť 160. poledníku nikdy nedostanou."
"Takže je to všechno vymyšlené?"
"Určitě ne, ovšem během těch sto nebo stopadesáti let, to ještě dost dobře nevíme, nemohl mořský ledovec ve svém vývoji ustrnout. Střídala se období různých oteplení a jiných zvratů. Za ten poslední jsou pak zodpovědní právě Obnovitelé Slunce."
"I ty si tedy myslíš, že Obnovitelé jsou zločinci?"
Wark raději vyšel ven, aby znovu zvýšil tlak kladkostroje na rám a zkontroloval oheň. Když se vrátil, Indirah stále ještě nespal. Musel mu tedy odpovědět.
"Možná na to šli příliš rychle. Jsou to vědci naplnění pýchou, kteří si vzali na svědomí riziko ničit a zabíjet, jen aby se dopracovali ke svému cíli. Měli mít více skromnosti, pracovat pro budoucnost, pro příští generace. Oteplení mělo být postupné, aby člověku i celé přírodě umožnilo přizpůsobit se. Podívej se například na velryby, které se budou muset znovu naučit životu výlučně ve vodě, zatímco nyní jsou obojživelníky."
V devět hodin se konečně odvážil rám vyjmout. Stejně mu už nezbýval téměř žádný olej, který by této práci mohl obětovat. Obával se, že se součástka už nevrátí do původního tvaru. Obavy se však ukázaly zbytečné, podařilo se mu opravit ji téměř dokonale. Rozhodl se okamžitě vztyčit plachty. Ještě během večera by mohli urazit dobrou stovku kilometrů. Vítr vál správným směrem, ne však tak silně, aby mohl pohánět jedinou plachtu. Plachetnice byla vybavena čelenem i kosatkou z velkého kusu plátna, váhal však s jejich vztyčením, neboť netušil, jak dlouho by chladu a silnému větru mohly vzdorovat.
V jízdě mohli pokračovat pouze hodinu, která ještě zbývala do setmění. Náhle se však jedna z plachet rozpadla na dvě části. V husté tmě se musel vyškrábat nahoru, na stožár, a plachtu sejmout, aby se ihned mohl pustit do její opravy. Turbína však stále zůstávalo mimo provoz, neboť se do ní během bouře dostalo nějaké cizí a velmi tvrdé těleso, nejspíš kousek ledu. Výkon topení znatelně poklesl. Teplota uvnitř teď dosahovala pouze deseti stupňů.
"Dobře se přikryj."
Indirah na něho hleděl, jako kdyby ho vůbec nepoznával. Horečka opět o něco stoupla a on ho nijak nemohl donutit k tomu, aby vzal svůj lék. Doslova se s ním pral. Hrnek s citrónovou šťávou putoval na zem a roztříštil se. Wark jen posbíral ležící střepy a šel je vyhodit. Plachetnici zabezpečil třemi kotvami, a to i přesto, že barometr o žádné výrazné změně počasí nesvědčil. Nechtěl už nic riskovat.
O třicet šest hodin později si poprvé povšiml nejasné čáry, rýsující se na zsinalém obzoru. Přiblížil se k ní na menší vzdálenost. Bylo mu jasné, že jde o násep bývalé Sítě 160. poledníku. Pokračoval podél náspu, nikde však nezpozoroval sebemenší náznak kolejí. Brzy musel opět změnit směr, vzhledem k větru vytvářejícímu v blízkosti zvýšení terénu vzdušné víry.
Po celý den násep pozoroval dalekohledem, po kolejích však nikde nebyla ani stopa. Odhadoval, že od chvíle, když síť spatřil, musel už projet nejméně sto kilometrů, možná i sto padesát, a stále tam žádné koleje nebyly. Lien Rag i ostatní neměli nejmenší tušení, že tu žádná síť dávno neexistuje, a že se budou po dlouhé měsíce dřít naprosto zbytečně.
V noci ho bez přestání budily vyčerpávající noční můry. Čtyřikrát vstal, aby překontroloval kotevní řetězy a dal napít Indirahovi, který přece jenom dokázal pozřít alespoň několik kapek. Pomalu upadal do komatu. Wark si o něho dělal velké starosti. Neměl přece jenom zamířit přímo do Kaempolisu, aby tam Indirah dostal všestrannou odbornou péči? Kdyby byl sám, rozhodně by v tomto okamžiku otočil saně a vrátil se do města duchů North Pacific Station. Donesl by ostatním zprávu o tom, že síť utrpěla mnohem vážnější škody, než si mohli představit.
Celý další den pokračoval v jízdě podél bývalé sítě a doufal, že narazí alespoň na Kidovo staveniště. Touto umíněností pouze ztrácel další čas. Z nějaké neznámé příčiny se nyní síť v těchto místech podstatně odchylovala od poledníku, a vytvářela velký záhyb. Dřív tu musely stát početné lovecké i rybářské stanice. Pokud by vítr zůstal stejně příznivý, jako dosud, cesta nejkratší trasou do Kaempolisu by mu trvala necelý týden. Vítr byl ale proměnlivý a on se musel někdy i téměř vracet, což jeho cestu hodně zpomalovalo. Úhel cesty, kterou mohly saně jet proti větru, byl velmi omezený.
Indirahovi se trochu ulevilo. Opět začal brát léky a dokonce snědl i celý hrnek teplé polévky. Večer se mu však opět udělalo velmi zle. Wark mu na čelo přikládal kusy ledu, aby mu aspoň trochu pomohl.
"Koleje, koleje… kdy už budeme na kolejích?"
Tuto otázku opakoval Indirah po celou noc, a nenechal tak Warka ani na okamžik zahmouřit oko. Už před svítáním proto raději vyrazil na další cestu k jihu.
Radar se ozval ve chvíli, kdy Wark upevňoval kormidlo, aby se mohl věnovat přípravě jídla. Na malé obrazovce se objevila charakteristická linie. Blížili se k železniční trati. Vyšplhal se na stožár a spatřil koleje. Směřovaly východním směrem. Byla to malá podřadná trať udržující spojení s nějakou zapomenutou stanicí.

15

Yeuze se zdálo, že Jdrien zaujal místo svého otce a svou hlavu ponořil do jejího klína. Hrůzou vykřikla a vztyčila se na lůžku.
"Ne, prosím tě, ne!"
Lien Rag se posadil a rozhlédl se okolo sebe. Okamžitě pochopil, čeho se Yeuze polekala. Jdrien mezi nimi poskakoval jako splašený.
"Zeptám se ho, co se stalo."
Dítě mělo oči dokořán otevřené. Už druhý den znovu přebývali v North Pacific Station, a stále ještě se nezbavili nesmírného vyčerpání.

"Jedou sem."
"Wark s Indirahem?"
Když oba muži město fantomů opouštěli, zanechali po sobě pouze kratičký vzkaz a jednu fotografii plachetnice na lyžích, jak ji Wark nazýval. Byl to podivný stroj, ze všeho nejvíc se podobající dávno vymřelým druhům hmyzu.
"Přijíždějí z jihu a je to…"
Dítě nemohlo najít odpovídající slovo, a proto v mysli svého otce telepaticky vykreslilo siluetu hlídkového člunu námořnictva Panamerické.
"Jsou daleko odtud?"
"Ne. Překročili poplašné signály a podařilo se jim je neutralizovat. Právě se snažím vniknout do duše velitele. Velice často myslí na jakousi tlustou ženu."
"Na Lady Dianu?"
"Má z ní strach a zároveň ji nenávidí."
Lien se vrátil k Yeuze, která se stále ještě nemohla vzpamatovat ze šoku, vyvolaného Jdrienovým proniknutím do jejich soukromí.
"Byl tady, v posteli, a olizoval mně. Jasně jsem ho viděla. Už nikdy nebudu moci…"
"Musíme ihned odjet. Hlídkový člun Panamerické překročil ochranné zařízení aniž by vyvolal poplašný signál. Stále se přibližují. Během zítřka tu mohou být."
Zabušil na řeholníkovy dveře. Otevřel mu oblečený.
"Vy jste nespal?"
"Modlil jsem se. Tak dlouho jsem se nemohl modlit. Až teď doháním ztracený čas. Copak se děje?"
Nezdál se být překvapený.
"Lady Diana by si nikdy nenechala upláchnout takovou šanci vás oba dostat. Dobře ví, že jste se shledal s vaším synem. Odjíždíme tedy?"
"Musíme doplnit nádrže, naložit co nejvíce kolejí, zásob…"
"A co dál? Postavíme sto nebo dvě stě nových kilometrů sítě, takže nás pak Lady Diana dostane ještě rychleji."
"Jste malověrný. Nemůžeme tu přece zůstat."
"Toto město nám poskytuje vynikající možnost úkrytu. Měli bychom ji využít.
"Ona ovšem může kdykoli všechno vyhodit do povětří. Je schopná udělat cokoli, jen aby nás vytáhla z díry na světlo."
Řeholník uchopil do ruky černý dřevěný kříž opatřený zlatým řetězem, vroucně jej políbil a pověsil na svůj pohublý krk. V poslední době znatelně zhubl, a v jeho kostnatém obličeji svítil pár očí jako kov tavící se ve výhni.
"Řekl jsem vám jenom svůj názor. Samozřejmě se podřídím vašemu rozhodnutí."
Sešli se v největším salónu. Na stole byla káva a něco k snědku. Svítat mělo teprve za dvě hodiny.
"Jdrien spí?"
"Ne, je vzhůru," řekl Lien. "Stále sleduje ten hlídkový člun, který se pomalu blíží směrem k nám. Nachází se asi dvě stě kilometrů před hlavním konvojem. Z myšlenek velícího důstojníka této malé jednotky vyčetl, že se konvoj skládá z obrněného vlaku Lady Diany a jejího štábu a dvou dalších návěštních člunů."
Yeuze byla velmi bledá. Jídla se ani nedotkla. Nebylo to poprvé, co ji takové halucinace přepadly. Dítě v nich zaujímalo místo jejích milenců a působilo jí rozkoš. I ona velmi často snila o tom, jak k sobě tiskne malou postavičku s břichem pokrytým kožešinou. Když s ní však spal na jednom lůžku, což se stalo třeba nedávno, žádný ostych nepociťovala. Nakonec vždy převážil něžný Jdrienův věk. Stále více ji ale zneklidňoval její nejasný mateřský instinkt. Dnes je chtěl upozornit na hrozící nebezpečí, pronikl do myšlení svého otce a tam poznal to, co on s rozkoší dělá.
Lien jí pohladil ruku a usmál se. Řeholník se na ně zasněně zadíval a Yeuze zčervenala, jako kdyby právě páchala nějaký těžký zločin.
"Bratr Petr navrhuje, abychom si úkryt našli přímo tady ve městě."
"Mohli bychom i zanechat nějaké stopy svědčící o našem bezhlavém útěku na západ."
Yeuze si zabořila hlavu do dlaní a pokoušela se soustředit.
"Návěštní čluny nás pronásledovat mohou, ale jejich obrněný vlak je pro novou trať, kterou jsme položili, příliš těžký. Jdrien ale svými myšlenkami může zničit elektronická schémata a vyvolat poruchy ve všech napájecích a spojovacích systémech."
"To je pravda," přisvědčil Lien, zatímco řeholník nasadil zamyšlený a také nesouhlasný výraz.
"Co ale budeme na mořském ledovci dělat? Nikdy si nebudeme moci s sebou vzít dostatek kolejí, velrybího oleje a zásob na to, abychom tam mohli úspěšně odolávat blokádě. A pořád nevíme vůbec nic o tom, jaký je vlastně stav staré Sítě 160. poledníku."
"Můžeme vydržet měsíc. Déle jen v případě, že bychom náhodou měli štěstí a narazili na nějakou kolonii tučňáků nebo tuleňů. To samozřejmě není vůbec jisté."
"Jednou se ale musí dozvědět, že jsme na západ nikdy neodjeli," prohlásila Yeuze.
"Myslíte si, že jí to dojde do týdne? Lady Diana nemůže na mořském ledovci zůstat donekonečna. Má z něho nepřekonatelnou hrůzu a navíc řízení Panamerické vyžaduje její přítomnost na místech, kde to stále vře. Ve městě se objeví jeden nebo dva návěštní čluny. Můžeme se proti tomu nějak zařídit. Ovšem jednoho dne na nás fatálně dolehne naše nečinnost."
Rozhostilo se ticho. Pouze bratr Petr ze sebe vydal zahořklý úsměšek.
"Pomohl jsem vám dojet až sem proto, abych vám zabránil ve vašem bádání o papežích z doby Velké paniky. Pokud tu budu muset zůstat zablokovaný celý rok nebo dokonce dva, k čemu mi pak tenhle obchod vlastně bude dobrý?"
"Nerozumím vám," řekl jen Lien Rag.

"Úspěch mé mise by mi jistě vynesl velkou prestiž a určitě by mi umožnil zaujmout důležité místo ve Vatikánu II. Budou si myslet, že jsme oba na ledovci zahynuli a zapomenou na mně."
"Netušil jsem, že jste tak ambiciózní," odvětil mu ironicky Lien.
"Naopak, mám v sobě velmi mnoho ambicí. Jednou bych chtěl dosáhnout nejvyšších vrcholů neokatolické církve, a od základů ji reformovat, učinit čistší, tvrdší a náročnější."
Lien se zachvěl a pohlédl na Yeuze. Zvedl se a ostatní ho následovali. Wark jednou kdesi našel plán města. Podle něho si rychle zvolili úkryt. Byl to manipulační sklad v místech, kde se už kupole města zbortila. Mohli tam zajet Yeuzinym vlakem a potom za sebou nechat spadnout trosky vagónů, jeřábů i zbytků klenby.
"Musíme pracovat rychle, aby se zvířený prach usadil ještě před příjezdem hlídkového člunu. Ve skladu jsou velké kádě s velrybím olejem i dostatek potravin."
"S detektory infračerveného světa nás ale velmi rychle objeví. Topit si přece musíme."
"Budou se domnívat, že jsme už pryč. A máme přinejmenším týden na to, abychom se co nejlépe zamaskovali."
Potom řeholníka napadlo odvézt svůj vlak několik kilometrů za město na síť, a tam jej opustit.
"Vy pojedete za mnou. Budu se snažit vyvolat nějakou, poruchu. Prázdný vlak bude jen dalším potvrzením hypotézy o útěku. Celá akce nám nezabere víc než hodinu."
Náhle Jdrien pocítil, že hlídkový člun asi tři hodiny cesty od města zastavila obrovská ledová hora, anebo přerušení kolejí.
"Vlak pouze vyvedeme za město, a tam necháme motor v chodu bez mazání."
Lokomotiva se zastavila nějaké dva kilometry od stanice. Její pravý válec explodoval a roztrhl se jako vybuchlý granát. Vrátili se do města a ihned spěchali do svého úkrytu. S pomocí zvedacího zařízení nahromadili na přístupové cestě staré pokroucené zbytky železa a několik vysloužilých vagónů. K poledni už ve městě nezbyla jediná stopa svědčící o jejich pobytu.
Jdrienovu mořskému rackovi se přesto svého přítele podařilo najít a neustále kroužil nad jejich úkrytem. Liena Raga to znepokojovalo.
"Myslíš, že objeví i pohřebiště velryb a Lidí - Jonášů?" optal se ho telepaticky Jdrien.
Před knězem se zdráhal pokládat otázky týkající se jeho nejtajnějších emocí. Nakonec svou hlasitou komunikaci výrazně zredukoval a převedl do podoby, které mohli rozumět pouze Lien a Yeuze.
"Hned určitě ne."
"Nebudeme tam moci jít?"
"Kdo ví? Nezdrží se tu déle než týden nebo dva."
"Teď se hlídkový člun opět začal přibližovat k městu."
"O kterém dokonce i staré železniční instrukce zarytě mlčí. Bude to pro ně obrovské překvapení," řekl Lien. "Stejné jako pro nás všechny, když jsme se před těmito gigantickými ruinami ocitli."
"Měli bychom přejít na elektrické vytápění," radil řeholník. "Na bateriích vydržíme dvacet čtyři hodiny. Díky dobré izolaci omezíme tepelné ztráty i riziko, že se objevíme na detektorech infračerveného světla."
Z ničeho nic se Lienovi v hlavě vybavila dávná vzpomínka na jeden zakázaný film, promítaný v jednom z ilegálních kin jeho rodného města. Film sice neměl valnou uměleckou úroveň, zato v něm mohl spatřit stroj, kterému se dříve říkalo ponorka. Jedna z ponorek se následkem havárie ocitla na mořském dně. Děj se odehrával za časů jakési války, ani už nevěděl jaké vlastně, a posádka ponorky byla donucena vypnout motory a všechny přístroje. Ponořila se do hlubokého ticha, aby ji nemohl vypátrat nepřítel.
Ve městě fantomů se nyní tato scéna v trochu jiném provedení opakovala. Jejich vlak znehybněl na dně zbořeniště. Museli zachovat absolutní ticho, vypnout všechny stroje produkující teplo a spokojit se s elektrickým obvodem. Zabořili se do změti pokrouceného železa, starých zničených vagónů, závějí a trosek všeho druhu. Mezitím se k nim pomalu přibližoval hlídkový člun, vybavený silnými lasery a automatickými kanóny.
Na signalizačním sloupu se usadil racek a sledoval znehybnělý vlak. V jeho křiku zněla naléhavá otázka proč jeho mladý přítel zůstává uvnitř namísto toho, aby si s ním šel hrát.
"Stále ještě do města nevstoupili. Velitel podal zprávu do obrněného vlaku a nyní od Lady Diany očekává odpověď."
Řeholník se vždy, když Jdrien popisoval to, co uvnitř hlav svých nepřátel "vidí", diskrétně pokřižoval. Yeuze si toho několikrát všimla a pomyslela si, že jde o nemístné a znepokojující gesto.

16

Zpráva o jeho příjezdu se ihned objevila na první straně nejvýznamnějšího Kaempoliského deníku. Kaem-News aféře věnoval nečekaně velkou pozornost a Kid si v první chvíli ani neuvědomoval, co všechno by vlastně mohlo z tohoto neobyčejného zájmu vzejít. Noviny uveřejnily i fotografie. Byl na nich zobrazen jakýsi podivný stroj, spočívající na něčem vypadajícím jako dva plováky. Další fotografie pak ukazovala tvář zarostlého muže. Kid ho okamžitě poznal.
"Wark!"
Mechanik byl všude popisován jako nejhorší odrodilec. Kid v článku objevil i další silné výrazy jako kacíř, komplic Obnovitelů Slunce nebo svatokrádežník.
"Svatokrádežník?"
Sotva se do článku zahloubal o něco podrobněji, zazvonil telefon a v něm se ozval hlas šéfa policie.
"Už jste četl noviny? Nejvíc informací je v News, protože mají svého zpravodaje přímo v Jarvis Station, kam Wark s tím svým bláznivým strojem dojel. Lovci krevet, kteří se tam usadili namísto Obnovitelů Slunce, byli na smrt vyděšeni.

Mysleli si, že se ti blázni vrátili. Wark byl na místě zajat a uvržen do nějaké kobky. Marně na ně volal, že uvnitř kabiny saní zůstal i jeho druh, jistý Indirah."
"Oba patří k železničnímu personálu," řekl jenom Kid.
"Indirah je už mrtev. Lovci se do vozidla neodvážili vstoupit a ten ubohý hříšník zemřel na podchlazení organismu. Dnes ráno mi volal bezpečnostní delegát. I on se bál na palubu vystoupit. Jenom se podíval okénkem a uvnitř uviděl schoulenou postavu. Ten Indirah na tom byl asi hodně zle. Vlastními silami se nemohl dostat ven. Wark neustále křičel a protestoval, až několik lidí vtrhlo do místnosti, kam byl odvlečen, zbili ho a na noc pevně svázali. Je to hrozné, ale dá se to pochopit. Ten stroj totiž nepoužívá koleje."
Kid nereagoval.
"Slyšíte mně?"
"Ano, velmi dobře."
"Wark přijel na vozidle, jezdícím bez použití kolejí. Snad uznáte, že to je velice znepokojivé, a že něco takového muselo jednoduché lidi, jakou jsou lovci krillu, rozzuřit na nejvyšší míru. Já je moc dobře znám. Jsou to sice prima chlapi, ale přece jenom občas trochu neotesaní. Nemám ponětí, jak bych na jejich místě reagoval já, kdybych se ocitl tváří v tvář podobnému vozidlu. Vypadá jako plachetnice, podobná těm, co jezdí po západním mořském ledovci. Tahle však má brusle. A nikde žádná kola. V každém případě jde o něco opravdu mimořádného."
"A odkud Wark vůbec přijel?"
"Ze severu, ze Sítě Raka. Tvrdí, že se chce setkat přímo s vámi, otázka ale je, zda…"
"Okamžitě odjíždím do Jarvis Station," rozhodl se Kid. "Pojedu svým zvláštním vlakem."
"Bude vám to trvat nejméně čtyřiadvacet hodin."
"Budete mě tady zastupovat. Hlavně si dejte pozor na harpunáře z Gildy. Bojkotují dodávky."
"Neměl byste se s tím Warkem setkávat. Už tak je tu dost problémů se Zrzavci, a tenhle chlap je opravdový hříšník. Nemá žádný respekt před Dohodami z NY Station. Lidé mu to nikdy neodpustí. Je to v nich příliš hluboko zakořeněné, chápete?"
"Zavolejte tam. Požaduji, aby bylo s Warkem zacházeno s veškerými ohledy a aby byl ze svého zajetí osvobozen. Je posledním člověkem, který viděl Liena Raga a jeho dítě, tohle byste měl pochopit zase vy!"
"Já nevím," řekl jenom Gola, který zjevně přestával překotnému běhu událostí rozumět.
Ještě těsně před odjezdem mu přinesli na stůl Daily Company a Deník Gildy, popisující celou věc způsobem, jako kdyby právě vypukla světová válka.
Kid nastoupil na palubu svého vlaku, zredukovaného tentokrát na jediný vagón a schopného dosahovat rychlosti až stopadesáti kilometrů za hodinu. Síť byla elektrifikovaná až k desáté rovnoběžce. Potom lokomotiva přešla na velrybí olej. Na cestu do Jarvis Station potřeboval celý den a celou noc. Dva strojvůdci se střídali každé čtyři hodiny a on sám vlak řídil po celou noc. Vezl s sebou i všechnu dostupnou dokumentaci o případu, a ani během cesty neustával proud dalších dálnopisů.
Gola ho informoval o tom, že Gilda celou událost využívá k ostré kritice lhostejnosti Společnosti. Yal v plamenné deklaraci vyhlašoval, že se v koncesi nachází muž, který si mohl dovolit beztrestně porušit řád věcí, ohrozit rovnováhu přírody a svým jednáním umožnit Obnovitelům Slunce znovu spáchat stejný zločin. "Akcie Společnosti už ztratila patnáct procent oproti oficiálnímu kursu a dokonce třicet procent na černému trhu. Dolar nyní stojí pět set třicet dvě kalorie."
Kid se pokoušel zachovávat klid, skutečnost však byla opravdu otřesná. Co nejrychleji spěchal do Jarvis Station, posílal jeden vzkaz za druhým, aby Warkovi nehrozilo žádné nebezpečí. V případě neuposlechnutí vyhrožoval trestním i finančním postihem.
Gola ho bombardoval jedním dálnopisem za druhým. Před "vládní" budovou manifestovaly asi dvě stovky lidí. Právě vyšlo zvláštní vydání Kaem-News, přinášející nové detaily a tlumočící mimo jiné i Warkova slova o tom, že přiváží jakýsi vzkaz pro Kida a že se pokládá za vykonavatele zvláštní mise.
"To je ale pitomec!" vykřikl zuřivě trpaslík.
V třetím dálnopisu pak Gola oznamoval, že jeden dolar stojí už šest set kalorií a že akcie poklesla o dalších pět bodů a má teď hodnotu pouhých dvou set dvaceti dolarů. A konečně nejzávažnější ze všeho bylo to, že se Harpunáři z Gildy začínají srocovat před komplexem rafinace oleje. Dálnopis končil otázkou: Neměl byste se raději do Kaempolisu vrátit?
Kid zaslal poselství syndikátu lovců tuleňů. Při svém průjezdu je pozdravil a prezidentovi připomněl pakt o vzájemné pomoci. Golovi pak oznámil, že ve své cestě pokračuje a že ho pověřuje ochranou veřejného pořádku. Zatelegrafoval do centrální banky a poručil jejímu řediteli, aby zastavil veškeré transakce s akciemi a kaloriemi. Jeho další telefonát směřoval přímo na hranici a zakazoval další imigraci. A nakonec se ještě pokusil spojit s Titanopolisem, což byl opravdu nadlidský výkon, a požádal vedoucího inženýra ve výrobně teplé vody pro Kaempolis, aby neopouštěl své místo. V případě povstání by v nezbytném případě nechal pro výstrahu na půl hodiny vypnout proud a vytápění. Neměl na výběr.
Strávil u řízení velkou část noci. Vyčerpaným strojvůdcům raději ani neohlásil, že přecházejí na páru. Nakonec se ale přece jen jeden z nich probudil a řízení od něho převzal.
"Ráno budeme v Jarvisu."
Otupělý únavou se Kid vrátil do svého kupé a tam nalezl další vzkazy. Syndikát lovců tuleňů mobilizuje, aby byl připraven zasáhnout, kdykoli si to Kid bude přát. Gola hlásil, že se s příchodem noci situace uklidnila. Gilda však stále zasedá. Všichni harpunáři se shromáždili ve svém sídle, kde společně jedí i spí. Po městě se dokonce říká, že nejdražší prostitutky bez váhání nasedly na svůj osobní lokocar a jely za nimi.
Po celé odpoledne se s Kidem snažil spojit ředitel Kaem-News. Dlouho se mu to nedařilo. Od místa, kde trať přestala

být elektrifikovaná, tedy za desátou rovnoběžkou, spojení fungovalo přes rádio konvoje, s využitím relé pro přenos kolejemi. Kidovi se podařilo zastihnout ředitele novin doma.
"Chtěl bych publikovat jednu zprávu, potřebuji ovšem znát vaše mínění," vyjel na něho bez okolků novinář. Předpokládáme náklad tři sta tisíc výtisků pro město a sousední stanice."
"O co jde?"
"Jedna tisková agentura sídlící v Jarvisu tvrdí, že se stavby onoho stroje zúčastnil i váš přítel Lien Rag. Je to pravda?"
"Zdá se, že jste se dočista pomátl," odpověděl mu Kid. "Můj přítel Lien Rag se v současné době nachází v zoufalé situaci na severu mořského ledovce. Předpokládám, že dělá vše proto, aby se k nám mohl vrátit po normální trati, i za cenu ohrožení svého života, života svého syna a svých druhů."
"Patří Wark stále k železniční správě? Je to opravdu dobrý mechanik. Neposlal jste ho náhodou na sever, aby tam prozkoumal současný stav oné pověstné Sítě 160. poledníku, kvůli které vydáváte značné finanční částky? V tom případě by se jednalo o zločinné porušení Dohod, které jste podepsal i vy sám."
"Tak poslouchejte. O všem, co mi tu vykládáte, slyším poprvé v životě. O případu jsem se dozvěděl z vašich novin. Jedu právě do Jarvisu, abych celou věc na místě vyšetřil. Pokud budete informace tohoto druhu zveřejňovat, budu vás žalovat pro šíření nepravdivých zpráv. Zničím vás."
"To je nějaký nový způsob, jak chápete demokracii ve vaší společnosti?"
"Společnost je prostě taková. Neexistují tam ani volby, ani vláda. Jste v ní pouze tolerován, vy i ten váš plátek."
Ředitel, se kterým se Kid nikdy mnoho nestýkal a o kterém věděl pouze to, že se jmenuje Lorenz, udělal významnou pauzu a potom otevřel téma akcií prodávaných už nějaký čas v Kaempolisu, v Amertume-Station a v některých velkých zahraničních stanicích.
"Jaký je váš názor na to, že se váš společník Mikado svého podílu zbavuje?"
"Nic o tom nevím. Na trhu nemůže být víc, než nějakých čtyřicet až padesát tisíc akcií. Umožňují lidem bez prostředků přistěhovat se k nám. Když se dostanou do Kaempolisu, akcie se ztrátou prodávají. Ta ztráta činí jeden tisíc dolarů. Není možné každého obyvatele jednoho po druhém kontrolovat a tento obchod zastavit. Budeme teď muset revidovat naše předpisy týkající se přistěhovalectví."
Zavěsil sluchátko, osprchoval se, oholil, vypil jednu kávu a spolkl několik povzbuzujících pilulek. Šéf stanice ho na jarviském nástupišti přijal s lítostivým výrazem na tváři. Kid si okamžitě povšiml velkých staveb, které tu od útěku Obnovitelů Slunce vyrostly. Místo podle všeho získávalo na významu. Kid k tomu svému hostiteli blahopřál. Ten se zatvářil dost překvapeně.
"Ten stroj už zničili," přiznal se strachem v hlase. "Pokropili jej olejem a zapálili. Nehořel sice moc dobře, ale potom se propadl do ledovce."
"Co je s Warkem?"
"Je v mém vagónu… Musel jsem i s celým svým personálem osobně zasáhnout, aby ho propustili."
"Doveďte mě k němu."
Wark se nacházel v jednom z oddělení mobilního domu, seděl za malým stolkem a něco psal. Kid za sebou zavřel rýhované dveře a usadil se na lavici proti němu.
"Nejdřív mi řekněte, co je s Lienem Ragem, Jdrienem a Yeuze."
"V době, kdy jsem odjížděl, byli živi a zdrávi. Pouze starý Pavie, který je z Panamerické doprovázel, zemřel na selhání srdce."
"Kde teď jsou?"
"Potřebuji mapu, jméno té stanice není totiž nikde uvedeno. Než jsem odjel, změřil jsem její souřadnice."
"Mohou se z toho nějak dostat?"
"Ne. Síť 160. poledníku je velmi vážně poškozena, na celých stovkách kilometrů. Síť Raka na tom není o nic lépe. Budou potřebovat celé roky a tisíce kilometrů kolejí, aby se dostali k nějakému spojení."
Kid si zapálil cigaretu a beze slova ho poslouchal. Wark mu prostými slovy vyprávěl, jak se rozhodl dostat do Společnosti tou nejkratší cestou, tedy mimo kolejí.
"Co jste při tom pociťoval?"
"Velkou radost, pane."
"Ale ne, určitě to byl strach, hrůza a výčitky svědomí z toho, že jste porušil morální zákon, který nám diktují Dohody z NY Station."
Wark na něho překvapeně vzhlédl.
"To určitě ne, pane. Postavil jsem vozidlo, které pokud jenom trochu zafouká vítr, doslova letí nad mořským ledovcem, vozidlo, které se může pohybovat v libovolném směru, které dokáže totéž co albatros i velryba zároveň. Dosáhli jsme až šedesátikilometrové rychlosti, a myslím, že to není poslední slovo."
Wark se stále více rozohňoval. Kid se zvedl, otevřel dveře a podíval se do chodby. Okolo vagónu tvořila ochranný kordón skupina ozbrojených železničářů. O něco dále vyjednával s asi padesátičlenným davem bezpečnostní delegát.
"Mlčte, Warku. Určitě máte výčitky svědomí. Třásl jste se o život, zakusil jste to nejhorší ze všech možných utrpení, muka člověka odevzdaného svému osudu, ztraceného bez kolejí na nekonečném ledovci."
"Vůbec ne. Naopak jsem měl krásný pocit svobody která…"
"Jste hlupák, Warku. Málem vás přece lynčovali, Indirahovi neposkytli nezbytnou péči a nechali ho zemřít, a vaše vozidlo nakonec podpálili."
"Cože, oni se opovážili…"
Kid na svých kraťoučkých nožičkách vyskočil a zastoupil mu cestu. Zuřivý mechanik se už dral k východu.
"Jen klid, ještě se na chvilku posadíme."

Musel ho k tomu přimět násilím, s použitím energie, kterou by u tak malého stvoření rozhodně nikdo nečekal.
"Uklidněte se. Všude okolo to vře a Kaempolis je na prahu revoluce."
"To všechno kvůli mně?"
"Jste něco jako rozbuška, která vybuchla v tu nejméně vhodnou chvíli. Právě ve vás se teď soustřeďuje všechna nahromaděná nenávist. Jste blázen, komplic Obnovitelů, spojenec Zrzavých, kacíř, svatokrádežník. Pošlapal jste univerzální zákon železnice, plivl jste na celý společenský řád. Lituji, ale měl byste váš postoj přehodnotit a přiznat, že jste spáchal nesmyslný čin, že jste trpěl jako tisíce mrtvých. A musíte také dodat, že pro narušovatele zákonů neexistuje ani spása, ani opravdový pokrok."
"Pane, vaši přátelé na severu jsou v bezvýchodné situaci. Kdyby chtěli, mohli jsme postavit větší plachetnici nebo dvě takové jako jsem měl já a v této chvíli už by byli tady s vámi."
"Dav by se tím ještě více rozvášnil. Všechny by je roztrhal, a to právě proto, že jde o mé přátele a že vy jste jedním z mých zaměstnanců."
Wark se zvedl.
"Dobře vím, pane, že jsem udělal dobře, když jsem svoji plachetnici postavil. Umožní nám spoustu dosud netušených věcí. Přenese nás až na druhý konec světa aniž by k tomu potřebovala nějakou energii. Zrušíme diktaturu společností a…"
"Jste blázen," řekl jenom Kid. "Zoufalý blázen. Myslím, že vás budeme nuceni internovat."

17

Harl Mern si dokázal najít práci. Učil teď číst a psát asi tucet mužů a žen, kteří do Amertume Station přivandrovali ze všech možných končin. Každý, kdo se chtěl dostat přes hranici Společnosti Mořského Ledovce, musel umět přečíst alespoň jednu stranu textu a napsat diktát složený nejméně ze sta slov.
Jakýsi Kloh tu už dříve otevřel desetitřídku, kde za poplatek padesáti dolarů za čtrnáct dní oběma důležitým dovednostem vyučoval. Harl Mern za svou práci dostával deset dolarů denně a navíc měl slíbeno, že ji bude vykonávat tak dlouho, jak si sám bude přát. Pokud by se mu profesor Ikar na jeho žádost vůbec neuráčil odpovědět, mohl by tímto způsobem naspořit pět dolarů denně, což by týdně znamenalo třicet dolarů. Každých deset týdnů by si pak mohl opatřit jednu akcii. Sto týdnů práce a bude jich mít konečně vytoužených deset, ovšem za předpokladu, že jejich cena v tomto období nijak nestoupne.
A potom se zčistajasna od svých žáků dozvěděl onu zvěst, která se jako blesk rozšířila během několika málo okamžiků. Cena akcií začala prudce padat dolů, najednou bylo možné pořídit si jednu už za dvě stě padesát dolarů. Ve stejné chvíli se však hranice před přistěhovalci uzavřela.
"Já si ji ovšem v každém případě koupím," prohlásil kurážně mladík s neduživým obličejem. "Potřebuji se do Kaempolisu dostat proto, abych si tam nechal léčit tuberkulózu. Prý tam mají velmi dobrou nemocnici a všechno je tam zadarmo."
Starý etnograf se stejně jako všichni ostatní dozvěděl také o skandálu, který Společností právě otřásal. Jakýsi muž se opovážil porušit dané zákony a se svým strojem se vydal na cestu mimo koleje. Nevěřil svým uším. I přes svou vrozenou shovívavost nyní pociťoval hluboké pobouření. Nějaký řídící zákon byl nutností a tento nebyl o nic horší než kterákoli jiná víra v boha či ideologii. Před třemi sty let zachránily koleje lidstvo před zkázou. Nikdo nemá právo jim tuto roli upírat.
Okolo jedné hodiny se vrátil do svého příbytku. Jako obyčejně si u sousedky koupil něco k snědku. Měl teď pohodlné bydlení, bez problémů se uživil a občas si dokonce mohl dovolit posedět si v baru a dát si skleničku. Jiná sousedka, velmi mladá a mimořádně krásná, mu za pouhé dva dolary nabízela hodinku své společnosti. Byl tak nečekaně donucen znovu zauvažovat o svých už téměř zapomenutých tělesných potřebách, o stárnutí a o sexu. Během dlouhých let už téměř pozapomněl, jak vlastně ženské tělo vypadá. Jen velmi zřídka ho přepadávalo něco, co by se při troše fantazie dalo nazvat touhou. Nadobro ho pohltila jeho duševní práce a on se proti tomu nijak nevzpíral.
Vypracoval nakonec asi čtyřstránkové pojednání o Zrzavých a předal je onomu zarostlému muži, o kterém už věděl, že se jmenuje Eliáš. Ten mu slíbil, že se brzy setká s profesorem Ikarem.
Znovu také navštívil vlak, ve kterém sídlil přistěhovalecký úřad. Doufal, že zde nalezne odpověď z univerzity nebo přímo od profesora. Tentokrát se ale setkal s mnohem méně příjemným úředníkem než naposledy. Ten dnešní na něho bez známky zájmu vyštěkl, že nic nepřišlo.
"Jste snad profesor přes elektroniku nebo matematiku? Nebo chirurg se specializací na zlomeniny a odumírání tkáně? Příslušníci těchto profesí mohou hranici překročit pouze s průkazem totožnosti, bez žádných dalších formalit. Okamžitě potom musí ovšem svoje znalosti prokázat."
"V nejhorším případě bych mohl vyučovat dějiny naší civilizace, nebo bych mohl pracovat jako ředitel zoologické zahrady. Kdysi jsem tuto práci vykonával."
"U nás žádná zoologická zahrada není. Pokud se ale vyznáte třeba v kytovcích, máme u nás Velrybí Institut. Raději si napište žádost, člověk nikdy neví."
Profesor jen zakroutil hlavou a odešel. Už dva týdny neměl od Eliáše žádnou zprávu. Když se potom opět jednou setkal s Ninou Osel, zeptal se jí, zda s ním náhodou v poslední době nemluvila.
"Co vlastně od Eliáše očekáváte?" zeptala se po chvilce zaváhání.
"Má možnost dostat mě do Společnosti Mořského Ledovce."
"Dejte si na něj velký pozor. Ten člověk je podezřelý. Jede ve spoustě pochybných věcí a pracuje pro lidi, ze kterých

jde strach. Vy nechcete kupovat akcie, když se teď prodávají za tak směšnou cenu? Slyšela jsem o vás, že jste se docela dobře uchytil."
"Deset týdnů budu pracovat na to, abych si mohl koupit jedinou akcii. Tomu vy říkáte dobře se uchytit?"
"Moje akcie jsou poctivé, můžete se na ně vždycky spolehnout, pokud se z toho chcete dostat."
Jednoho večera, poté co se vrátil z baru, ve kterém si opět po nějaké době dopřál čaj ochucený alkoholem, náhle zahlédl známou zarostlou tvář. Dal se do běhu. Eliáš se prudce otočil a ruku nechal spadnout k opasku, jako kdyby tam instinktivně šátral po zbrani.
"Ach, to jste vy," vyrazil ze sebe s ulehčením. "Na vaši žádost dosud nemám žádnou odpověď. Během týdne tam pojedu znovu."
"Hranice je ale nyní uzavřena…"
"Pro mně ne, příteli, pro mně ne… Hned jak se něco dozvím, dám vám vědět, ničeho se nemusíte bát."
"Je to už ale téměř tři týdny…"
"Profesor Ikar odjel k jednomu kmeni Zrzavých. V těchto dnech by už ale mohl být zpátky v Kaempolisu."
Tvrzení působilo velice věrohodně a uklidněný Harl Mern se vrátil do svého iglú.

18

Stanice byla ztracená na širém mořském ledovci jako fata morgána. Po návratu expedice by mohla vstoupit do legend. Lady Diana spolu se svým štábem pomalu projížděla na palubě vyloďovací šalupy hlavními třídami North Pacific Station. V jakých železničních instrukcích by mohla nalézt alespoň nějakou zmínku o této metropoli? V dobách jeho největší slávy žilo ve městě určitě sto tisíc a možná i dvě stě tisíc obyvatel. Muselo být nádherné. Dokonce i jeho trosky si zachovávaly mnohé z jeho majestátnosti. Když žena pozvedla zrak k pilířům, tyčícím se do obrovské výše, zatočila se jí hlava závratí. Kopule byla stejně pyšná jako všechno to, co pod sebou ukrývala.
Našla by vůbec historika, který by ji mohl seznámit s jistě pohnutým osudem tohoto místa, v době kdy je dějepis nežádoucím předmětem a opouštěnou vědou? Někde se ještě určitě musel nacházet archív a dokumenty. Tato stanice kdysi bývala spojena s Panamerickou. Po nějakém čase však začala síť chátrat, na několika místech byla přerušena a výsledkem byla naprostá izolace. Úpadek šel ruku v ruce s nadutostí. Byli donuceni přežívat v soběstačnosti, pohrdat zbytkem světa, pomalu se propadávat ke dnu, a nakonec nadobro zmizet. Žádné mrtvoly ve městě nebyly. Okolo se míhaly stíny krys a dravých ptáků. Občas zahlédli i vlka.
"Stále se tu ještě dají nalézt hojné zásoby velrybího oleje a potravin. Skladiště jsou po střechu naplněna materiálem, v obchodech je spousta starodávných oděvů."
"Řádila tu snad nějaká epidemie?"
"Možné to je," připustil vojenský lékař expedice. "V nemocnicích jsme nenašli už žádné léky."
"Patřilo nám toto město?"
Nikdo se na otázku pyšné ženy neodvažoval odpovědět.
"Bývala to tedy kolonie? Nebo snad některý z našich spojenců? Město se rozkládalo mezi dvěma mocnými společnostmi vnitrozemského ledovce, Sibiřskou na západě a Panamerickou na východě."
"Síť Raka by měla za normálních okolností vyústit do jedné z malých společností australasijské federace," poznamenal kdosi.
"Sibiřská svoje území, která pokládala za bezvýznamná, opouštěla. Postupně se tak omezila pouze na vnitrozemský ledovec. Stejně tak jako my. Strach z mořského ledovce je stejný na celém světě."
Úplně zapomněla na Liena Raga i jeho zázračné dítě. Zneklidňovalo ji pomyšlení, že toto město vůbec mohlo existovat, aniž by o tom ona cokoli věděla. Město ji neodolatelně fascinovalo navzdory, nebo snad i právě proto, že bylo obráceno v rozvaliny. Stále se ještě setkávala s tajemstvími, jejichž hloubka jí unikala. Byla vládkyní nad jedním ledovým jazykem, táhnoucím se mezi severním a jižním pólem, z každé strany však moc Panamerické stále víc a víc slábla. Nemohla tuto skutečnost unést.
"Vždyť ani nevíme, jaká tady vlastně žila rasa."
"Je nám známo, že se živili hlavně produkty oceánu, rozkládajícího se v hlubinách pod nimi."
Nebylo právě taktní připomínat Lady Dianě mořské hlubiny. Opovážlivce počastovala tím nejhorším pohledem jaký svedla a on raději pokorně zacouval do poslední řady zástupu.
"Žádnou známku života jsme neobjevili. Uprchlíci jsou teď určitě někde na Síti Raka a pokoušejí se dostat na Síť 160. poledníku."
"A co když toto město patří Kidovi?" zašeptala si skoro pro sebe Lady Diana. "Dobře vím, že Mikado i on sám skupovali staré akcie po balících. Nikdo v ten šílený podnik neměl důvěru. A nyní od něho kupujeme velrybí a tulení olej po celých vlacích."
Na malou chvilku se zamyslela nad zdánlivě výstřední myšlenkou. Nabídnout Kidovi rekonstrukci Sítě Raka a 160. poledníku, ovšem pod podmínkou, že Panamerické přenechá koncesi právě na toto město. Znenadání si zcela jasně uvědomila, že i ta nejmocnější Společnost na celé zeměkouli potřebuje nějaký ideál. Na dav se musí pořád působit. Jednu dobu v sobě dokonce živila i myšlenku na válku západním směrem proti Sibiřské jako odvěkému nepříteli. Válka by však nutně přinášela i výdaje. Rozšíření hranic by zvětšilo bohatství společnosti. A bylo by také úvodem k budoucí invazi po celém mořském ledovci. Sítě by se rozlily na celé stovky kolejí, po nichž by se mohlo vydávat válečné loďstvo. Nejmohutnější loďstvo, jaké si kdo uměl představit.
"Blížíme se k arénám," připomněl jí kdosi. "Budeme muset vystoupit."

Potlačila chuť udělat hořkou grimasu. Bytostně nesnášela chůzi pěšky. Viděla v této nezbytnosti zárodek budoucích sporů. Kráčející člověk se nutně vzdaluje od kolejí a to ona nemohla snést. Už nějaký čas se v každém ze svých projevů, prohlášení i všech možných nařízení ohánělа Dohodami z NY Station. V poslední době se vynořilo až příliš mnoho jednotlivců, skupin, společenství i celých společností obcházejících samotný princip dohod. Proto chtěla více přísnosti a disciplíny.
Ve velrybáriu zůstala stát oněmělá úžasem. Marně přemýšlela o tom, k čemu by tak obrovský amfiteátr mohl sloužit. Rozčaroval ji už jenom samotný fakt, že se tu lidé oddávali kolektivní zábavě takových rozměrů. Proč vlastně takto plýtvali teplem? Jak si vůbec mohli dovolit takové politické riziko, které s sebou shromažďování tolika lidí najednou nutně přinášelo, i když pouze za účelem jakéhosi zábavného představení?
"Co se v tomto cirkusu vlastně odehrávalo?" zeptala se a dávala si záležet na tom, aby její otázka zněla co možná nejvíce opovržlivě.
"Od každého něco. Podle všeho tady předváděli nějaká vzácná zvířata, taneční a bojová představení."
"Jistě tu také tekla krev," skočila mu do řeči Lady Diana. "Když ti lidé přežívali tak daleko od železniční společnosti, museli určitě milovat barbarské zábavy. Taková okolnost nutně vyvolává perverzní chuť dělat takové věci."
Okolo bylo slyšet souhlasný šepot jejích nohsledů. Sestoupila dolů po stupních a obrátila pozornost k tmavomodré manéži.
"Ale vždyť… pod tou průsvitnou vrstvou už je vidět oceán."
"Přesně tak," přisvědčil někdo.
Úporně se snažila, aby si nikdo v okolí nepovšiml jejího podvědomého strachu.
"Udělali tedy do mořského ledovce otvor."
"Vypadá to jako nálevka."
"Takže se tu konala představení mořských živočichů? Vrstva ledu je velmi tenká, kdykoli mohla být proražena."
Jakoby nestačilo, že stovky tisíc lidí měly tu šílenou odvahu usadit se na nejnebezpečnějším mořském ledovci celé planety, ale navíc si ještě dovolili dráždit ji snahou provrtat se až k propastným hlubinám. Byli to přece jenom barbaři, možná bláznivý sebevrazi. Jak by ale bylo možné žít v takovém osamění a nezbláznit se přitom? "Jak sem ta zvířata dostávali?"
"Kdysi tu musely být průchody, dnes už zřícené."
"Všechno tady se může zřítit," řekla jen. "Zmizet v modrých vodách Pacifiku."
Na nějakou chvíli se nemohla zbavit vidění nesmírného amfiteátru, pomalu se krouživým pohybem propadajícího někam dolů. Raději se otočila a rychle odcházela k východu. Ulevilo se jí až ve vlaku.
"Jsou tady k vidění i jiné zajímavé věci."
"Vracíme se," vykřikla. "Chci tu mít co nejdřív hlášení od všech hlídek."
Poručila pokračovat v prohledávání stanice, a jednomu z hlídkových člunů postupovat dál na západ. Na trati brzy narazili na stojící zvláštní vlak. Šlo o malý konvoj náležející neokatolíkům. Nalezli v něm nějaké církevní obrázky a také jméno jistého bratra Petra. Lady Diana kněze znala, dojednávala s ním podrobnosti smluv o omezené činnosti neokatolíků v Panamerické.
"Nemohli uniknout jinam než na východ," nechal se slyšet komodor Hiale. "Kromě hlídkové lodi tam můžeme poslat už jenom návěstní čluny." Aby obrněný vlak těchto zeměpisných délek vůbec dosáhl, bylo nutné zanechat na místě pod ozbrojenou ochranou část vagónů s nákladem těžkých zbraní. Museli také zesílit některé sekce kolejí.
"Tím si vůbec nejsem jistá," odvětila. "Musíme pátrat metodicky." Vždy důvěřovala svým předtuchám.
Dobře věděla, že tu nebude moci zůstat tak dlouho, jak by si přála. Válka mezi Transevropskou a Sibiřskou se už omezovala pouze na sporadické šarvátky. Obě společnosti dávno vykrvácely, jejich loďstvo bylo z velké části zničeno a neustále narůstal počet dezertérů. Mimořádně velký příliv uprchlíků byl hlášen právě od hranic Společnosti Mořského ledovce. Kdyby snad obě válčící strany uzavřely příměří, přineslo by to jen komplikace. Ze všeho nejdřív by se projevily v ekonomické oblasti. Panamerická oběma stranám dodávala zbraně, válečná plavidla i potraviny. Mobilní továrny by už nemohly pracovat na plný výkon tak jako dosud. Objevil by se i problém s dělníky, kterým Společnost garantovala kalorické a tepelné minimum.
Ze všeho nejvíc se však obávala obtíží politických. Ostatní společnosti se neustále snažily dosáhnout toho, aby se kontrolní komise dohlížející na Dohody z NY Station přestěhovala jinam. Do Afrikanie nebo do jedné z oněch maličkých společností v Austrasijské. Lady Diana byla připravena udělat všechno pro to, aby sídlo zůstalo zachováno právě v její koncesi.
"Síť Raka je porušena, s výjimkou jediné zcela nové trati; jak by ale mohli na západě vůbec přežít?"
"Možná se dostali k nějakým velkým zásobám kolejí a paliva," řekl komodor. "Vypadá to, že si postavili zvedací přístroj a kladeč kolejí, a že našli ve skladištích nějaké plošinové vagóny. Zbývá tu také mnoho oleje."
Měla dál čekat? Na to, až se buď vyčerpaní vrátí od západu, nebo až vylezou z nějaké skrýše přímo tady, v tomto starodávném městě? Nechala by tu lehké lodě a vojáky. Nikdy neopustila myšlenku najít Jdriena a jeho otce. Od jeho útěku přešlapovala stavba velkého tunelu mezi jižním a severním pólem na místě.

19

Celý den věnoval Lien Rag zkoumání vzorků odebraných z těla obří velryby, kterou byli nakonec nuceni rozsekat na kousky, aby mohl konvoj vůbec pokračovat v jízdě. Podrobně prostudoval i těla oněch nešťastníků a pořídil podrobnou fotografickou dokumentaci veškerého zařízení.

Po celý tento čas byl na hlídce bratr Petr. Vyšplhal na polorozbořené výhybkové stanoviště, odkud mohl vidět dostatečně velkou část města a v ní sledovat činnost skupin vyslaných Lady Dianou. Nemohli na Jdrienovi vyžadovat námahu, kterou by představovalo pátrání v myšlenkách vetřelců. Možné by to bylo pouze v případě, kdyby se některá z hlídek přiblížila až na dohled jejich úkrytu.
Za hodinu kněze vystřídá Yeuze a po ní bude zase řada na Lienu Ragovi. Prováděl právě velice choulostivou analýzu krevních filtrů používaných velrybími lidmi, když tu náhle do jeho malé laboratoře vtrhl Jdrien.
"Chtěl bych se jít podívat na Pavieho."
Lien Rag si jenom povzdechl a otočil se k synovi.
"V této chvíli je něco takového opravdu nemožné. Ti muži brzy získají rutinu a potom…"
Uvědomil si, že Jdrien tomuto slovu neporozuměl. Dítě si ve svém mysli mohlo osvojit cokoli, s významem některých slov mělo ale potíže. Byl přece jenom ještě malý.
"Přímo pod námi je jeskyně," dalo mu vědět dítě. "Stačilo by vyvrtat…"
"Bylo by to příliš nebezpečné. Uslyšel by nás nepřítel. Má přístroje, zachycující ozvěnu i těch nejslabších zvuků. Vrtání by také nutně vyvolávalo teplo. Zcela jistě už do ledu ponořili směrové tepelné bóje. Každá, třeba i sebenepatrnější změna je zaznamenána na diagram a automaticky rozezní signalizační zařízení. Takové riziko si prostě nemůžeme dovolit."
Teplota v jejich úkrytu byla velmi nízká, nedosahovala víc než několik stupňů nad nulou. Nevadilo to jedině dítěti, neboť mohlo snadno snášet i teploty ještě o mnoho nižší, ovšem například Yeuze velmi trpěla svými omrzlinami, a marně polykala vitamíny.
"Slibuji ti, že se na tvého přítele Pavieho půjdeme podívat, hned jak to bude jenom trochu možné.'"
"Myslíš, že se už vrátili a našli těla svých druhů?"
"Možná ano."
Kolik jen Lidí - Jonášů mohlo být na celé planetě? Snad hrstka, neustále se zmenšující vzhledem k jejich vzájemným příbuzenským vztahům? Uvnitř mrtvé velryby nalezli dvě dvojice dospělých, jednu v pokročilém věku a druhou ve věku ještě blízkém dospívání, a dvě děti. Lien Rag si uvědomil, že mezi těmito tvory, kteří si za svůj osud vyvolili život v těle obrovských kytovců, neexistuje v sexuální oblasti žádné tabu, dokonce ani tabu incestu.
Pokud by tento objev vůbec někdy mohl zveřejnit, zcela jistě by vyvolal celosvětový skandál. Svá tvrzení by mohl doložit i některými důkazy. Měli například společná lůžka, byla tu i do očí bijící podobnost těchto mužů a žen. Jejich obytná jednotka se skládala z pilotního sálu, do kterého směřovalo i vše potřebné k symbióze s kytovcem. Velryba jim ze svých žil a tepen dodávala kyslík a potravu. Stejnou cestou se také zbavovali kysličníku uhličitého a výkalů.
Tunel vedl směrem k útrobám zvířete, kde se nacházela největší buňka, jakási společenská místnost, a ještě dvě další sloužící mimo jakoukoli pochybnost jako ložnice. A konečně třetí buňka, ještě o něco menší, byla upravena jako vana. Lien Rag v ní našel zamrzlou sladkou vodu a stopy prvků tvořících sloučeniny s enzymy přeměňujícími tuk v tekuté mýdlo.
"Nepůjdeš za Yeuze?"
"Ne… v poslední době se na mně moc ošklivě tváří," řeklo dítě.
Od oné hloupé historky se mladá žena v Jdrienově společnosti cítila stále více nesvá. Když měli vedle sebe spát, nebyla ve své kůži. Orgasmu teď dosahovala s velkými potížemi.
"Možná, že máš podvědomou touhu právě takové dítě porodit," snažil se najít nějaké vysvětlení, aby ji trochu uklidnil.
"Proto jsi možná viděla jeho obličej mezi nohama místo mého."
Nevěřila mu. Lien Rag si tedy pomyslel, že třeba nejasně po Jdrienovi touží a stydí se za to, jako kdyby snad opravdu přecházela od fantazírování k opravdovému milostnému aktu. Jdrien byl zrzavým míšencem a neklamným důkazem toho bylo právě jeho tělo. Zčásti bylo pokryto velice jemnou a na omak příjemnou srstí nazlátlé barvy, táhnoucí se od hrudi až ke stehnům a k velkému penisu. Občas míval až překvapivě mohutné erekce, podle etnologa Harla Merna však mladí Zrzavci začínají s pohlavním životem velice brzy. Přes své nepopiratelné lidské rysy sdílel Jdrien přece jenom osud svých bratří z Chladu.
"Několikrát jsem ji přistihl," řeklo náhle dítě, "nikdy mi to neodpustí."
"Měl by ses takových věcí vyvarovat," odpověděl mu Lien. "Do jejího soukromí ti vůbec nic není."
"Nemohu se tomu ubránit, bylo to stejné už v době kdy spávala s Warkem. A potom i s tebou. Chtěl bych s ní dělat to co ty."
"Na to máš ještě spoustu času. A navíc musí chtít i ona."
"Ale ona to chce," pronesl klidně Jdrien. "Dobře vím, že jsem mnohokrát vystupoval v jejích snech, už dříve než jsme se dostali sem. Často si představovala, jak se spolu milujeme."
Lien Rag náhle nevěděl, co odpovědět.
"To všechno jsou ale jenom sny, jaké sníme my všichni. Můžu snít o tom, že jsem pánem nad celou Zemí, aniž bych po tom opravdu toužil ve chvíli, kdy se probouzím. Ve spánku se stáváme křehčími, a snadno ovlivnitelnými. Padají všechny zábrany, kterou sebou přinášejí rozum a jasná mysl."
"Ona ale vždycky nespí, když si představuje, jak do ní vstupuji."
"Tak proč s tím chodíš za mnou, jdi se na to zeptat rovnou jí," vyštěkl rozzlobeně Lien.
Dítě sklopilo hlavu.
"Žárlil bys? Vždyť tu už žárlíš nyní! S takovou radostí jsi se díval, jak odjíždí Wark a s ním také Indirah. Žárlíš i na Leouan, poté co se vrátila k mým bratrům v západní zóně, kde má určitě něco se Zrzavými muži. Když na ni pomyslíš, žárlíš a stáváš se zuřivým. Máš komplexy z velikosti svého penisu."
Chtěl mu odpovědět, že si na něj Leouan v tomto směru nikdy nemohla stěžovat, ale nakonec se rozhodl celou debatu

rázně ukončit.
"Slíbil jsi, že se budeš učit číst. Měl by ses učení věnovat mnohem víc."
"Stařešinové Zrzavého lidu Ram a Jdrui mi pověděli, že se budu moci spojit se ženou, kdykoli budu chtít. Řekli mi také, že mi je dvakrát tolik let, než na kolik vypadám, protože jsem bůh. A ještě říkali, že až se vrátím ke svému kmeni, budou všechny ženy toužit po tom, abych s nimi spal, a ještě…"
"Dobrá, jsi bůh, ale já jsem tvůj otec a teď rozhoduji já. Běž se učit číst.'"
Brzy na to do kupé vstoupil bratr Petr. Byl celý promodralý zimou a marně se snažil nějak zahřát.
"Všechno postupně prohledávají. Zatím sice ještě nedorazili do našeho sektoru, který jim připadá příliš nebezpečný kvůli shnilému trámoví a padání kusů skla a plechu, ale nakonec zcela sem určitě přijdou. Zjistil jste zatím něco nového?"
"Velryby produkují vzácný plyn hélium. Je o poznání lehčí než vzduch. Tento plyn je obsažen v balóncích nejrůznějších velikostí, od mikroskopických až k těm, které mají metr v průměru. Hélium se nachází téměř ve všech jejích kostech. Proto se také velryby mohou plazit po ledu, aby překonaly vzdálenost mezi jednotlivými otvory."
"Říkáte hélium? A je obsaženo i ve vzduchu?"
"Pouze v nepatrném množství. Kdysi se tohoto plynu používalo pro plnění balónů, ve kterých se mohl člověk vznášet vysoko nad zemí."
Řeholník na něho vzhlédl s podivným výrazem ve tváři.
"Vypadáte zasněně, jako kdyby vás tato možnost nějakým způsobem lákala."
"Nikoli. Já jsem silně připoután ke kolejím," rychle odpověděl Lien, "ale možná je to způsob, jakým bychom mohli výrazně odlehčit našim konvojům. Uspořili bychom mnoho energie, a například kola by se mnohem pomaleji opotřebovávala."
"Snad si nemyslíte, že byste tím přesvědčil komisi bdící nad Dohodami z NY Station?"
Lien Rag se jenom pousmál.
"To samozřejmě ne. Je to až příliš nebezpečná myšlenka. Myslíte, že Wark už dorazil k obydlené jižní zóně?"
"Neustále se sám sebe ptám, jestli bůh připustil, aby se mu jeho ďábelské pokušení zdařilo. Nikdy bych to nepřenesl přes srdce."
"Kdysi, když ještě koleje nevedly všude, byl přece tento způsob dopravy v polárních krajích tolerován."
"To jistě ano. Nicméně bůh na nás seslal led proto, aby nás ztrestal za naše pochybení. Ve svém milosrdenství nám potom daroval koleje."
"Navzdory tomu církev staví ledové katedrály, aniž byste se ohlíželi na dohody. Ve Vatikánu II jsem viděl novou baziliku svatého Petra a…"
"Církev se dopustila té chyby, že se jí zachtělo povznést se nad obecné zákony. Já jsem jedním z těch, kteří chtějí návrat k mnohem přísnějším principům."
"Je jasné, že za situace, do které jsme se dostali, musíte být velmi netrpělivý," prohodil glaciolog a v jeho hlase byla slyšet ironie.
Řeholník raději změnil téma a začal se ptát na další věci týkající se podivuhodné existence Lidí - Jonášů, například jejich výživy.
"Je to velmi prosté," řekl Lien, aby ho trochu potrápil. "Když se chtějí dostat do euforie, zvýší obsah kyslíku ve své buňce, nebo využívají syntézu morfia, produkovaného hormony nebo halucinogeny ve střevech."

20

Od chvíle, kdy začal být Kidův zvláštní vlak znovu napájen z univerzální elektrické sítě, začal nový příliv dálnopisů. Harpunáři zesílili svou lživou propagandu, v důsledku čehož se velká část Kaempolisu ocitla ve varu, zvláště pak obchodníci, řemeslníci a podnikatelské kruhy. Dokonce se mluvilo i o generální stávce.
Golovi se s Kidem podařilo telefonicky spojit.
"Svoje lidi jsem musel odvolat z hranic, aby mohli zaujmout strategická místa po celém městě. Jsou oblečeni v izotermických oděvech, každý z nich je vybaven potravinami a municí na celý týden. Očekávám vaše rozkazy."
"Máte zprávy o nějakých násilných činech?"
"Ne. Pouze jsme předvedli pár harpunářů, majících tu drzost projíždět se po městských nástupištích na lokokarech vybavených tlampači. Všude vykřikují, že Wark jenom zkoušel prototyp a že jste to hlavně vy, kdo se chystá Dohody z NY Station porušit. Možná by opravdu bylo dobré na půlhodinku přerušit vytápění a osvětlení města. Jenom tak pro výstrahu. Byl to přece váš úmysl?"
"To ano, ale jen velmi těžko dostávám spojení s Titanopolisem a také se obávám, že tím ty lidi příliš rozzuřím. Snad bychom přece jen měli ještě trochu počkat."
"Vezete sebou Warka?"
"Ano, je v mém vlaku."
"Měl byste ho svěřit policii někde dál od našeho města. Tady by jenom provokoval."
"Mám oporu v syndikátu lovců tuleňů. Zmobilizovali hodně lidí."
"Kdo jim bude velet?"
Gola nikdy nemiloval milice složené z dobrovolníků. Byl velmi pyšný na své výsady, byl však především vynikajícím a také loajálním policistou.
"Prozatím si tady vystačíme sami," řekl. "Naši lidé jsou všude, stejně jako obrněné drezíny. Se svými vodními děly jsou

připraveni zasáhnout i hasiči. Jsme také schopni zneprůjezdnit koleje od velrybářských zařízení tím, že na ně nalijeme velké množství vody, tuhnoucí okamžitě v led."
"To je velmi dobrý nápad," souhlasil Kid. "Jste si ale jistý tím, že se harpunáři ve svojí stanici nechají zablokovat?"
"Podle mých informátorů je jich tam stále ještě dost. Jsme v neustálém kontaktu. Různí darebáci z předměstí se na svých slátaných vagónech pokoušejí dostat do centra."
Tihle darebáci všeho druhu montovali staré parní motory na kostry vysloužilých vagónů, které se tak mohly za pomoci špatně rafinovaného oleje znovu dát do pohybu. Většina z nich používala jako převodu na nápravy řemeny z tulení kůže. Té bandě se říkalo Beltupové, což se dalo přeložit jako "Zavři hubu". V případě potřeby jim tyto řemeny sloužily jako laso i jako prak. Mohli být dost nebezpeční.
"Nasměrujte je k výchozím uzlům a nepovolte jim už vrátit se zpátky dovnitř. Za chvilku jim dojde palivo a nechají město na pokoji."
"Půjdou za harpunáři."
"Vždycky můžete zablokovat tratě. Budeme tam už zítra ráno."
"A toho blázna Warka nechte někde po cestě," připomenul mu ještě jednou Gola.
Kid se rozhodl této rady uposlechnout. Za žádnou cenu však nechtěl, aby se mechanikův život ocitl v ohrožení.
Při zpáteční cestě se v jedné z malých tranzitních stanic znovu setkal s prezidentem syndikátu. Dorazil tam i Stamw s vlakem naplněným asi tisícovkou lovců.
"Máme opakovací pušky a tulení harpuny. Nemají o nic menší účinek než harpuny používané na velryby. Jsme na boj zvyklí. Když chtějí harpunáři válku, mají ji mít."
"Já si to ale nepřeji," hlesl Kid.
"Pojedeme s vámi až do Kaempolisu. Není možné, abyste se za této situace vracel do hlavního města sám. Přicházejí samé špatné zprávy. Říká se, že harpunáři připravují převrat."
"Přeháníte, policie dělá svoji práci."
Tuleňáři si to viditelně chtěli se svými přímými konkurenty rozdat. Kid se sám sebe ptal, zda ve svém machiavelismu nezašel až příliš daleko, když žádal o pomoc právě tyto lidi, žijící daleko do města a od všech jemností politiky.
"Můžete mě doprovázet až do vzdálenosti sto kilometrů od města. Tam se zastavíte a budete čekat na moje rozkazy. Máte s sebou potraviny?"
"Samozřejmě, a také několik cisternových vagónů s olejem. Je mnohem lepší než ten, který dodávají velrybáři. Ti se nikdy nenaučili vyrábět kvalitní zboží."
Zvláštní vlak se opět vydal na cestu a Kid se znovu pokusil o spojení s ředitelem tepelných zařízení v Titanopolisu. Mezi přerušením dodávky teplé vody a nastalou nouzí o ni by vzhledem k délce vodního potrubí uběhlo celých dvanáct hodin, elektřina však mohla být přerušena prakticky okamžitě. Elektrárna v hlavním městě v takových případech přecházela na parní generátory. Ty však nikdy nemohly vyvinout srovnatelný výkon.
V jedné z následujících stanic se vlak ještě jednou zastavil. Kid tam předal Warka místní železniční policii. Nařídil ho bedlivě střežit, nicméně jednat s ním s maximálními ohledy. Wark nemluvil, vypadal jako kdyby prožíval nějaký podivuhodný sen. Nebo mu snad začalo docházet, jakou jeho čin vyvolal reakci?
Konečně obdržel spojení s hlavním inženýrem, který podle vlastních slov po osmačtyřicet hodin nevytáhl paty ze své kanceláře. Jedl v ní i spal.
"Nemusím vám připomínat, že tady všichni stojíme za vámi. Vždy jsme byli zneklidněni tím, jak to v Kaempolisu vře."
Kid ho požádal, aby provedl radiovou zkoušku, ta však vůbec nedopadla přesvědčivě. Od dob Velké paniky se nikomu nepodařilo znovu se dostat na tak skvělou úroveň, jakou měla technika dříve.
"Na pět minut vypněte proud," nařídil Kid a převzal tak na sebe veškerou odpovědnost za další události.
Zatelefonoval Golovi a požádal ho, aby sledoval reakce obyvatelstva. Centrální elektrárna teď pracovala pouze na třetinový výkon.
Trvalo celou půlhodinu, než se mu šéf policie ozval zpátky.
"Ještě je příliš brzy. Dodávka proudu byla obnovena, v restauracích a divadelních sálech bylo všechno vzhůru nohama. Lidé vyšli na nástupiště a hulákají tam."
"Dodávka tedy byla obnovena. Co právě teď dělají?"
"Zůstávají na nástupištích. A vůbec to nevypadá na to, že by se hned tak chtěli rozejít."
Bylo by třeba vypnout i vytápění, vzdálenost od Titanopolisu byla však až příliš velká. Avšak nějakých dvě stě kilometrů od hlavního města se nacházelo kontrolní stanoviště, kde baterie tepelných čerpadel znovu ohřívala vodu vychladlou během dlouhé cesty. Zde mohl být průtok omezen, nikoli však zcela přerušen. Nebo mohl být zastaven chod tepelných čerpadel.
Když dostal k telefonu inženýra ve službě, měl velké potíže s tím, aby mu vysvětlil, kdo vlastně volá. Proto chtěl mluvit přímo s ředitelem.
"Ředitel je na dovolené v Kaempolisu."
"Takže za všechno teď odpovídáte vy, je to tak?"
"V určitém smyslu ano, nicméně pokud by šlo o něco závažnějšího, jsem povinen mu nejprve zavolat."
"Zastavte chod čerpadel. Okamžitě."
Inženýr se nejprve odvolával na nutnost spojit se se svým nadřízeným, Kid mu však vyhrožoval s takovou vehemencí, až se nakonec podřídil.
Za hodinu dorazí do města. Gola mu jistě vyšle naproti eskortu, aby řediteli Společnosti poskytla náležitou ochranu.
Právě v této chvíli zvláštní vlak prudce zabrzdil. Kid ztratil rovnováhu a prudkým nárazem na stěnu téměř ztratil vědomí.

21

"Drazí přátelé!
Především pevně věřím tomu, že vás nenapadne připisovat mi jakýsi obdivuhodný smysl pro oběť, případně si myslet, že mě má víra odvádí na cestu mučednictví. Není tomu tak! Jestliže jsem se rozhodl vzdát se Lady Dianě, je to pouze proto, že se toužím co nejrychleji vyprostit z této složité situace a brzy opět vykonávat kněžské poslání. Musím co nejrychleji doputovat zpět do Nového Říma. Jelikož moje osoba v očích Panamerické neznamená naprosto nic, jsem přesvědčen, že budu brzy propuštěn a že mi bude umožněno odebrat se do Vatikánu II. Budu pochopitelně prohlašovat, že jsem jedinou lidskou bytostí nacházející se v tomto městě, že vy jste se s velkými zásobami vydali na západ a při postupu kupředu využíváte metodu, kterou jsem vám já sám doporučil. Demontujete koleje vzadu a znovu je pokládáte dopředu. Budu též tvrdit, že se nyní už nacházíte mimo dosah, a že jste srozuměni s tím, že vám tato vysilující cesta potrvá mnoho měsíců a možná i dlouhé roky. Jsem pevně přesvědčen o tom, že mi uvěří a že se tak zbavíte nebezpečných vetřelců. Ujišťuji Vás o svém přátelství a žehnám vám.
Bratr Petr."
Lien Rag papírek objevil brzy ráno. Okamžitě pochopil, že by bylo zbytečné pokoušet se řeholníka dohonit.
"Mně se jenom ulevilo," ozvala se Yeuze. "Už jsem nemohla dál snášet jeho přítomnost, pohledy, mlčení. Vždyť nás stále jen probodával očima."
"Takže jsme už zůstali pouze tři," vydal ze sebe sklíčeně Lien. "Teď už se z toho nikdy nemůžeme dostat."
"Snad se také nechceš vzdát?"
Liena Raga její lhostejný tón šokoval. Tiše zaprotestoval:
"To ne, já jenom konstatuji skutečnost, to je všechno. Ve třech už nikdy nebudeme schopni ty tisíce kilometrů trati položit. Budeme moci dál pokračovat pouze po Síti Raka, protože tam jsou pražce stále ještě na místě, na Síti 160. poledníku to bude něco jiného. Nemůžeme odhadnout, jaké množství oleje budeme pro tuto gigantickou práci potřebovat. Podle mně je zapotřebí vlak přinejmenším o třiceti cisternových vagónech."
"Takže Lady Diana bratru Petrovi neuvěří."
"Možná, že mu bude muset věřit, jen proto, aby mohla odtáhnout a vrátit se do Panamerické."
"Určitě tu zanechá nějakou posádku."
"Nezbývá nám nic jiného než čekat."
Za chvilku se probudil Jdrien a ihned začal mluvit o svém adoptivním otci Kidovi.
"Viděl jsem ho. Volal mě. Dnes v noci na mně musel velice intenzivně myslet, tak silně, až jsem se probudil."
Lien a Yeuze se na sebe znepokojeně podívali.
"Mohl jsi z toho poznat, kde se právě nachází? Co teď dělá?"
"Bylo to v nějaké malé stanici a okolo něho stálo hodně jiných lidí. On byl v tom davu malý, úplně maličký a ostatní se nad ním tyčili jako obři. Tvořili okolo něho uzavřený kruh."
"Kid se určitě dostal do nějakých nesnází," řekl Lien Rag. "Cítí se sám, tak jako nikdy v životě, a musí řešit spoustu problémů."
"Když už volá na pomoc i dítě…" poznamenala Yeuze. "Vždyť i my sami jsme přece v téměř beznadějné situaci."
"Možná, že Wark už přejel ledovec a setkal se s ním. Musel mu vylíčit, do jaké situace jsme se dostali. Kidovi je jasné, že se s námi nebude moci spojit dříve než za několik měsíců, možná i za dva roky. A proto volá dítě. Na takovou vzdálenost ovšem Jdrien nemůže jeho myšlenky číst, může pouze pocítit jeho sklíčenost i lásku, kterou k němu chová. Když jsem byl já na druhém konci světa, dostával jsem občas od mého syna takové závany něžnosti, které ke mně přilétaly jako vlahý vítr plný naděje."
Yeuze vytřeštila oči. Co mají znamenat slova o vlahém větru plném naděje? Co tím její přítel chce říci?
"Můžeme jenom čekat."
Další dva dny trpělivě vyčkávali. Ze své pozorovatelny nebylo vidět nic neobvyklého. Jako kdyby se Lady Diana se svým loďstvem už stáhla.
"A co kdybychom se pokusili…"
"Ne," přerušil ji energicky Lien Rag. "Určitě je to past. Pokusme se vydržet co možná nejdéle."
"Jak dlouho?"
Myslel na dva týdny, neodvažoval se to však říci nahlas. Mohli by však alespoň znovu uvést do chodu hořák vytápění. Glaciolog zkonstruoval systém vypouštění, ústící do kádě naplněné zahřívaným minerálním olejem, udržovaným výpary v kapalném stavu. Tento olej sloužil jako filtr a zároveň jako tepelný rekuperátor. Aby někdo poznal, že je káď vlažná, musel by se jí přímo dotknout. Zesílil také zvukovou izolaci a kola vlaku zajistil klíny z umělé hmoty odolávající chladu. Jejich přítomnost mohla být odhalena pouze v okruhu nejbližších třiceti metrů. Při větší vzdálenosti už nepomáhalo ani použití infračerveného světla a tepelných měřičů. Jediným nebezpečím však zůstávala jejich pozorovatelna na stanovišti Výhybkáře. Zde bylo možné přítomnost hlídky odhalit dokonce i několik minut po jejím odchodu. Hlídky však byly stále nezbytností.
Čtvrtého dne Yeuze a stejně tak i Jdrienovi povolily nervy. Měli všeho už dost. Mladá žena se za každou cenu chtěla vydat na cestu po městě, a dítě mělo dokonce několik dobrých důvodů k tomu, aby vyšlo ven. Pavie, který ho očekával ve své ledové rakvi, nebo racek, který si s ním chtěl hrát na volném prostranství. Prozatím se musel spokojit s házením zbytků zmrzlých ryb, a to ještě ne moc často, protože bylo nutné s potravinami šetřit.
"Moc vás prosím, abyste to ještě nějaký čas vydrželi," naléhal Lien Rag. "Určitě tady zanechali nějaké strážní lodě, hlídku, jeden nebo dva návěstní čluny. Ty se dají velice snadno zamaskovat."

"Bojíš se," vykřikla Yeuze. "Máš jednoduše strach. Mně už je ale všechno jedno, ať mě raději zajmou."
"Na Jdriena jsi nepomyslela? Lady Diana by ho okamžitě předala mozkovým specialistům, zvráceným vědcům bez jakýchkoli skrupulí, kteří se budou snažit porozumět tomu, jak může číst v myšlenkách, narušovat elektronická schémata a saturováním ničit i ty nejdokonalejší aparatury."
"Máš čas ještě do zítřka," řekla jen.
"To je příliš málo."
Otočila se k němu zády. Raději se vrátil na hlídkové stanoviště. Jejich naléhání pochopitelně rozuměl. Město působilo dojmem, že je po staletí opuštěné. Velký centrální pilíř držící kopuli se otřásal ve větru, který tohoto rána foukal neobyčejně silně. Bylo slyšet skřípot, mořští rackové jim kroužili nad hlavami jako obyčejně. O něco níže se chvěl jakýsi starý můstek, ze kterého padaly nýtky a ledové desky. Slétali se rackové a usazovali se na tratích vedoucích po největší z městských tepen. Nikdy by se toho neodvážili, pokud by se někde v těchto místech ukrývali lidé. Ti se však mohli velice snadno stáhnout za město, a odtud v klidu sledovat odposlouchávací zařízení, které na několika místech zanechali, detektory reagující na hluk, teplo nebo náraz. Vždy když se k zemi zřítil nějaký kus plechu, nebo okenní tabule, museli u svých přístrojů nadskakovat nadějí, že konečně objevili to, co hledali.
I amfiteátr vypadal opuštěně. Pouze albatrosi tu číhali na krysy, které ohlodávaly všechno, co ve městě našli, od kousků dřeva přes zásoby oleje až po stránky knih. Celé generace krys močících každý den na spodek velkých nádrží nakonec způsobily zkorodování oceli, zdvojené speciální umělou hmotou. Olej prosakoval a kolonii tisíců krys poskytoval obživu. A albatrosi se vrhali po hlavě k zemi a když opět stoupali k nebi, měl jejich zobák tvar písmene V, jak obtáčel tučné tělíčko hlodavce.
Jak dlouho ještě mohli vydržet čekat? Od nynějška by se o tom s nimi musel přít každou denní i noční hodinu, čtyřiadvacetkrát denně je úpěnlivě prosit a vědět, že druhý den to začne nanovo. Měl je snad uzamknout na dva západy do uzavřeného kupé? Stejně by to k ničemu nevedlo. Kdyby tu byl sám, bez Jdriena, na nic by nečekal. Lady Diana ho potřebovala kvůli svému velkému dílu, tunelu vedoucím pod ledem od jižního k severnímu pólu. Tunel se podobal žebroví listu nějaké fantastické rostliny. Ze společného stonku se vydělovaly stovky chodeb a vydávaly se za nejrůznějším bohatstvím země, do starých dolů, k řekám, které podle všeho stále ještě tekly tam, kde se podzemní teplo vyrovnávalo s vnějším chladem, k bohatým zásobám zmrazených potravin, obilným silům, k dávno ztraceným technologiím, podnikovým archívům, plánům strojů, které po lunární explozi už nikdo nikdy nedokázal znovu postavit.
Těsně vedle sebe zaslechl sotva znatelný skřípot. Leknutím až nadskočil, byla to však pouze Yeuze, která ho přicházela vystřídat.
"Takže ještě dnes," řekla.
"Já vím."
Když usrkával horkou kávu, stále se ještě třásl zimou. Snědl trochu kaše ze sušené zeleniny, i když mu v této chvíli bylo úplně jedno, co vlastně jí.
Jdrien si hrál na nástupišti s rackem a vypadalo to, jako kdyby mu stále něco vyprávěl. Ptákovi se podařilo proklouznout do změti trosek, aby se v nich se svým přítelem setkal a Lien měl stále větší strach, že na sebe přitahuje stále víc pozornosti.
V laboratoři pokračoval v prozkoumávání všeho, co jen mohl odnést z obřího velrybího těla. Blahopřál si k nápadu, že odstranil vše, co připomínalo buňky, ve kterých žili velrybí lidé. Nezůstala po nich sebemenší památka a pokud by hlídkový člun Lady Dianu dojel až tam, vojáci by našli pouze proděravělé nestvůrné velrybí tělo, teď už jistě o hodně menší vzhledem k nenasytné žravosti dravců. Teď už z velryby zbývá pouze několik ohlodaných kostí a možná trochu cárů masa.
Do kupé náhle vtrhl Jdrien. Lien ještě oknem stačil zahlédnout vzdalujícího se mořského racka.
"Někdo tady je," vykřiklo dítě, které jen stěží popadalo dech. "Je to muž a určitě něco slyšel."
"Poslední dny jsi přece nic necítil."
"Ne. Nikdy."
"Co dělá Yeuze?"
"Viděla ho také, ale nemůže nic dělat. Je na to příliš pozdě. Prochází se po zbořeništi a má u sebe speciální pušku."
"Mohl by to být přenosný laser?"
"Zbraň má v sobě integrovaný obvod a tak mohu jeho přibližování sledovat."
"Můžeš jeho funkce zablokovat?"
"Ještě tomu systému úplně nerozumím, ale pokusím se o to."
Náhle byl před nimi. Byl to námořník Panamerické flotily, oblečený do bílé kombinézy s veškerým nejmodernějším vybavením. Spatřil vlak, nevypadal však nijak překvapeně. Určitě se domníval, že tady byl zasypán v nahromaděných troskách.

22

První věc, které si povšiml, byl zápach velrybího oleje. Táhl se za Harpunáři kamkoli se vydali, často ho bylo plné celé město, když tam přitáhli utrácet peníze na svých zhýralých flámech, trvajících nezřídka i dlouhé týdny. Při oficiálních recepcích, navzdory jejich svátečnímu oblečení, nákladným kožešinám i drahým oděvům ohrnovaly jemné dámy svoje nosíky, pokaždé, když byly donuceny si s některým z těchto chlapíků zaskotačit. Když vlak v jedné ze zimomřivých malých stanic ve stokilometrové rychlosti prudce zabrzdil, Kid téměř ztratil vědomí. Vstal a šel otevřít dveře. Stále si ještě utíral krev řinoucí se mu z čela, když mu těžký zápach sevřel hrdlo. Okamžitě pochopil. Bez okolků se ho zmocnily

čísi neohrabané ruce, surově ho vyvlekly z vlaku a vrhly doprostřed kroužku lidí. Měl čas povšimnout si pouze světlých kožichů, harpun a drsných obličejů.
"Jste naším zajatcem, Kide. Teď poroučíme my." Nic neříkal a nepokusil se o sebemenší protest. Měl co dělat s pouhými poskoky, kteří ho vůbec nezajímali. Určitě bude předveden k Yalovi a tam snad dostane možnost hovořit, hrozit i vyjednávat.
"Strčte ho do našeho vlaku. Musíme rychle zpátky." Golu vůbec nenapadlo, že by se mohli vydat tak daleko za město a tam ho zajmout. Očekával je ve městě a tam samozřejmě udělal vše, aby harpunářům v průjezdu zabránil. Byl vynikajícím a čestným policistou, nicméně chyběla mu představivost. Kid si sliboval, že z toho vyvodí důsledky, pokud se ovšem ze zajetí dostane se zdravou kůží. Věděl, že lstivý člověk se velice rychle stává nebezpečným. Spolu s desítkou harpunářů ho usadili v nákladním vagónu. Na zlomek vteřiny, než se zavřely dveře, mohl spatřit i železniční personál uvězněný v mobilní kanceláři. Hodili na něj nějaký zapáchající kožich, ve vagónu nebylo právě teplo. Beze slova se posadil do kouta a zavřel oči.
Představoval si co udělá, jestli se bude moci znovu ujmout vlády. Část obyvatel hlavního města bude deportována, město samé bude rozděleno na čtyři sektory, a domy budou připoutány k silným strojům. Jako trest za to, co ho potkalo, Kaempolis rozčtvrtí. Jedna jeho část půjde k Titanopolisu, druhá na sever, třetí na jih, k čemuž postaví i novou síť, a konečně poslední bude směrována k Amertume Station. Kaempolis prostě přestane existovat. Zničí dokonce i spojovací uzly sítí a přemístí je dvě stě až tři sta kilometrů směrem na východ. Rozebere uzel vedoucí k Amertume Station a přesune ji více na sever. Všechny lidské trosky, svárlivci a závistivci zůstanou zablokovaní ve své vlastní špíně. Nebude s nimi mít žádné slitování.
"Máš žízeň, skrčku?"
Jak dlouho už? Jak dlouho se ho nikdo neodvážil takto oslovit? Jeho žena Miele ho v posledním období jejich společného života nenáviděla kvůli jeho práci pro Společnost. Ta však už byla mrtvá. Už celé roky se nikdo neodvážil jednat s ním tímto způsobem.
Vysoký a urostlý velrybář mu podával izotermickou polní láhev, podle všeho naplněnou alkoholem, ve kterém nechávali máčet pálivou papriku.
"Tak budeš pít nebo ne, ty zmetku?"
Usmál se, natáhl ruku, uchopil láhev a jedním pohybem vychrstl její obsah na harpunáře. Silný alkohol ho zasáhl přímo do očí. Zasténal bolestí a vyrazil s rukama napřed, jako kdyby chtěl Kida zaškrtit. Nakonec ho museli přivázat, dali mu však už pokoj. Uměli ocenit, když někdo, kdo měří pouze metr deset, prokáže takovou sebevražednou odvahu.
Vzpomněl si, že se dříve s mnohými z těchto mužů i přátelil. Většina z nich ani dobře nevěděla o koho jde, věřili pouze tomu, co jim říkali jejich vedoucí a zvláště Yal, jemuž bohatství pořádně zamotalo hlavu. Byli přesvědčeni o tom, že si za svoje peníze mohou koupit cokoli, dokonce i vládu nad celou společností. Přesně tak to ostatně chodilo jinde. Kupovaly se balíky akcií a jejich prostřednictvím se mohla prosazovat politická vůle. Skutečnost však byla přece jen trochu jiná. Lady Diana vlastnila rozhodující většinu, stejně tak jako představitelé Transevropské. V Sibiřské zase vládlo tajemné konsorcium, jehož akcie nebyly veřejně na prodej. On, Kid, harpunářům nákup cenných papírů zakazoval a oni se mu teď za to mstili.
Vlak nedojel až do Kaempolisu, ale odbočil už před ním. Blízko odtud ho měla čekat eskorta, která se teď již jistě začínala znepokojovat. Vezli ho do svých velrybářských zařízení. Yal vůbec nebyl hloupý. Nechtěl nic riskovat ve městě, které pro něho a jeho lidi skrývalo četné léčky. Na svém území byli zcela soběstační jak v energii, tak v potravinách. A jak mu říkal Gola, nechali si sem dokonce přivážet i ženy.
Kid podle odlišného pohupování okamžitě rozpoznal, že vlak jede po jiné trati. Znal jako svoje boty tu svoji proklatou Koncesi, rozkládající se na miliónech čtverečních kilometrů. Byla větší než Sibiřská i Panamerická. Ale všude se táhl jen mořský ledovec, ukrývající pod sebou zrádný oceán. Byl však jejím ředitelem a toto pomyšlení ho posilovalo a zároveň naplňovalo srdce smutkem. Bude se bránit jak jen to půjde, povolí pouze až to bude nezbytně nutné. Bude se snažit je unavovat svými argumenty i svými sliby, odvoláváním vlastních slov i kličkováním. Dobře znal Yala, který byl přece jenom o něco jemnější a inteligentnější než většina harpunářů, ale ne o mnoho.
Vlak se ponořil do pozic harpunářů. Byla to opravdová pevnost. Policie neměla žádnou možnost sem proniknout, ani s pomocí laserů nebo rychlopalných kanónů. Gilda byla opravdovým státem ve státě. Vždy to věděl, ale nikdy se k této skutečnosti nemohl tak zblízka přiblížit a dotknout se jí.
Konvoj zůstal stát na místě, nikdo se však ani nepohnul. Zůstal dál sedět ve svém koutě. O kus dál ještě ošetřovali člověka, kterému předtím vylil do obličeje alkohol. Měl popálené oči, mluvilo se o tom, že ho přenesou na ošetřovnu. Čekání se protahovalo. Pochopil, že tak chtějí zkoušet pevnost jeho nervů, jako kdyby tak mohli ovlivnit člověka schopného vybudovat na mořském ledovci mocné impérium.

23

Policejnímu veliteli se rychle doneslo, že Kidův zvláštní konvoj někde na poslední stovce kilometrů zmizel. Nebylo těžké si domyslet, co se vlastně událo. Harpunáři se vzdali svého plánu zaútočit na město a s rukojmím se zabarikádovali ve své stanici. Ve městě v této chvíli neexistovala žádná legální moc. Golovy pravomoci sahaly pouze do bezpečnostní oblasti, ale ani o píď dále.
Nepokoj na nástupištích se pomalu uklidňoval. Harpunáři už odjeli a lidé dost dobře nevěděli, co vlastně mají dělat. Nadále panovalo rozhořčení nad aférou Wark. Večerní vydání novin přinášela další a další nekontrolovatelné informace, Gola v nich ovšem nacházel méně ostrých výpadů. Všechny noviny pozorně pročetl a pomyslel si, že

obyvatelstvo bude jejich obsahem trochu zklamáno. Nenašel tam nic nového, pouze Kidovo prohlášení o tom, že Wark během své dlouhé a vyčerpávající práce na severu mořského ledovce prodělal mimořádně těžký duševní otřes.
Snaží se z něho udělat blázna? Jedině šílenec by se mohl opovážit porušit Dohody z NY Station, uvědomil si Gola a v duchu uznal, že to není vůbec špatná myšlenka.
Stále bedlivě sledoval situaci ve městě a udržoval nepřetržité spojení s "vládou". Úředníci se netajili se svými obavami. Všude panoval poměrný klid, pouze do ulic vyšlo o poznání více lidí než obvykle.
Najednou si někdo povšiml, že teplota vytápění klesá. Někteří se vrhli k malých kontrolním stanicím, ukazujícím teplotu, hygrometrický stupeň a tlak a také sebemenší porušení pevnosti ledového krunýře.
Gola vyslal jednoho ze svých mužů pro nejnovější zprávy. Policista si mezi lidmi nakupenými okolo malých sloupků jen s velkými obtížemi klestil cestu.
"Deset stupňů. Normálně by v tuto hodinu mělo být takových osmnáct."
Gola zavolal vládu. Nikdo tam o ničem nevěděl a stejné to bylo i na pomocné stanici.
"My máme na starosti pouze poruchy na elektrické síti. Napájíme také sítě ochlazující ledovec, abychom bránili jeho narušení.
Raději se vrátil k vládní budově a zavolal Titanopolis. Hlavní inženýr tepelných zařízení mu řekl, že u něho je všechno v pořádku, že ovšem navázal spojení s vedlejší stanicí tepelného oživení.
"Vodu ohřívá baterie tepelných čerpadel," připomněl Gola svým lidem. "Možná má jedna z vedlejších stanic poruchu."
Sám tomu však nevěřil. Telefony zvonily, dálnopisy se vršily jeden na druhý, stejně tak jako rádiové zprávy. Lidé byli stále nervóznější. Teplota poklesla o další dva stupně.
"Jestli to tak půjde dál, skončí to moc špatně," prohodil velitel hlídky a znepokojeně pozoroval srocování obyvatelstva. I v jednotlivých domech si lidé začínali uvědomovat, že se děje něco znepokojivého. Právě se chystali ulehnout, když tu náhle začali pociťovat nesnesitelnou zimu.
"Osm stupňů," oznámil někdo. "Vypadá to, že voda už není vůbec ohřívána."
Titanopolis konečně oznámil, o kterou stanici se jedná.
"Příkaz dal osobně Kid," prohlásil hlavní inženýr. "A bude velice obtížné přesvědčit pracovníka ve službě o opaku. Neustále tvrdí, že rozkaz k znovuzapojení čerpadel může dát opět pouze ředitel."
"Situace je stále horší a horší," řekl Gola. "Je naprosto nutné, aby se voda co nejdřív dostala na svou obvyklou teplotu. Dosud jsem byl pánem města já. Pokud se ale vytápění neobnoví, bude všechno jinak a harpunářům postačí jen tak si přijít a všichni je přivítají s otevřenou náručí."
"Musíme tam někoho poslat."
"Je to odtud příliš daleko. Cesta trvá nejméně hodinu."
Spojil se se službu konajícím inženýrem, ten se však obrnil ve své umíněnosti.
"Tak to povězte řediteli. Ať mi zavolá on. Slíbil, že zatelefonuje, až bude možné čerpadla opět zapnout."
"Kid není v současné době schopen se s vámi spojit."
"Nevím, proč bych vám to měl věřit. Možná kujete pikle za jeho zády. Já osobně toho muže podporuji. Práce, kterou v koncesi vykonal, zasluhuje…"
Gola zavěsil. Naštěstí stále fungovala elektřina. Přiblížil se k oknu a zadíval se na rozlehlé náměstí rozkládající se pod ním. Srocoval se tam hlučící dav. Neměl dost lidí k tomu, aby je přivedl k rozumu. Sice se mu podařilo dostat z města Beltupy, nemohl však udělat to samé s dalšími desítkami tisíc rozzuřených obyvatel.
"Někoho bychom tam přece jenom poslat měli," trval na svém jeho náměstek. "I kdyby vypukly nepokoje, návrat tepla by je uklidnil."
"Během hodiny může také dojít k nejhoršímu," uvažoval nahlas Gola. "Ale budiž, pošlete tam pár chlapů. Když bude zapotřebí, věřím, že toho horlivce, který tam drží službu, nějak přesvědčí."
Zaposlouchal se opět do hlášení přicházejících od hlídek i z pevných stanovišť. Jedna z hlídek byla poblíž hlavního nádraží zablokována a nemohla se hnout z místa. Poddůstojník se ho dotazoval, zda mají sáhnout k použití zbraní.
"Především zachovejte klid a rozvahu."
Zavolal přednostovi nádraží a ten mu přislíbil vyslání protipožární lokomotivy proti demonstrantům.
"Potom se opět stáhnete do nádraží."
Teplota znovu poklesla o jeden stupeň a Gola se ptal sám sebe, na kolik stupňů bude muset teplota vystoupit, aby se ti lidé nakonec rozešli domů, lehli si do postele a přikryli se až po uši elektřinou vyhřívanými dekami. Šly vždycky velice dobře na odbyt, na rozdíl od radiátorů. Gola toho na chvilku zalitoval.
"Od opery jsou hlášeny potyčky. Jsou slyšet výstřely. Zprávy nemáme od hlídky, ale z pevného stanoviště."
Gola proklínal sám sebe. Eskortu pro Kida měl vyslat o hodně dřív. Vůbec nepředvídal další vývoj událostí.
"Převezmete moc?" zeptal se ho zčistajasna sekretář Společnosti, který právě vešel do místnosti. Vykonával něco jako funkci ministra zdravotnictví.
"Moc? O jaké moci to mluvíte?" odpověděl rozzuřeně.

24

Jdrien se snažil vniknout do vojákova mozku. Vetřelec vypadal nervózně a neustále se okolo sebe podezřívavě rozhlížel.
"Cítí, jak na něho útočí tvoje myšlenka."
"Blíží se. Všiml si zvýšené teploty a teď chce vědět, co za tím vězí. Určitě zaslechl i nějaký hluk. Zatím nemyslí na vlak,

ale pouze pozoruje změť starých vagónů."
"Zabiju ho," vyrazil se sebe Lien.
Dítě se zachvělo.
"Není tady sám. O kus dál je celá hlídka a také nějaký velký člun. Měl jsi pravdu, neodjeli."
"Co je s Yeuze?"
"Neustále jí opakuji, aby zůstala na svém místě. Hrůza jí však ochromuje natolik, že mým vzkazům nerozumí. Nebo možná stále ještě trucuje."
Lien dobře věděl, že v případě nutnosti vojáka i všechny ostatní odpraví. Pokud tu zanechali jediný hlídkový člun, musel by zlikvidovat šest až osm mužů. Sám kdysi na takovém plavidle sloužil. Pokud se ovšem Lady Diana rozhodla nechat tady velký návěštní člun, nemohl na něco podobného ani pomyslet.
"Není nutné ho zabíjet," řekl mu Jdrien, "dosáhnu toho, aby odešel."
"Ale on se vrátí."
"Možná ne."
Jdrien se soustředil a znatelně pobledl. Jeho tvář se zkřivila námahou. Těžce oddychoval, z čela mu crčely čůrky potu a zpocené vlasy se mu lepily na kůži. Lien svého syna i vojáka napjatě pozoroval. Byl to vlastně námořník, protože místem jeho služby byla flotila. Součástí flotily je pak vše, co jezdí po mořském ledovci. Tak je tomu alespoň v Panamerické. V Transevropské jezdí flotila po vnitrozemském ledovci, a disponuje obrněnými bojovými jednotkami i mocnou výzbrojí. Zbytek je potom součástí železniční policie. V každém případě ovšem šlo o muže ve zbrani a Lien k němu nepociťoval nejmenší důvěru.
"Hotovo," hlesl Jdrien.
"Co mu říkáš?"
"Zaplavuji jeho mozek těmi nejohyzdnějšími obrazy. Namlouvám mu, že se ledový krunýř chystá co nejdříve prolomit, že neuniknou svému osudu jinak, než že okamžitě vezmou nohy na ramena a zastaví se až stovky kilometrů daleko odtud, protože tady jsou přímo v pásmu zlomu."
"On ale neodchází."
Možná, že je ochromený hrůzou. A nebo to nefunguje. Jdrien byl ale přesvědčen o opaku.
"Nechám toho," pronesl Jdrien skomírajícím hlasem, "asi omdlím."
"Zastav to," zavolal na něho zneklidněným hlasem Lien.
Dítě si lehlo na zem a dlouhou chvíli se nehýbalo, jako kdyby už nedýchalo. Lien se k němu naklonil, přiložil mu ruku na hruď a pocítil rychlý tep jeho srdce. Když po chvíli opět vstalo, voják se zničehonic vydal na bezhlavý úprk. Chtěl se vyhnout nějakým železným troskám, a zachytil se o ně svojí kombinézou. Ta to sice vydržela, nicméně i to zvýšilo jeho paniku. Po chvilce jim kdesi v rozvalinách zmizel z dohledu.
Lien vzal dítě do náruče, jemně ho uložil na lehátko, osušil mu čelo a přikryl ho dekou. Chvělo se zimou. Během uplynulých několika minut ze sebe muselo vydat tisíce kalorií. Vyvinout myšlenkový tok nevídané síly.
"Zdálo se mi… myslela jsem, že na té příšerné hlídce umřu strachem a zimou. Neodvažovala jsem se ani nadechnout, protože to prokleté železo příšerně skřípalo a všechno se na vítr svádět nemohlo…"
"Jdrien mu musel nahnat pořádný strach. Probudil v něm dávnou zapomenutou obavu z mořského ledovce a z hlubin oceánu."
"To jsem pochopila. Byl téměř šílený. Už jsem se bála, že okolo sebe začne bezhlavě pálit. Pět set metrů od nás je hlídkový člun."
"Je to návěštní loď?"
"Moc jsem toho neviděla. Pouze čtyři námořníky, kteří z ní vystoupili."
"Snad je ten voják přesvědčí, že ledovec musí každou chvíli puknout."
Zničehonic se rozesmál. A potom, aniž by na něco čekal, odebral se Lien do podpalubního skladiště a přinesl několik výbušných patron.
"Když je dobře rozmístíme, nebudou pochybovat o tom, že vypukla velká katastrofa a že se nezadržitelně propadáme do mořských hlubin. Cožpak právě toto není osudem legendárním měst, už od dob bájné Atlantidy?"
Yeuze nebylo jasné, čemu se tak směje. Nikdy neslyšela vyprávět ani o Atlantidě, ani o zmizelých městech.
"Výbuch by měl největší efekt u zdi ledového amfiteátru. Rizika omezíme na minimum a přitom to na námořníky, ztracené na tisícikilometrové ledové pláni, musí zapůsobit přímo děsivě."

25

Byly asi tři hodiny ráno, když se dveře jeho kupé náhle rozevřely. Do nákladního vagónu, tvořícího součást mobilního domu, ho bez jakéhokoli vysvětlení přemístili okolo půlnoci. Příšerně to tu zapáchalo velrybím olejem. Natáhl se na jediném lehátku, které tu našel. Nemohl se přitom ubránit pocitu, že kožešinová přikrývka je skrz naskrz nasáklá tukem. Stejné to bylo i se sklenkou, ze které se přinutil vypít trochu vody.
Do místnosti vstoupili dva muži, beze slova položili na stolek přenosný televizor, zapnuli ho a zase odešli. Kid spatřil záběry z Kaempolisu a okamžitě pochopil, proč mu je ukazují. Vypadalo to, jako kdyby všichni jeho obyvatelé vyšli do ulic. S vytřeštěnýma očima sledoval tisícihlavé demonstrace a potyčky s pořádkovými silami. Vládní budova byla obklíčena ze všech stran. Daleko vážnější boje se však odehrávaly v okolí hlavního nádraží. Viděl zraněné železničáře, lynčované rozlíceným davem. Lokomotivy vybavené vodními děly chrlily na demonstranty teplou vodu. Pára stoupající z mokrých oděvů zhoršovala kvalitu obrazu a nástupiště z umělé hmoty dostávala podivuhodně barevný

nádech. V této chvíli už teplota poklesla pod bod mrazu.
Televizní reportér právě vysvětloval, že záběry byly natočeny těsně před půlnocí a že v této chvíli už televize může těžko pořizovat další, protože několik kameramanů bylo napadeno a zraněno.
Následovaly krátké rozhovory s nejrůznějšími osobnostmi. Představitel obchodníků rozhorleně prohlašoval, že lid už nebude dál tolerovat výstřednosti správní rady. Warkova aféra je podle něho pouhou kapkou vody, kterou přetekl pohár. Obyvatelé prý požadují přísnější postup vůči všem zrádcům. Protestoval také proti stále rostoucí produkci tuleního oleje, určeného výhradně na vývoz. Kaempolis jako tranzitní město z něj nemá žádný finanční přínos. Jeho prosperitu prý dělá pouze olej velrybí.
Kid nevycházel z úžasu. Poprvé poznával spolky, které vznikly bez jeho vědomí a na které ho Gola nikdy neupozornil. Asociace na obranu toho či onoho, kluby na ochranu čistoty lidské rasy, liga ctnosti za zákaz nahoty, což byl zakuklený způsob boje proti Zrzavým, unie pro volný oběh peněz, což byla mimochodem věc, o které sám dlouho snil. Takže tohle byla demokracie, kterou chtěl postupně zavádět. Nikdy však neuměl vytvořit silnou stranu, prosazující jeho myšlenky. Teď na něho útočily mnohé groteskní skupinky, které s neutuchající aktivitou podkopávaly jeho postavení.
Nakonec dostal slovo jeden z harpunářů, člen Gildy, tvrdící o sobě, že zastupuje samotného Yala. Měl talent pódiového řečníka. Citoval čísla o Kidových železničních podnicích, dokazoval, že stavba východního viaduktu pohlcuje třicet procent zdrojů Společnosti a že neméně nákladná rekonstrukce Sítě 160. poledníku upřednostňuje pouze společenství obyvatelstvu hlavního města nepřátelská. Což prý bylo důkazem toho, že ředitel Společnosti Kaempolisany pohrdá.
Kid se jenom pousmál. Bylo to poprvé, kdy obyvatele města někdo nazval tímto jménem. Bylo o poznání slavnostnější a důstojnější, než slovo Kaem, které všichni s opravdovým pohrdáním používali.
Harpunář měl ovšem pravdu, když hovořil o Kidově podezřívavosti vůči městu. Nikdy mu nedůvěřoval a nyní za to bude muset draze zaplatit. Nikdo se teď nepostaví na jeho obranu, možná s výjimkou několika málo intelektuálů, univerzitních profesorů, vědců a odborových předáků. Stačilo o něco zvýšit mzdy a podřídí se jakémukoli vedení.
Vtom se na obrazovce objevil Gola. Seděl ve své kanceláři ve spirále, což už samo o sobě bylo výjimečnou událostí. Byl upjatý a studený, jako kdyby probíhající události nic neměnily na Kidově legitimitě.
"Naše pozice budeme bránit až do konce. Rozkazuji demonstrantům, aby opustili prostor nádraží. Přesně za hodinu budeme nuceni přijmout ta nejostřejší opatření."
"A co teplota?" zeptal se reportér. "Klesla už přece pod bod mrazu."
"Děláme, co je třeba. Jedna z podpůrných stanic tepelného oživení má jisté problémy, nicméně do rána bude její provoz obnoven."
"Je nějaká souvislost či snad dokonce zřejmý záměr mezi nynějšími nepokoji a poklesem teploty?"
"Jedná se o nijak spolu nesouvisející incidenty," odsekl Gola.
Kid se na chvíli nemohl ubránit úsměvu. Přestože byl Gola donucen lhát, neztrácel nic ze své sebejistoty. Současně mu došlo, že pracovník podpůrné stanice asi dělá potíže a nechce přijmout žádný protirozkaz, který není vydán přímo jím. Okamžitě vytušil, že mu to v nadcházejícím vyjednávání může pomoci.
Televizní vysílání ho mělo psychologicky připravit na předání moci. Chtěli mu dokázat, že se město jako jeden muž vzbouřilo proti jeho metodám vlády. Zapomínali však, že je majitelem dostatečné většiny akcií pro řízení Společnosti. Podle Dohod zůstával ředitelem a byli to ti ostatní, kdo porušovali zákon. Na druhé straně by ovšem komise v těchto odlehlých končinách nemohla zasáhnout. Svá rozhodnutí by mohla učinit až po několika měsících a nikdy by ani nevešla v platnost. Celý rok by trvalo, než by začala platit nejúčinnější opatření, tedy bojkot a ekonomická blokáda.
Pomalu usínal, přestože program nadále pokračoval. Vtom pro něho přišli. V duchu si pomyslel, že je předváděn před nějaký tribunál, Gilda měla pro řešení disciplinárních sporů svůj vlastní soudní dvůr. Dovedli ho však do prostorného vagónu, ve kterém Yal a půltucet dalších harpunářů sledovali televizi a popíjeli přitom horké nápoje.
"Posaďte se sem do křesla, Kide. Dáte si čaj? Nebo grog? Máme tu i horkou polévku."
"Tak tu polévku," řekl Kid a pohodlně se usadil. Jeho krátké nohy zůstávaly viset nad hustým kobercem, rozprostřeným na podlaze. Nikdo se mu však neposmíval. Tito lidé představovali správní radu Gildy a navzdory příznivému vývoji událostí vůbec nevypadali jako vítězové. Dobře si uvědomovali, že jejich činnost je nezákonná a že všechny trumfy nadále drží v ruce Kid.
Yal počkal, až Kid dojí a potom promluvil.
"Nařídil jste podpůrné stanici tepelného oživení, aby zastavila stroje a vyčkala na vaše další rozkazy. Město se nebezpečně prochlazuje. Zatím nevyvracíme tvrzení, že jde o náhodný incident. Velice snadno však můžeme dokázat, že rozkaz vyšel právě od vás."
Kid se jen usmíval a zatím nic neříkal.
"Ten chudáček inženýr, který tam náhodou má dnes v noci službu, odmítá jiné rozkazy, ať už od Goly nebo kohokoli jiného. Svoji stanici totálně izoloval tím, že zablokoval všechny výhybky. Neustále opakuje, že chce hovořit pouze s vámi. Máme tady telefon, takže se s ním snadno můžete spojit. Jakmile začne teplota opět stoupat, lidé ve městě se uklidní a nakonec se pokojně rozejdou."
"Já si to nemyslím," řekl Kid. "Budou na znovu zahřátých nástupištích oslavovat své i vaše vítězství. Nepočítejte se mnou."
Yal se zachmuřil.
"Škodíte tím pouze sám sobě. Nikdy vám to neodpustí."
"Co se dá dělat. Vy mě ale teď osvobodíte a zavoláte Golovi, aby pro mně přijel i s eskortou. Vrátím se do spirály a odtud, samozřejmě pokud se lidé v klidu rozejdou, dám rozkaz k opětnému zapnutí čerpadel."

"Snad si nemyslíte že teď, když vás máme v hrsti, na něco podobného přistoupíme?" promluvil jeden z přítomných mužů, jehož jméno si Kid nestačil zapamatovat.
"Pokud budete rozumní, tak ano. Když nedosáhnete toho, aby se opět začalo topit, ztratíte veškerou prestiž."
"Stačí jedno komando deseti chlapů a mašiny se znovu rozjedou."
"Ten inženýr bude mít spoustu času na to, aby je předtím vyhodil do vzduchu. Nebudete je moci nahradit. Skladiště jsou v Titanopolisu a dobře víte, že tam stojí pevně za mnou."
"To není tak jisté," skočil mu do řeči Yal. "I na tuto eventualitu jsme mysleli. Už několik týdnů tam máme i svoje lidi."
Kid nevěděl, co odpovědět. Jak se už jednou mohl přesvědčit v případě oněch různých spolků a seskupení, nebyl vždy nejlépe informován.
"V každém případě vám instalace nových čerpadel zabere několik dní. Inženýři se vašim rozkazům nepodřídí."
"Pohrdají námi, protože jsme nevzdělaní, je to tak?" ozval se další z účastníků.
"Neobejdete se bez nich."
"Každý se dá nahradit. V Amertume Station jich čeká spousta na naše zavolání. Doposud jste je odmítal, protože jste se obával vzrůstu nezaměstnanosti, my však máme k dispozici seznamy plné lidí, kteří za mnohem menší peníze udělají rádi jakoukoli práci. Ušetříme Společnosti výdaje a stlačíme dolů taxy."
Yal nepřeháněl. Kid věděl, že v Amertume Station na příležitost nečeká pouze spodina bez vzdělání. Pouze si to namlouval, aby se nějak vyrovnal se svým svědomím.
"Jeden milión dolarů, Kide," pokračoval Yal. "Milión dolarů a zvláštní vlak, který vás doveze do té malé společnosti, ze které pocházíte. Tam budete moci vaše originální myšlenky dál klidně rozvíjet. Budete mít peníze na investování. Přeprava mrtvol do Afrikanie a do Panamerické pořád slušně vynáší. Bude vám tam líp. Tady je pro řízení Společnosti zapotřebí mužů, jako jsme my."
"Milión dolarů za moje akcie, myslel jste to tak?"
"Přesně tak. Budou vyplaceny v zahraniční bance podle vašeho výběru, dokonce i v malé bance vaší Kid Company."
Byly chvíle, kdy unavený a deprimovaný Kid opravdu pomýšlel na tuto maličkou Společnost, kterou odkoupil za pár drobných, jen aby zachránil Miele a Jdriena, zadržované v Sibiřské. Malá Společnost přesto fungovala docela dobře, zásluhou přepravy tisícovek mrtvých těl z dolů v India Station a stok v Bengali Station. Její činnost pak doplňovala doprava ryb. Nebylo to nic příjemného, ale v dobách svých začátků přijímal cokoliv s výjimkou obchodování se Zrzavými.
"Je to čestná nabídka," doplnil Yal.
"Moje akcie mají hodnotu nejméně tří set miliónů."
"A jakou hodnotu má váš život?"
Kid na něho pohlédl.
"Můj život je tady, ve Společnosti mořského ledovce. Raději ho obětuji, než abych tuto Koncesi ztratil. Nezůstali mi žádní přátelé, žena, nikdo. A vy mě chcete připravit i o to jediné, kvůli čemu mám ještě chuť žít?"
Rozhostilo se všeobecné ticho. Jeho nečekaná neoblomnost na všechny učinila velký dojem.

26

Exploze měly větší účinek, než očekávali. Otřesy i následná tlaková vlna způsobily opravdovou katastrofu. Lien nechal explodovat pouze nejmenší nálože, nemohl však vědět, v jakém stavu je mořský ledovec. Nepředpokládal, že by se před vyděšenými zraky posledních námořníků, zanechaných tady Lady Dianou, během jediného okamžiku ponořila do vod Tichého oceánu celá velká část města. Sledoval, jak se bortí zrezivělé pilíře v jihovýchodní zóně. Pád několika tisíc tun ledu a trosek do vody vyvolal třímetrovou vlnu, která předtím, než zmrzla, smetla vše do vzdálenosti jednoho kilometru. Posádka ve zmatku naskákala do svého člunu a ihned vyrazila na východ, v šíleném strachu, že se jim ledovec rozlomí pod nohama.
Lien Rag, Yeuze a Jdrien nebyli na své pozorovatelně schopni jediného slova.
"Odjíždějí," ozvalo se nakonec dítě. "Nikdy se sem už nechtějí vrátit."
Mysl Liena Raga však byla zaměstnána již něčím zcela jiným. Trať mířící k Západní síti Raka nadobro zmizela pod tunami ledu a železa. Výbuchy uvedly naráz do pohybu vagóny, které tu bez pohnutí stály po celé století. V cestě jim teď stála neodstranitelná změť trosek. Byli odříznuti od všech možností úniku, protože tratě vedoucí východním směrem byly zase pokryty zmrzlou vlnou, vysokou několika metrů.
"Všechno je pryč," zašeptala Yeuze. "Teď jsme sice skvěle chráněni proti nevítaným hostům, ale také se odtud sami nikdy nedostaneme. Nebo alespoň ne dříve, než za rok."
"Můžu ty trosky vyhodit do vzduchu…"
"A vyvolat tak další katastrofu."
"Pojďme za Paviem," řeklo dítě, které nemyslelo na nic jiného.
Na Jdrienově hlavě se usadil racek, vylekaný explozemi.
"A co když utrpěla škody i jeskyně?" řekla tiše Yeuze.
"Mlč."
"Já ti přece nic nevyčítám. Museli jsme je nějak dostat pryč."
"Nálože přece nebyly tak silné."
"Město se nachází v nestabilním pásmu, a jeho dávní obyvatelé všude pod ním vyhloubili příliš mnoho podzemních chodeb."

Lien Rag beze slova pozoroval nesmírnou spoušť. Na obzoru ztěžka supěl malý hlídkový člun, mířící ke své mateřské společnosti. Z komína stoupala oblaka páry připomínající obrovská vejce. Po příjezdu budou námořníci všude vykládat nejhrůzostrašnější historky, ke kterým si sem tam ještě něco přidají. Po celá dlouhá léta se sem už nikdo jiný neodváží. Pokud ještě Lady Diana uvažuje o nějaké anexi, bude se muset svých plánů brzo vzdát, protože nenajde žádné dobrovolné kolonisty. Pokud by sem ovšem neposílala lidí násilím.
"Tak pojď," řekla Yeuze.
"Přijdu za vámi."
"Jdeme za Paviem?" zeptalo se dítě.
V této chvíli nebyl Jdrien žádný zázračný tvor, žádný malý bůh, ale pouze stejně neodbytné dítě jako každé jiné. Lien často zápolil s chutí vrazit mu pořádný pohlavek.
"Později."
"Nemusíme se bát, podzemní chodby výbuchy nepoškodily," předal mu přímo do mozku Jdrien. "Máš strach, že jsi je zničil, co?"
"Tak dobře, jdeme."
Ze všeho nejdřív teď potřeboval být na chvíli sám. aby se pokusil nějak se dostat z deprese. Neměl tušení, co by mu vlastně mohlo v této situaci pomoci, proč by měl vůbec dál žít a pokračovat v jejich titánské práci, proč by vlastně měl doufat a věřit tomu, že je stále k něčemu dobrý, že není odsouzen k prožití všech svých zbývajících dní a let v tomto ztraceném městě spolu s Yeuze a Jdrienem.
"Ale co," řekl si nakonec, "vždyť tahle Společnost vlastně není tak špatná. Je tu se mnou krásná a smyslná žena a nadaný syn. Kolik otců by něco podobného přivítalo, kolik manželů by si spokojeně mnulo ruce?"
Proč by ho vlastně nemohl život Robinsona prožívaný spolu se svojí rodinou uspokojovat? Bez tlaku společnosti bude jejich rodinný život určitě šťastný. Mohli si žít podle svého, bez žádných omezení a tabu. Dokonce bez pupeční šňůry pojící je s kolejemi. V okamžiku, kdy dospěl do tohoto stadia uvažování, pocítil v sobě opět plíživý strach.
Skoro se za Yeuze a Jdrienem rozběhl. Právě si vařili čaj a připravovali něco drobného k zakousnutí. Byl šťastný, že jejich malá skupinka drží tak pevně pohromadě, hmatatelně cítil jejich teplo.
Pustil se do jídla, když tu se náhle Jdrien uvelebil Yeuze na klíně.
"Jsi tak nešťastná," šeptal jí. "Neboj se. Uvidíš, že se z toho nakonec nějak dostaneme."
Pohladila mu hlavu a dala se do tichého pláče. Lien Rag ztuhl. Ten malý dareba využíval situace a začal ji pod jemným vlněným svetříkem, kde určitě bylo příjemně teploučko, zamilovaně hladit po ňadrech. Lien musel s nelibostí pozorovat, jak se pod tenkou látkou pomalu nadouvají a formují dvě malé špičky.
"Půjdeme do těch chodeb."
Yeuze si povzdechla.
"Mám všeho dost. Chtěla bych si jít lehnout. Dnes v noci jsem si vůbec neodpočinula. Stále jsem jenom slyšela, jak se ke mně blíží nějaké kroky."
"Tak půjdeme sami se Jdrienem," trval glaciolog na svém.
Dítě se tváří opřelo o její vypjatou hruď a koutkem oka na něho pohlédlo.
"Před chvíli jsi přece nechtěl nikam jít."
"Rozmyslel jsem si to. Rychle, pospěš si."
Vyrazil kupředu a dítě se svým nerozlučným kamarádem rackem ho brzy dohonilo.
"Všiml sis zdi velrybária?"
Lien pokračoval v chůzi, vkročil do vomitoria a potom i do chodby. Pták je nikdy až do podzemí nedoprovázel. Kroužil vždy nad cirkusem a věrně na Jdriena čekal.
Na stěnách se sice objevily nějaké praskliny, tlaková vlna však tuto oblast nezasáhla. Došli na pohřebiště. Dítě se vydalo přímo k výklenku, ve kterém za stěnou z průhledného ledu navěky spočinul starý horník. Liena při pohledu na svého syna napadlo, zda se při každém svém příchodu sem nepokouší pronikat i do jeho duše. A náhle ho přepadla naprosto nesmyslná myšlenka. Nalézal v ní Jdrien vždy jenom nicotu?
Aby této neodbytné myšlence unikl, šel se podívat na výklenky, ve kterých leželo šest lidí - Jonášů, které objevili v mrtvé velrybě. Odvedli dobrou práci. Bratr Petr jim při ukládání šesti hříšníků do ledu pomáhal. Ani při vykonávání poslední služby tvorům, žijícím mimo morální zákony, nevypadal příliš znechuceně.
Zdálo se mu, že jako kdyby Jdrien dnes na tomto místě prodléval déle než obvykle. I když to tu nebylo vyloženě nepříjemné, nebylo tu ani nejveseleji.
"Vrátíme se?"
Dítě jen ukázalo rukou směrem k vodě, narážející tiše na ledový útes.
"Nejdřív půjdeme tam."
Lien Rag se domníval, že mluví o vodní hladině. Jeho syn se ale zastavil na místě, kam připlouvaly velryby, když přiváděly na svět mláďata.
"Co se děje?"
Dítě se začalo měnit, jako kdyby ztrácelo svůj dětský výraz, jeho tvář nabývala na vážnosti. Měl pocit, jako kdyby mu okolo hlavy zasvítila svatozář. A potom náhle asi padesát metrů od břehu začala voda vřít.

27

Hlavní město se utápělo v rostoucím chladu. Podle nejčerstvějších zpráv se teplota pohybovala mezi šesti a deseti

stupni pod nulou, podle konkrétního místa. Lidé na sebe nabalovali další a další součásti oděvu a tvrdošíjně se vraceli ven, na nástupiště, na hlavní třídy. Při hlasitém protestování jim od úst stoupala oblaka páry a pokračovala vzhůru až ke kopuli, kde se srážela do tenké ledové vrstvičky. Stroje nedostatkem tepla přestávaly fungovat, poslušnost odmítaly i některé drezíny určené pouze pro provoz ve městě.
"Jste blázen, Kide, že to necháváte dojít tak daleko. Nemohou to přece dlouho vydržet. Měl byste si to na chvíli zkusit sám."
Nikdy to nebyl Yal, kdo pronášel výhrůžky a kletby, ale pouze někdo ze členů rady. Bylo to velice chytře vymyšleno. Yal se snažil dostat do pozice jediného rozumného účastníka jednání.
"Teplota bude dál klesat. To je k zešílení."
Na hlavním nádraží se lidé rvali o místečko ve vytápěných vagónech, jinde však žádná možnost úniku před všudypřítomnou zimou nebyla. Přetížená elektrická síť začínala pomalu vynechávat. Místní elektrárna nemohla dále využívat parní generátory, ale pouze stroje fungující na velrybí olej.
"Nikdy vám to nemůžou odpustit. V této chvíli vás všichni na smrt nenávidí."
Zesílil zvuk televizoru.
"Smrt Kidovi! Pryč se skrčkem!"
Kid se jen usmíval.
"Mně to nevadí. To, co se teď děje, to by se nemohlo stát v žádné jiné Společnosti založené na diktátu. Demonstranti by sice požadovali více tepla, ale neodvážili by se nadávat svým představitelům. To je přece důkaz toho, že se v nich začíná vyvíjet opravdový smysl pro demokracii. Sice trochu jiným směrem, směrem, který pro mně není nijak příznivý, ale přesto tu je."
"On je snad namazaný. Má snad radost z toho, jak ho tam nenávidí."
"Je chytřejší, než si všichni myslíte," zasáhl opět do hovoru Yal. Zvedl se, vypnul zvuk a nechal běžet pouze němý obraz.
"Jak můžete věřit tomu, že jste vytvořil demokratický režim tím, že jste zvýhodňoval jedny na úkor druhých?"
"Proč ne? Byli jste vždy příliš mocní, chtěl jsem vás jenom dostat na úroveň ostatních, aniž bych vás přitom zcela zničil. V každém případě jste anachronismem ve společnosti jako je tato, ve společnosti, která sází na technický a společenský pokrok a přitom přísně respektuje přírodní a ekologické zákony. Kdybyste jen trochu mohli, nejraději byste všechny velryby pozabíjeli a odpad naházeli pod ledovec. Všechno byste obrátili vzhůru nohama a vyplýtvali, jenom proto, že vám chybí nezbytná inteligence a velkorysost. Pouze hrabete peníze, a přitom jediné, co s nimi umíte dělat, je rozhazovat je při hýření a chlípnostech."
"Vy jste ale puritán, Kide. Měl jste vůbec někdy něco se ženskou? Vaše manželka vámi opovrhovala už dlouho před smrtí. Cožpak si myslíte, že takový život je ten pravý?"
"Možná si to rozdává se zrzavými samicemi, když jezdí za kamarády na skládku. Všichni říkají, že se tam vždycky zdrží dlouho. Jak to vlastně dělá, že mu při tom nezmrzne?"
Yal jedním pohybem ruky umlčel hrubý smích. Požíval u všech těch hulvátů velkou přirozenou autoritu a očividně mu to dělalo dobře. Podle Kida však hrál dobře nacvičenou komedii. I když samozřejmě Yal své soukmenovce v práci i zábavě nesporně převyšoval.
"Musíte mě osvobodit," řekl Kid. "Pouze já můžu dát všechno do pořádku. Odvysíláte prohlášení o tom, že až se všichni rozejdou, teplota se velice rychle vrátí do normálu. Já na tento drobný incident rychle zapomenu a abych vám ukázal dobrou vůli, zvýším subvence, což vám vykompenzuje ztráty při směňování dolarů.'"
"Slyšíte ho? On nám ještě bude diktovat podmínky!"
"Říkal jsem, že to je blázen."
"Zavřete ho do studený cimry, ona ho tam ta jeho namyšlenost přejde."
Yal si zapálil cigaretu a přemýšlel. Oči nespouštěl z Kida. Síla osobnosti a odpor tohoto nevyvedeného chlapa ho stále více pohlcovala. Pochopil, že ho nic nedonutí, aby se podřídil. Pochopil také, že mu jeho smrt nijak nepomůže, ba právě naopak. Nikdy vlastně ani nedoufal, že by Kid jeho návrh na prodej svých akcií a návrat do své bývalé Společnosti přijal. Bylo nutné zesílit kalibr.

28

Kdyby tu nebyl jeho syn, Lien by se bez rozmýšlení vzdálil. Když se velryba začala vynořovat na hladině pocítil něco jako stud. Jako kdyby zde byl vetřelcem. Jdrien však s lidmi - Jonáši ihned začal telepaticky komunikovat a vypadal velice klidně. V temném příšeří jeskyně se k nim pomalu přibližovala ohromná namodralá masa. Lien si okamžitě všiml průsvitného vejce připevněného za její hlavou. Zdálo se mu také, jako kdyby v něm rozpoznával obrysy lidských obličejů.
"Neboj se," řeklo mu dítě. "Vědí o nás a pokládají nás za své přátele."
Náhle se vejce rozevřelo. Vztyčila se v něm postava muže oblečená v tmavé kombinéze. Pavie ji před svou smrtí popsal a tvrdil, že je to tulení kůže, co je chrání před chladem. V mrtvé velrybě však nalezli pouze nahá těla. Muž sklouzl po těle kytovce pokrytého vrstvou škeblí. Lien Rag se zachvěl. Neznámý se ponořil do vody a pomalými tempy se k němu začal přibližovat.
Zahájil hovor v angličtině tak starodávné, že Lien měl potíže s tím, aby mu vůbec porozuměl.
"Dobře víme, kdo jste. Po dlouhé týdny zde pobýváte. Jsme všichni psanci, my i vy. Vydali jste se na východ na setkání s velmi starou sítí. Přijměte naše díky za rodinu Donte, za to, že jste nechali spočinout jejich těla v naší

nekropoli. Během bouře bylo srdce jejich přítelkyně velryby zasaženo. Stačili nám dát ještě zprávu, že je uragán žene po ledovci, a potom se navždy odmlčeli."
"Skonali chladem a nedostatkem kyslíku. Pod ledovou horou, která se nad nimi nakupila, bylo nejméně třicet stupňů mrazu."
Připojila se k nim drobná, avšak překrásně stavěná tmavovláska. I ona byla oblečena do přiléhavé tulení kůže.
"Vaši přátelé Donte byli přece nazí," namítl Jdrien.
"Uvnitř našich přítelkyň oděv nenosíme. Bouře je musela stihnout zcela nepřipravené."
"Věděli jste, že tu jsme?"
"Máme v jeskyni detektory reagující na cizí přítomnost, abychom měli jistotu při vynořování. Už více než sto let zůstávalo město opuštěno. Čas od času ovšem i do těch nejodlehlejších končin přijíždějí různí lidé s nekalými úmysly, hledající dobrodružství. Pozorujeme vás už několik měsíců. Jednou nás málem přistihla mladá žena."
"Kolik je vlastně obydlených velryb?" zeptal se Lien.
"Neurážte se, když vám řeknu, že to zůstane naším tajemstvím. Komunikujeme mezi sebou prostřednictvím ultrazvuku vydávaného našimi přítelkyněmi. I na velkou vzdálenost si můžeme předávat zprávy o hrozícím nebezpečí."
Nastalo ticho. Liena náhle zaplavily obrazy představující čerstvé vzpomínky. Jejich těžkosti při rekonstrukci sítě, námořníci, Lady Diana, exploze a následující katastrofa, která je zablokovala ve městě. Teprve za nějakou chvíli pochopil, že to jen Jdrien provádí krátké shrnutí jejich situace.
"To je úžasné," řekl velrybí člověk. "Váš mladý společník má nebývalé telepatické schopnosti."
"To je Jdrien, můj syn. Je opravdu velmi nadaný. Já se jmenuji Lien."
"My jsme rodina Rune. To je má sestra Vo. Já jsem Uny. Tato jména si mohou zapamatovat a ve své řeči vyslovit i velryby. Dávno jsme již zapomněli naše rodná jména. Jsou s námi ještě dvě ženy, ve vaší řeči by jedna byla mojí dcerou a druhá matkou. A dále dva muži, bratr a syn."
"Vy nemáte ženu?"
Uny se jen sotva znatelně usmál, Vo však vypukla v nelíčený smích. Nakonec řekla:
"Já jsem ženou všech mužů, a se mnou i ostatní ženy. U nás už žádná rodinná organizace neexistuje."
"Jsme potomky bývalých cvičitelů velryb v tomto městě. Před dvěma stoletími dosáhli ve svém umění nebývalého mistrovství. To už nebyl prostý výcvik, nýbrž naprostá vzájemná shoda, ba i přátelství. O něco později se tento vztah vyvinul ještě v něco mnohem hlubšího."
"V symbiózu?"
"Toto slovo neznám, nicméně asi vyjadřuje to, co chci říci. Celé rodiny cvičitelů byly donuceny město opustit. Bylo příliš prostoupeno dekadencí a šílenstvím. Obviňovali nás z nejrůznějších zločinů, nazývali nás démony, obojživelníky, tuleními lidmi. Právě začínalo období železniční tyranie a naši předkové si dobrovolně zvolili odchod společně se svými přítelkyněmi velrybami. Od těch dob žijeme v ničím nenarušeném souladu. Naše přítelkyně se jmenuje Ehvoule. Je jí sto osmdesát tři let. Naše a její rodina jsou spřízněny už po osm generací. Doufáme, že bude žít ještě dlouho. Některé dosahují věku až tři sta let. Moře dlouho nebylo znečišťováno, nyní nás však opět ohrožuje průmyslový rozvoj Společností."
Přidali se k nim i ostatní. Nejstarší mezi nimi byla matka Nou. Vypadalo na čtyřicet let, bylo jí však šedesát tři. Liena to překvapovalo, neboť v ledovém světě lidé umírali ve stále mladším věku, a jejich morfologie se přitom proměňovala. Jejich těla s každou generací jako by zakrňovala.
"Chtěli jsme se s vámi setkat už od chvíle, kdy jsme se dozvěděli, že vaším přítelem je pán nové Společnosti na mořském ledovci."
"Jak jen to můžete vědět?" zašeptal užaslý Lien.
"Čas od čas někdo z nás pohodlné lůno naší přítelkyně opouští a odchází pozorovat život lidí, našich bývalých bratrů."
"Ten člověk, který je ředitelem Společnosti, se jmenuje Kid."
"Chtěli bychom, aby věděl, že stavba velrybářské stanice na mořském ledovci v blízkosti spoutaného vulkánu znamená pro kytovce opravdovou ekologickou katastrofu. Je to místo, kde nacházejí nejvíce potravy, planktonu a ryb. Tím, že nás odtud lidé vyhánějí, zbavují nás našich zásob. Říkám našich, protože velrybám za naši výživu platíme jistou daň. Přijatelnější se nám zdá jiná, o něco starší velrybářská stanice."
"Cožpak vám není líto osudu zvířat, které v nich jsou po tisícovkách pobíjeny?" podivoval se Lien, tlumočící současně i Jdrienovy pocity.
"Navzdory všemu zůstáváme zároveň i lidmi a chápeme, že pro přežití na mořském ledovci naši bývalí bratři nutně potřebují olej, maso i kosti. Naše spojenectví jsme navázali pouze s jedinou velrybí rasou. Dlouho byla pokládána za vyhynulou, pár jich však přežilo a během tří set let se dostatečně rozmnožily."
Lien byl šokován povýseneckým tónem Uny, vyjadřujícím naprostou lhostejnost vůči ostatním velrybím druhům.
"Předáte dál naši prosbu?"
"Pokud Kida ještě někdy uvidím, tak samozřejmě ano. Nebude to ovšem ani dnes, ani zítra."
"Víme o tom. Chci vám říci ještě jednu věc a neberte to prosím jako hrozbu. Pokud by Kid naši prosbu nebral vážně, mohl by toho litovat. Pro padesátku velryb vážících něco mezi dvěma sty a čtyřmi sty tun by zničení mnoha kilometrů toho jeho slavného viaduktu bylo hračkou. Mohu vám také dokázat, že každá z našich přítelkyň je schopna po předchozím ponoření do hloubky tisíc metrů vystoupat k ledovci rychlostí dělového náboje a prorazit tak v několikametrovém krunýři nebezpečně velký otvor."
"Já o tom nepochybuji," prohodil s nezřetelným úsměškem v hlase Lien Rag.
Dítě, starý Pavie a vlastně i on sám si o velrybích lidech vybudovali celou legendu. Nemohli být jiní než nebesky

krásní, což odpovídalo, s jasnou myslí, což bylo také více méně pravda, a také obdařeni veškerými andělskými vlastnostmi. Nositelé poselství všeobecného míru. A teď najednou tohle.
"Nemyslete si o nás, že jsme příliš domýšliví. Pouze bráníme naše přírodní prostředí, prostředí, ve kterém žijeme. Abychom vám však poděkovali za zprostředkování naší prosby, chceme vám také podat pomocnou ruku. Nabízíme vám naše pohostinství. Můžeme vás přepravit na jakékoli místo na zeměkouli. Třeba i do bezprostřední blízkosti Kaempolisu, případně i jinam, kam jen si budete přát."
Lien Rag stál jako zkamenělý, beze slova se díval na ohromnou modrou horu, vznášející se před ním na hladině v tichu jeskyně. Jako kdyby ho strach najednou začal opouštět.
"Dobře víme, že jste v tomto městě na dlouhou dobu uvězněni."

29

Nešetrně ho vrazili zpátky do kupé. Okamžitě si uvědomil, že v něm citelně poklesla teplota. Odnesli mu všechny přikrývky a dokonce i matraci. Posadil se tedy na dřevěné lehátko a znovu se zadíval na televizi, která nepřestávala vysílat záběry z kaempoliských nástupišť. Přímý přenos se jednoduše napojil na policejní kamery, rozmístěné na všech strategických místech. Demonstrace sice pokračovaly dál, nicméně Kidovi se zdálo, jako kdyby lidí na hlavních městských tepnách přece jen trochu ubylo.
Zmítala jím zimnice. Očividně chtěli, aby i on sám zakusil osud tisíců obyvatel Kaempolisu a nevěděl, co si o tom vlastně má myslet. Něco takového ho přece nikdy nemohlo přinutit k nějakým ústupkům. I kdyby dál porušovali platné zákony, převzali moc do svých rukou a jeho samotného nechali pomalu umírat. Mohli by se ještě zmocnit Jdriena, kterého už dlouho před smrtí Miele učinil svým jediným dědicem.
S termoskou plnou lákavě vonícího svařeného vína do místnosti vstoupil Yal. Sejmul zátku a Kid pocítil vůni nejdražších koření, pěstovaných ve speciálních sklenících nejlepšími zahradníky. Stejné to bylo i s vínem samotným. Jen velmi zřídka se mohli setkat s opravdovým vínem, obohaceným alkoholem, syntetickými příchutěmi a barvivy. Nebylo sice špatné, ovšem Kid už měl možnost ochutnat i vína pěstovaná výhradně pro miliardáře Transevropské. Vůbec se nedala srovnávat.
"Jen se napijte. Musím se trochu snažit, aby se vám tady líbilo. Snad byste si všechno mohl ještě jednou promyslet. Jsme v kontaktu s Mikadem. Už ví, že jste nyní v naší moci."
Kid dobře věděl, že s tlusťochem nemůže vůbec počítat. Mikado Společnost mořského ledovce nenáviděl. Nikdy se nezbavil strachu z nesmírných hlubin oceánu rozkládajícího se pod ní. Byl zrzavým míšencem a stále se jen klepal strachy, že se někdo jeho tajemství dopátrá a mezi ostatními podnikateli ho znemožní.
"Mikado chce svoje akcie prodat. Nejprve začal pouštět pár kousků, aby otestoval vaši reakci. Nikdy jste na to neřekl ani slovo."
To kšeftování nikdy nedosáhlo nějakých podstatných rozměrů. Několik tisícovek cenných papírů se objevilo v té stoce Amertume. Prodávaly se po deseti, což byl počet umožňující vstup na území koncese. Jakmile potom přistěhovalci doputovali do hlavního města, znovu své akcie prodávali těm, od kterých je za vysoko vyšroubovanou cenu koupili.
"Učinili jsme mu vážnou nabídku."
"Předpokládám, že byla o něco lepší, než ta, kterou jste před chvílí udělali mně."
"Snad bychom se mohli pokusit ještě trochu smlouvat."
"Já ty akcie neprodám ani za miliardu dolarů. Na co mi jsou peníze? Nechci nic jiného než zůstat zde a dál řídit Společnost, kterou jsem vytvořil."
"Zásluhou původních velrybářům, kteří tento kraj drželi předtím."
"Ano, ale v rozporu se zákonem, aniž by na to vlastnili koncesi. Tehdy jsem byl až příliš shovívaný a příliš hodný. Měl jsem vás vyhnat a všechno zkonfiskovat. V té době jste ale měli v čele skvělého šéfa. Byli jsme přátelé. Zbavili jste se ho, protože uměl být i smířlivý."
Yal se zhluboka napil vína.
"Nechme minulost na pokoji. Mikado teď nějakou dobu počká a potom sem pošle svoje vyšetřovatele. Nepokoje tady budou ještě dlouho pokračovat. Dostane strach a nakonec prodá."
"Zcela jistě," řekl Kid. "Chystá ale na vás pěknou boudu. Nevlastní totiž víc než třicet procent akcií. Já jsem držitelem padesáti celých a pěti setin procenta."
"Jak je to možné?" zeptal se Yal, který se v mžiku rozzuřil na nejvyšší míru.
"Mikado jich už rozprodal mnohem víc, než se povídá. A rozhodně to nebylo jenom těm darebákům emigrantům. Prodával je podnikatelům, kteří podle všeho kvůli tomu přijížděli až z Panamerické. Právě oni jsou nyní vlastníky dvaceti procent, kterými by mohli některá důležitá rozhodnutí ovlivnit. Vše je sepsáno v knize výdajů Společnosti. Ten případ sice ještě nikdy nenastal, avšak pokud byste chtěli třeba za miliardu dolarů koupit Mikadův podíl, tato menšina by byla schopná vše zablokovat. Na mně a mých padesát celých nula pět procent se to samozřejmě nevztahuje."
"Určitě blufujete."
"Mikado vás bude chtít přesvědčit, že je vlastníkem čtyřiceti osmi až čtyřiceti devíti procent a bude vás nějaký čas vodit za nos. Po celou tu dobu se bude snažit vykoupit zpět zbytek."
"Tak proto jste si nikdy nedělal vrásky kvůli akciím, které se tu a tam objevují?"
"Přesně tak."
Yal na něho úkosem pohlédl.

"Vy jste ale mazaný, Kide."
"Víc, než si myslíte."
"My ale můžeme převzít moc a v klidu si tady žít. Komise z NY Station nás nechá na pokoji. Když dáme záruky dobrého vedení, nikdo nám v tom překážet nebude."
"Pokud ovšem spolu s muži práva z NY Station nepřijde můj adoptivní syn a nezačne se dovolávat spravedlnosti."
"Váš adoptivní syn se už nikdy nevrátí. Wark před vaším příjezdem do Jarvis Station mluvil s novináři. Nikdy se z toho nedostanou. On a s ním i jeho společníci zemřou. Anebo se vzdají mocné akcionářce Panamerické a hned tak se s ním neshledáte."
"To mu ale nemůže zabránit, aby se u Komise nedožadoval spravedlnosti. Učinil jsem z něho svého dědice."
"Svého dědice," posmíval se Yal. "Další dobrý důvod proto, abyste zemřel. A přitom já osobně po vaší smrti vůbec netoužím. Necháme vás na živu tak dlouho, jak bude zapotřebí. Zavřeme vás do zlaté klece. Budou vás tam hýčkat, rozmazlovat, každé vaše přání bude do puntíku vyplněno. Pošlu vám tam dokonce i nejlepší odbornice na zapomínání."
"Zatím mě tady necháváte zmrznout. A přitom já jako trpaslík trpím chladem třikrát víc než vy ostatní."
Yal se zvedl a beze slova odešel. Krátce nato začalo topení v kupé opět hřát. Kid se jen pousmál. Dosáhl přesně toho, čeho dosáhnout chtěl. Harpunáři byli v podstatě velké děti, se kterými se musí zacházet v rukavičkách.
Nejhorší by ale bylo, kdyby se opravdu zmocnili Jdriena a udělali z něho rukojmí. Neviděl však žádný způsob, jak by se Lien Rag, Yeuze, dítě a ten řeholník mohli dostat se své svízelné situace a rekonstruovat tisíce kilometrů trati.
Pohodlně se usadil a pokusil se usnout, navzdory znepokojivým záběrům, do omrzení opakovaných televizí.

30

Vagón byl příjemně vytopen a k atmosféře pohody přispívaly i libé vůně, linoucí se z kuchyně, ve které se otáčela Yeuze. Všichni tři se sesedli okolo jedné lampičky. Všude okolo nich se prostíraly nekonečné rozvaliny ohromného města, pobíhala dravá zvířata, zuřil bouřlivý vítr. Pod nimi byl závratně hluboký oceán a v podzemní jeskyni velrybí lidé, kteří zde budou až do zítřejšího rána čekat na odpověď. Uny jim to slíbil.
Tou nejvýmluvnější odpovědí Yeuze bylo její lákavě vonící jídlo, dobře udržovaná malá jídelna, sexy silueta pod prošívaným župánkem svůdně odhalujícím rameno a podtrhující vše krásné na její postavě. Záblesky její perleťové pokožky dávaly tušit, že je pod županem zcela nahá.
Další z odpovědí Yeuze pak byla její dojemná starost o zásoby, které začal shromažďovat už Wark. Měli tolik velrybího oleje, který by bohatě postačil tisícům lidí na století dopředu.
Její odmítání se dalo snadno vyčíst z jejích očí, z celé její bytosti, z rysů, které náhle ztvrdly ve chvíli, kdy jí Lien Rag pověděl o návrhu, který jim dali velrybí lidé.
"Když to bude nutné, zůstanu tady po celý život sama. Wark tu svatokrádež spáchal, a my jsme se ho přece za to zřekli."
"Nyní se ale naše situace ještě o mnoho zhoršila."
I Jdrien se jí chvilku pokoušel přemlouvat, Yeuze však svoji duši před všemi jeho pokusy uzavřela na sedm západů.
Lienu Ragovi přinášel pevný postoj Yeuze téměř úlevu. Chvilku se vznášel v nejistotě, když si představoval, jak dlouhá budou léta samoty ve třech, robinsonáda, jejíž konec bude s největší pravděpodobností tragický. Ovšem odhodlání Yeuze, její nezměrná víra v osud člověka železniční civilizace, ho opět vrátily na pevnou zem. Zkoušel si představit způsoby, které by jim pomáhaly se z jejich nelehké situace vymanit. Na místě stále zůstávalo dost použitelného materiálu, i dobře zachovaných strojů. Nakonec se jim to podaří. Třeba za dva, třeba za tři roky, třeba později.
"Ne," řekl pevně Jdrien.
Oba otočili hlavu.
"Já s velrybími lidmi odjedu."
"Takže ty pojedeš sám," posmíval se s plnými ústy Lien. "Jako dospělý."
A náhle jako kdyby viděl sám sebe před mnoha lety, kdy on sám byl ještě dítě a postavil se proti svému vlastnímu otci. Byly to naprosto stejné scény a dospělí v nich vždy vystupovali jako hlupáci bez energie a bez ideálů. A takový byl teď ve Jdrienových očích i on sám. Okamžitě mu přestalo chutnat.
"Takže jsme tu věc uzavřeli?" zeptala se s nucenou veselostí v hlase Yeuze. "Bude to sice těžká robota, ale zato bude vše řešit zákonnou cestou. Wark na sobě už vždycky ponese znamení, ať přijde kamkoli. Společnost by námi musela opovrhovat. Až příliš dlouho se snažím o to, aby se ze mně opět stal normální člověk. A dnes nebudu kvůli dítěti svoje názory měnit."
Jdrien odešel z místnosti. Tiše se vrátil do svého kupé, aniž by dával najevo nějakou rozmrzelost, aniž by udělal scénu.
Yeuze vzala Liena za ruku, a on jí políbil.
"Dnes večer ti ukáži tisíc zázraků, chceš?" zašeptala sotva slyšitelně.
Neurčitě se usmál.
"Během posledních týdnů jsme neměli moc času na to, abychom spolu promilovali celou noc."
Dokonce se na velrybí lidi ani nechtěla jít podívat. Nepociťovala žádnou zvědavost, nelákala ji ani představa obrovské velryby vznášející se na hladině podzemního jezera. Lien několikrát opakoval, že je jí sto osmdesát tři let, ona však dělala, že neslyší. Věnovala se masu v omáčce a výtečnému koláči.
"Mohli jsme je alespoň pozvat."
"Velrybí krev by jim určitě nechutnala," odsekla bez rozmýšlení.
Zvedla se od stolu, slastně se protáhla a zamířila ke dveřím. Svého času se hodně vyžívala v napodobování dávných

filmových hvězd, oněch půvabných dívek hrajících ve filmech, zachráněných v období Velké paniky, nebo později objevených při podzemních průzkumech. Její oblíbenou herečkou byla Marilyn Monroe. Z hlavy téměř nesundávala blonďatou paruku a se svou plnou postavou byla schopná dělat zázraky.
Onoho večera sehrála milostnou scénu jako vystřiženou z jednoho z těch starých krásných filmů. Na chvilku se ještě ve dveřích zastavila, a pomalu na něho stáčela svůj smyslný pohled. Trochu pokrčila nohu a potom ji natáhla kupředu. Své šaty nechala rozestoupit a poodhalila tak svoji vábivou nahotu.
"Už půjdeš, chéri?" zeptala se ho francouzsky.
Mimoděk se zachvěl. Jeho prarodiče tento archaický jazyk ještě ovládali a on sám se rozpomínal na několik slovíček a frází. Byli to lidé, kteří se nikdy nesmířili s univerzalizací americké angličtiny, zakotvenou v Dohodách z NY Station. Jednotný jazyk začal být původně používán kvůli snadnějšímu zabezpečování železniční dopravy a její signalizace. Všechny tratě a výhybkové systémy musely být unifikovány. A jak šel čas, stávala se americká angličtina povinnou i pro další oblasti života. Jako kdyby jedním rozhodnutím rázem přestala existovat celá transevropská literatura, veškeré divadlo i všechna další umění.
"Neměli bychom tady uklidit?"
"Dnes večer nás čeká něco jiného, zítra na to budeme mít spousta času."
Pocítil drobnou nevolnost. Nevěděl, jestli chce aby šel nazítří dát velrybím lidem slíbenou odpověď. Možná si přeje nechat je odejít bez toho, aby se s nimi ještě setkal.
"Jdu si podívat, jestli Jdrien spí," vyrazil ze sebe, když ho začala touživě laskat na těch nejcitlivějších místech.
"Nech toho sebejistého kluka na pokoji. Nemusíme se mu přece pořád tak věnovat."
Lien Rag vklouzl do jeho kupé a zavřel za sebou dveře. Dítě si právě pod malou lampičkou zkoušelo číst v nějaké knize.
"Přišel jsem ti říct, že jsi měl pravdu."
Posadil se vedle něho na lehátko.
"A teď si ve mně přečti to, co si přeju, abys udělal."
O pár minut později se zvedl a dříve než odešel, spiklenecky na Jdriena zamrkal.
Yeuze byla perfektní režisérkou milostných scén. Jejich společné kupé se utápělo v horku, těžké vůni a jemném růžovém osvětlení. Mladá žena už odložila i tu nejmenší součástku oděvu a choulila se ve své nahotě do klubíčka.
"Nevím, po čem teď toužíš ty, ale já budu dnes v noci nenasytná," zašeptala mu do ucha.
Byla to ona, kdo druhý den ráno objevil Jdrienův odchod. Zanechal po sobě jen pár slov: "Jedu s nimi". Každé z oněch tří slov vystřihl z knihy, protože ještě neuměl psát, jenom číst.

31

Byla ještě noc, když se Kid zvedl z lehátka a mocně zabouchal na dveře. Jeden z hlídkujících harpunářů je ihned otevřel.
"Co chcete?"
"Mluvit s Yalem."
Neuběhla ani čtvrthodinka a šéf harpunářů vstoupil.
"Rozhodl jsem se vydat rozkaz k opětnému spuštění tepelných čerpadel v podpůrné stanici."
"Jsem velmi rád, že jste konečně dostal rozum."
"Mám ale jednu podmínku. Chci, aby mě převezli jinam. Nesnáším zápach velrybího oleje."
Yal jen pokrčil rameny.
"Lžeš. Ten zápach k městu patří. Olej sice možná smrdí, ale také vynáší hodně peněz."
"Chci být převezen jinam."
"Nemůžeš stanici opustit."
"Takže ti nezbude nic jiného, než vysvětlovat svým novým poddaným, že nejsi schopen dodávky tepla obnovit."
"K podpůrné stanici míří zvláštní komando. Toho inženýra už přinutí, aby se podřídil."
"Upozorňoval jsem tě přece, že všechno vyhodí do povětří."
"Čerpadla přece nejsou podminovaná."
"Z provozu je může snadno vyřadit jakýmkoli jiným způsobem. Už dobrých osm hodin jsem o sobě nepodal žádnou zprávu. Lidé v Titanopolisu, na Východní Síti i na Síti 160. poledníku se už v této chvíli určitě začínají bouřit. Je jich nejméně stejně tolik, jako tvých příznivců tady ve městě. Měl bys o tom trochu popřemýšlet."
Yal se pousmál.
"V každém případě jsme ovšem v našich jednáních dosáhli určitého pokroku. Nejdřív jsi souhlasil s obnovením dodávek tepla a potom jsme konečně přešli na tykání. Není to snad dobré znamení?"
Kida jeho řeč pobavila.
"Možná máš pravdu. Ať je to tak nebo tak, chci, abyste mě převezli na síť. Třeba na nějakou odstavnou kolej. Pokud si to přeješ, můžeš mě nechat hlídat."
"Určitě chystáš nějakou čertovinu. Ale budiž. Já to risknu. Možná tě ale bude zajímat, že se nám vzdal tvůj přítel Gola, ve snaze vyhnout se krveprolití. Od pěti hodin ráno jsme tedy pány města."
"Je to pravda?"
"Gola se i se svými lidmi stáhl za město, na Východní Síť. Nemohli jsme ho pustit na poledník."
"Takže jak se rozhodneš?"
"Musím se poradit s výborem."
Situace byla natolik kritická, že se výbor na přijetí Kidovy podmínky okamžitě shodl. Obyvatelé města už se svými

nepříjemnými otázkami začínali dorážet na harpunáře, kteří převzali úlohu policistů. Pokud by měla teplota i nadále klesat, mohlo by se brzy stát, že obyvatelé svoje nové vládce vyženou.
Umístili Kida do pohodlného vagónu, z obou stran obklíčeného dvěma dalšími vozy, plnými po zuby ozbrojených harpunářů. Pohledem z okénka se ubezpečil, že ho převezli do míst nacházejících se nedaleko druhé skládky, na které byly zpracovávány velrybí kosti.
Zvedl telefon, zavolal inženýra v podpůrné stanici a představil se mu.
"Zapněte čerpadla."
Tento inženýr třetího řádu, kterého Kid ani osobně neznal, se ovšem ukázal být velice nedůvěřivý.
"Poznávám sice váš hlas, chtěl bych si však být jistý tím, že nejednáte pod nátlakem."
"Udělejte, co vám povídám," odsekl podrážděně Kid, "a všechno bude zase v pořádku."
"Omlouvám se, ale po síti se šíří poplašné zprávy. Říká se, že se na cestu vydalo komando harpunářů. Spatřili je Výhybkáři a pokoušejí se odklonit je z jejich trasy."
Yal, držící v ruce druhé sluchátko, při těchto slovech zezelenal vztekem.
"V Titanopolisu se už mobilizuje proti hrozícímu puči. Ve městě už byli zatčeni dva agenti provokatéři. Doznali, že pracují pro Gildu."
Kid se jen tiše usmíval.
"Teď je hlavní zabránit tomu, aby umírali lidé. Celé město je ochromeno zimou. Musíme s tím skoncovat. Pravdou je, že nejsem zcela pánem svých činů, nicméně i tak vám nařizuji, abyste vytápění obnovil."
"Dobře pane, už vám rozumím."
Yal s Kidem ještě chvíli zůstal.
"Cítíte se jako vítěz? Je to tak, váš drahý Titanopolis úspěšně zmařil náš komplot!"
"Myslím, že budete mít velké potíže. Zůstane vám sice Kaempolis, ale to bude také všechno. Nebudete schopni dál dodávat síru, křemík, průmyslové výrobky i složitou techniku. Postavíte si proti sobě veškerou zahraniční klientelu, která má důležité slovo v NY Station."
Po těchto slovech ulehl a okamžitě usnul. Nepočkal ani na to, až Yal místnost opustí.
V devět hodin, když už se venku rozednívalo, ho probudila střelba. Pochopil, že vlak je ze všech stran obklíčen. Všude okolo pobíhali ozbrojení lidé. Dobře znal jejich kožešiny. Byli to lovci tuleňů. Stamw přesně podle jeho předpokladů bez zaváhání reagoval na zprávu o tom, že ředitel byl převezen na síť mimo harpunářskou stanici. Nebyl se svými muži daleko.
Krátce nato někdo zabouchal na okno. Za sklem spatřil obličej neznámého muže. Dělal na něho znamení, aby spustil okénko. Bylo zamřížované a tak se Kid i přes drobnost své postavy nemohl vysoukat ven. Muž mu tedy přes mříže alespoň podal těžký kulomet.
Někdo prudce otevřel dveře a Kid bez váhání vypálil krátkou dávku. Bylo slyšet výkřiky, kletby a zvuk vzdalujících se kroků. Vystřelil ještě několikrát do chodbičky a potom dveře opět uzavřel.
Zaznělo několik výbuchů a na střechu vagónu se snesla sprška ledových úlomků. Vlakem otřásaly další silné exploze.
Kid se chystal opustit vagón.
Střelba se pomalu blížila. Pootevřel dveře a vystrčil hlavu ven. Chodbička byla prázdná, pouze na jejím konci zůstal na stráži jeden z harpunářů. Díval se z okna ven. Kid beze spěchu zamířil a vypálil jednu ránu. Počkal, až se tělo sesune na podlahu a potom vyběhl ke dveřím.

32

Velryba se už pomalu začala ponořovat do křišťálově čisté vody jeskyně, když tu se náhle odehrálo něco nečekaného. Na třpytivém pozadí ledu se mihl matný stín. Lien Rag v něm rozpoznal Jdrienova mořského racka. Stál dál s nehybnou tváří, jeho srdce se však rozbušilo o poznání rychleji. Jen jednou jedinkrát se pták odvážil vniknout do chodeb proto, aby dal sbohem svému příteli. Až do té chvíle dovedl glaciolog ovládnout svoji úzkost, ve světě, který neznal jinak než jako ledové vězení. A najednou mu smutek opouštěného ptáka připomněl to, že na mořském ledovci existuje i jiný život, v němž se navzdory úděsným podmínkám, v jakých lidstvo bojuje o své přežití, objevovaly i záchvěvy lásky a naděje.
Jeho syn zpozoroval svého přítele a Lien si pomyslel, že musí okamžitě vypuknout v usedavý pláč. Náhle je však obejmulo nazelenalé světlo, které postupně dostávalo tmavší a tmavší nádech. Pod úhlem pětačtyřiceti stupňů klesalo zvíře do hlubin. Uvnitř buňky se rozsvítily lampy.
"Alkalické články," řekl jeden ze synů Rune, Voa.
Voda v oceánu zčernala. Mořský ledovec měl na tomto místě asi desetimetrový výčnělek. Potom začal kytovec opět stoupat směrem k hladině, aby se nadechl ve vzduchových kapsách, které zůstávaly pod ledovým krunýřem. Lien už dávno objevil, že mořský ledovec často neplave na vodě, nýbrž zvedá se následkem kontraktace do nečekaných výšek. Výše hladiny oceánu nebyla ovšem všude stejná.
Do buňky upevněné za hlavou velryby vešla Vo, vysoká a krásná tmavovláska. Svlékla se do naha. Jdrien ji pozoroval s tak očividnou zvědavostí, až se dala do smíchu.
"Yeuze ještě spí. Hormonomorfin stále účinkuje."
O hodinu později se velryba opět vynořila na hladinu a pod klenbou ledovce nabrala směr na jihozápad. Lien Rag zvolil místo ležící v jedné malé australasijské společnosti, společnosti řas. Řídila ji jakási vegetariánská komunita, která za svou jedinou potravu vyhlásila právě řasy. Místo si vybrali na radu lidí - Jonášů, kteří tuto Koncesi podle všeho už

velmi dlouho znali. Velryby se tam mohly svobodně prohánět po nedozírném jezeře vytvořeném v mořském ledovci teplými proudy.
"V blízkosti jezera je stanice připravující pro trh produkty získávané z řas. Budou vás pokládat za zahraniční klienty, a vy se odtamtud můžete rozjet do Kaempolisu, aniž byste vzbudili sebemenší podezření."
Slíbili zachovat přísnou mlčenlivost o velrybích lidech. Yeuze, která se v útrobách velryby ocitla proti své vůli, ze sebe od začátku cesty nevypravila jediné slovo. Několikrát si o ní Lien Rag pomyslel, že je na pokraji zhroucení. Pak se však uvnitř teplého a osvětleného velrybího těla ve společnosti jemných a klidných žen uklidnila.
"Za týden tam budeme," potvrdil Uny. "Nějakou dobu tam zůstaneme."
Lien a Jdrien začali pomalu rozumět velrybí řeči. Jejich přítelkyně si se svými společníky nepřestávala povídat. Byla to nekonečná série žertů i žalostných výkřiků. Lidé - Jonáši jim je občas překládali. Velryba líčila podmořskou krajinu, kterou právě proplouvali, upozorňovala na hejna ryb, na žraloky a na další kytovce. Dokonce si udělala stokilometrovou zajížďku jenom proto, aby svým hostům ukázala starodávný koráb uvězněný v nekonečném ledu. Všechny lodní nástavby už dávno odnesly ledové větry, zbytek však zůstával téměř zázračně zachovalý. Velryba jim sdělila, že uvnitř trupu žijí Zrzaví, živící se rybolovem. K jídlu jim nabídli vařené placky. Lien v nich poznával chuť masa a zeleniny. Všechny součásti včetně syntetických příchutí pocházely z velrybí krve. Dostali i jakési sladké želé. Chutnalo zvláště Jdrienovi. Vzal si ho plnou hrst a odešel si lehnout k Yeuze. Když za nimi přišel Lien, spalo už dítě s hlavou položenou na obnaženém břichu Yeuze, s rukou objímající její boky. Takový pohled mu mnoho radosti neudělal, raději sám ulehl do tuleních kůží a brzy usnul. Vzduch v buňce měl euforizační účinky. Spánek ho hodně posílil.
Jednoho rána přistihl jednu z žen, Nou, jak sedí obkročmo na Voa. Dcera Uny a její syn. Byl to incest každým coulem. Voa, lenivě rozložený na lavici, mu jen nenuceně ukázal rukou, aby si vzal horký proteinový a vitaminový nápoj. Lien měl však stále v hlavě obraz milujícího se páru, jeho prudké oddechování a nakonec i hlasité sténání. Navíc mu ta tmavá tekutina vůbec nepřišla k chuti, stačilo mu pomyšlení, že pochází z velrybí krve.
Mezi pátým a sedmým dnem se odehrávala ta nejriskantnější část jejich putování. Velryba si musela zvolit mezi vnější cestou po mořském ledovci, kde by se však mohla pohybovat jen velice pomalu, anebo by stejně dlouhou vzdálenost musela překonat pod vodou v místech, kde bylo jen málo děr v ledu a vzduchových polštářů pro nadechnutí. Ony otvory se ovšem nacházely na území Společnosti mořského ledovce, a některé z nich mohly být také obleženy lovci a harpunáři. Velrybí lidé si nikdy nemohli být jisti tím, že k otvorům mezitím nebyly zavedeny koleje od okolních stanic. Navíc v tomto pásmu žily pouze velryby jiného druhu a jejich přítelkyně s nimi nemohla komunikovat.
Lien sdílel všeobecné obavy. Velryba pokračovala v cestě od děr ke vzduchovým kapsám. Na konci pátého dne však dlouho nemohla žádnou najít. Kyslíku začalo rychle ubývat, zatímco teplota začala stoupat. Jejich úzkost trvala celou hodinu. Velryba se už začala chystat na sestup ke dnu, aby se odtamtud jako dělová koule pokusila ledovec na místě, které pokládala za nejtenčí, rozbít. Tento pokus mohl ovšem stejně tak dobře skončit katastrofou, pokud by se ledovec ukázal silnějším, než se původně zdálo.
Konečně velryba jednu z kapes našla a vyčerpáním v ní na několik hodin usnula.
A potom jednoho večera spatřili přes stěnu buňky vzdálená světla rostlinářské stanice. Jejich podivuhodná cesta dospěla do svého konce.
"Vyjdete ven uprostřed noci. Musíte počkat až do odjezdu prvního vlaku," vysvětlil jim Uny.

33

Musel vynaložit maximální úsilí, aby Stamwa odradil od dalšího útoku na město a velrybářské zařízení. Právě na ně se nyní soustřeďovala nenávist tuleňářů.
"Měli byste se raději stáhnout na vaše opevněné základny," radil mu Kid. "Podle mých informací přešlo město na stranu harpunářů. Věčně ho ale neudrží."
Prezident syndikátu lovců tuleňů nakonec se zdráháním svolil.
"Už bylo dost mrtvých," pokračoval suše Kid. "Při mém osvobozování jste ztratil osm mužů a harpunáři dvanáct. Chtěl bych udělat vše pro to, abych zabránil občanské válce."
"To se vám ale nepovede," skoro vykřikl prezident.
Stáhli se o nějakých čtyřicet kilometrů dál do stanice Hothouse, což bylo důležité středisko pěstování zeleniny. Z této stanice bylo hlavní město zásobováno čerstvou zeleninou, obilím a drůbeží. Nedostatek čerstvých potravin by určitě vyvolal nepokoje. Kid byl přijat šéfem stanice a ten ho ujistil, že mu železniční personál zůstává na devadesát procent věrný.
Kid sepsal prohlášení, které bylo ihned rádiem a dálnopisem rozesláno do všech světových stran. V Kaempolisu bylo ovšem možné vysílání omezovat. Požádal obyvatele, aby zůstali klidní a nepodřizovali se rozkazům buřičů vedených Gildou harpunářů. Obrátil se také na komisaře dohlížející na Dohody z NY Station a věřil přitom, že rádiové přístroje pohraničních společností jeho slova zachytí a štafetovým způsobem pošlou dál.
Prezident po něm chtěl, aby vykonal přehlídku vojska a věnoval vojákům několik slov poděkování a povzbuzení. Moc se mu do toho sice nechtělo, ale nakonec se podvolil. Nebyl ve své kůži a tuleňáři museli být určitě trochu zklamáni. Uspořádal pak na jejich počest slavnostní hostinu a toto gesto dalo na jeho rozpačitý výkon zapomenout. Nenarodil se jako pódiový řečník. Raději se znovu odebral do svého vagónu, aby mohl sledovat nejčerstvější zprávy o vývoji situace.
Z Kaempolisu, města tak rozmarného jako snad žádné jiné, už Yal neměl žádnou možnost ho ovlivňovat. V dalších dnech se mohl nadít i otevřeného nepřátelství ze strany sousedících malých společností a také zdráhavého postoje

Mikada, který za těchto okolností už určitě nebude chtít svoje akcie prodávat.
Ovšem i Kid se ocitl ve slepé uličce. Síť 160. poledníku byla napojena na hraniční síť Kaempolisu. Nebyla tu tedy žádná možnost spojení, ledaže by spěšně postavil šest set kilometrů trati západním směrem. Mohl by to uskutečnit tak, že by pozastavil opravy Sítě 160. poledníku na severu. Bez potíží by do třiceti dnů dosáhli hranice. Tak by se mohli provizorně spojit s vedlejší tratí patřící Mikadovi.
Náhle však dorazila znepokojivá zpráva o tom, že Gilda otevřela odvodní kanceláře. Její propaganda tvrdila, že se do nich lidé, mladí i staří, muži i ženy, nadšeně hrnou. Během několika málo hodin se dobrovolně přihlásilo asi deset tisíc osob.
"To je hodně," řekl prezident syndikátu. "Přestože nemají žádný výcvik, mohou nám působit vážné problémy."

34

Po celý zbytek cesty se už nic výjimečného neudálo. Jednoho dne večer dorazili na hranici do Amertume Station, města, o kterém si nedělali žádné přehnané iluze. Během malé chvíle se dozvěděli o všech událostech, které se zatím ve Společnosti mořského ledovce staly. Gilda harpunářů zajala ředitele pro porušování Dohod z NY Station. Případ Warka, který přejel mořský ledovec na plachetnici, se stal rozbuškou puče.
Hranice zůstávaly pevně uzavřeny. Lien stejně neměl nejmenší chuť vydat se do Kaempolisu a nechat se tam na místě zatknout.
Všechny ubytovací vlaky v Amertume Station, alespoň ty trochu slušnější, byly přeplněny. Nakonec si přece jenom dokázali za neskutečně vysokou cenu nalézt malé kupé pro tři.
"Myslím, že bychom se měli pokusit o spojení s Mikadem," navrhl Lien. "Určitě je v této neklidné době hodně nejistý. Doufám, že neprodá své akcie vzbouřencům. Pro Kida to udělám. Máme však na práci i příjemnější věci."
Druhý den ráno se rozšířila zpráva o tom, že Kid byl osvobozen komandem lovců tuleňů a že se v současné době nalézá v Hothouse Station. Odtud vydal prohlášení, které vzbudilo jistý ohlas.
V jedné z maličkých restaurací v tomto podivném městě se k Lienu Ragovi přihlásil mladý muž s jiskřícíma očima. Hned ho poznal.
"Profesore Ikare, jak jste se tu ocitl?"
Glaciolog se kdysi s profesorem dvakrát nebo třikrát setkal v laboratoři zaměřené na výzkum života a zvyků Lidí z Chladu, jinak řečeno Zrzavých.
"Odejel jsem z Kaempolisu už před všemi těmi událostmi a teď jsem tu zůstal zablokovaný. Vlastně jsem se sem vydal hledat jednoho z vašich přátel, profesora etnologie Harla Merna."
"Cože, on je tu také?"
"Bohužel zmizel. Psal vám, abyste mu poskytl pomoc při vstupu do Společnosti mořského ledovce, a potom si podal žádost úřední cestou. Trvalo to ovšem několik dlouhých týdnů, než mi byla postoupena. Uvedl, že dospěl k naprosto nové hypotéze, která všechny naše dosavadní poznatky o Zrzavých staví na hlavu. Nečekal jsem na nic a ihned jsem sem přijel, on však mezitím zmizel. Ve společnosti jakéhosi Eliáše. Znám jeho popis. Eliáš ho pravděpodobně donutil, aby sepsal něco jako syntézu svých výzkumů. O několik týdnů později se ten podezřelý muž pro Harla Merna vrátil a od té doby o něm nejsou žádné stopy. Říká se, že Eliáš je agentem Panamerické a Neokatolíků zároveň. Už ani nevím, komu bych měl věřit."
"Můj starý přítel tedy nalezl něco naprosto nového, co by mnoha lidem nadělalo vrásky?"
"Určitě. Podle mně je v přímé souvislosti s jeho zmizením i puč v Kaempolisu."
Lien Rag neměl žádný důvod slovům profesora Ikara nevěřit. Za svoji kariéru vděčil Kidovi.
"Jsou v této stanici i jiní političtí uprchlíci? Mohli bychom založit prozatímní osvobozenecký výbor. Co si o tom myslíte?"

*****